Saint John's Abbey
and University
Collegeville, Minnesota

Alcuin Library

RARE BOOK COLLECTION

Ill. - 1760

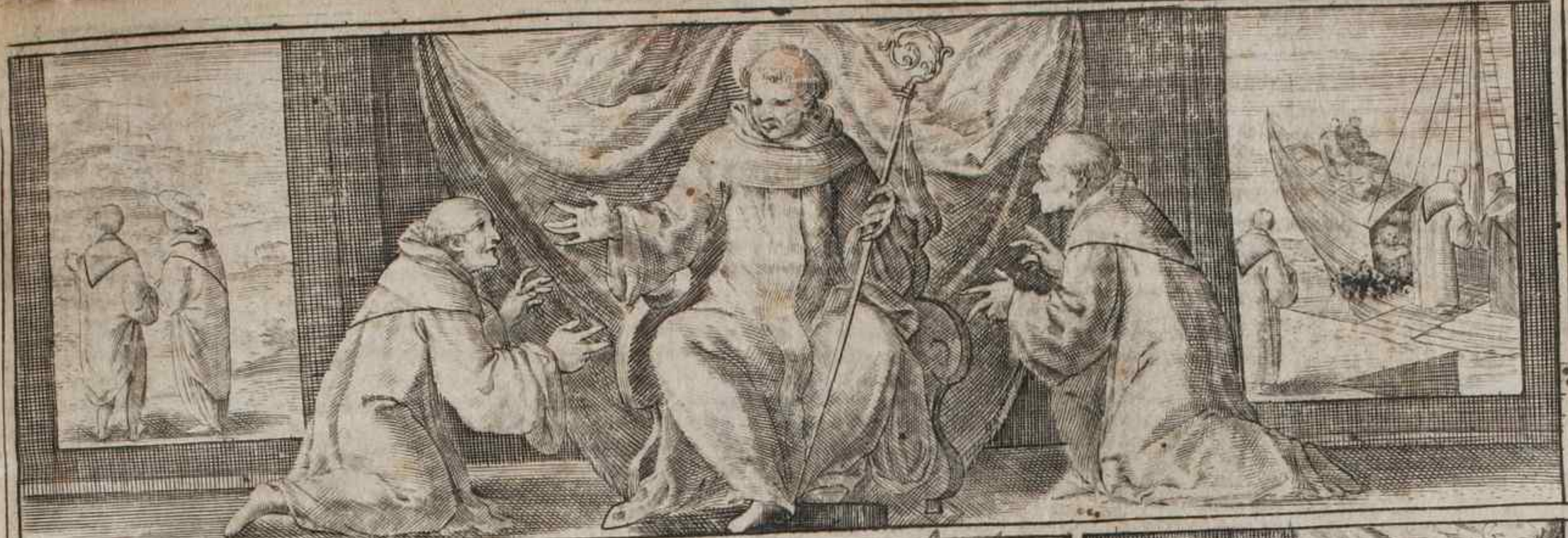

SVBIECIT REGNA.

IMAGINES SANCTORVM ORD. S. BENEDICTI

Tabellis æreis expressæ cum eulogiis ex eorumdem vitis

AVCTORE

R. P. F. Carolo Stengelio eiusd. Ord. Mon. SS. Vdalrici & Afræ Aug. Vind. Professo.

M. DC. XXV.

VICIT HÆRESES.

CONVERTIT GENTES.

PENETR. INFERIORA TERRÆ.

CONSTRVXIT ECCLESIAS.

MARTYRII PALMÆ MERVIT

FVNDAVIT ACADEMIAS

Bibliotheca P. Germani à Pratis Cont. Sollaun. 1650

Ex libris Bibliot. Dan. Gagliardi Mediolan.

Rare Book BX 3055. S73

REVERENDISSIMIS, NOBILIBVS, ET AMPLISSIMIS IN CHRISTO PATRIBVS AC DOMINIS, MONAsteriorum Ord. S. Benedicti in Auſtria, nec non Finitimis Styria & Carinthia.

DD. ABBATIBVS.

F. CAROLVS STENGELIVS F. P.

REfert ex Euhemero Firmianus Lactantius *lib. 1. de falsa Relig. c. 22.* (REVERENDISSIMI, NOBILES & AMPLISSIMI PRÆSVLES) Iouem cum terras circuiret, in quamcumq; regionem venerat, reges principesve populorum hoſpitio ſibi & amicitia copulauiſſe; & cum à quoque digrederetur, impetraſſe fanum hoſpitis ſui nomine; *quaſi ita poſſet amicitiæ, & fœderis memoriâ conſeruari. Sic conſtituta ſunt*, inquit Lactantius, *templa Ioui Atabyrio, Ioui Labrudeo. Atabyrius enim & Labrudeus hoſpites eius, atq; adiutores in bello fuerunt.*

310706

runt. Item Ioui Laprio, Ioui Molioni, Ioui Cassio, & quæ sunt in eundem modum. Et paulò pòst. *Hoc modo religionem cultus sui per orbem terræ Iupiter seminauit, & exemplum cæteris ad imitandum dedit.*

Multò sanctiore exempio Magnus ille Ordinis Nostri Conditor BENEDICTVS cùm adhuc inter mortales æuum ageret, plurimos in regulæ vitæque suæ societatem traxit, nec ab illis vnquam digressus est, quin præclaram hospitii fæderisque sui memoriam post se reliqueret. Passim illius nomine & auctoritate templa, passim Monasteria erigebantur. Quæ tanto illi honorificentiora erant, quanto minus ea sibi ambiuit. Neque enim sibi ipsi inde nomen quæsiuit, vt Iupiter ille, sed seruis Numinis ædes constitui, cultui Numinis templa voluit creari, vt & homines essent, qui Numen impensius celebrarent, & loca forent quibus Numen impensiùs celebraretur. Itaque cum ipso Dei cultu nominis sui memoriam vel inuitus propagauit. Nequaquam tamen & Deo inuito. Qui amicos suos *nimis* vult esse *honoratos*.

Quare quod in BENEDICTO fecit, idem executus est & in imitatoribus BENEDICTI; quorum historias & præclara facinora voluit perpetuò versari ante oculos posterorum.

Ego igitur vt & ipse non modò BENEDICTI, sed etiam BENEDICTINORVM vestigia tanto alacriùs sectarer, & alios ad idem præstandum, pro modulo meo, incenderem, id vnum ferè à multis iam annis operam dedi; vt eorum nomen atque laudes ab obliuione vindicarem. Et qnoniam magna volumina, velut magna quædam templa, tantillo ingenii doctrinæque meæ ære exædificare non possum, paruos saltem libellos veluti sacella quædam extruo, quibus tantorum luminum fulgores si non plenè perspici, saltem de radiis suis cognosci possunt. Et quis scit an non his ipsis id efficiam, quod fortasse illis non impetrarem? Sæpe opusculis maior inest gratia, quam operibus. Multi gratæ se breuitati permittunt, quos molesta prolixitas fatigauisset.

Inter

Inter hæc ergò talia mea opuſcula, & iſta Sanctorum noſtrorum Elogia Imaginibus atque iconiſmis eorundem addita ſunto. Pauca, fateor, & quæ de millibus, quæ iam collecta in ſcriniis meis lucem exſpectant, vix prægUſtum aliquem dent: ſed tamen vel idcircò non contemnenda, primò quia illorum ſunt, qui meruerunt, elogia: ſecundò, quia aliorum præclara exempla. Et, ni fallor, hoc ipſum monet Apoſtolus dum ait, *Heb.* 13. *Mementote præpoſitorum veſtrorum, qui vobis locuti ſunt verbum Dei: quorum intuentes exitum conuerſationis, imitamini fidem.* Ob hanc ipſam cauſſam Romanis olim profuit imagines proauorum in bibliothecis, veteres ceras in atriis collocare,

——— pictoſq; oſtendere vultus
Maiorum, & ſtantes in curribus Æmilianos
Et Curios iam dimidios, humeroſq; minorem
Coruinum, & Galbam auriculis naſoq; minorem

denique *——— multâ deducere virgâ*
Fumoſos Equitũ cum Dictatore magiſtros, inquit Iuuenalis Sat. 8

ne ſcilicet coram Lepidis, Paullis, Coſſis, vel Druſis malè viueretur. Itaque par eſt, vt & nos *Laudemus viros glorioſos & parentes noſtros in generatione ſua. Eccleſ.* 44. Inueniemus nõ ſolùm ſanctos ipſa antiquitate ſua venerandos, ſed etiam *in curribus* & acie *ſtantes* Æmilianos, ſed *Curios iam dimidios*, ſed auriculis, aliiſq; membris carentes Martyres; *qui per fidèm vicerunt regna, operati ſunt iuſtitiam, adepti ſunt repromiſſiones, obturauerunt ora leonum, extinxerunt impetum ignis, effugerunt aciem gladii, conualuerunt de infirmitate, fortes facti ſunt in bello, caſtra verterunt exterorum; acceperunt mulieres de reſurrectione mortuos ſuos. Alij autem diſtenti ſunt, non ſuſcipientes redemtionem, vt meliorem inuenirent reſurrectionem. Alij vero ludibria & verbera experti, inſuper & vincula & carceres: lapidati ſunt, ſecti ſunt, tentati ſunt, in occiſione gladii mortui ſunt, circumierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angu-*

ſtiati, afflicti: quibus dignus non erat mundus: in ſolitudinibus errantes, in montibus & ſpeluncis, & cauernis terræ. Hebr. II.

Hos tales imaginibus, immò imitatione, immò Vobis (REVERENDISSIMI PRÆSVLES) dignos eſſe cùm non dubitarem, animum appuli ad eos non ſolùm Encomiis, aut ſaltem breuibus Elogiis, iconiſmiſque exornandos, ſed etiam Vobis, *qui ſtatis in atriis domus Domini* proponendis, dedicandiſque. Et vel idcircò maximè, quia nemo eos dignius aſpicit, quam qui imitatur. Porrò Vos eorum imitatores eſſe, non eſt quòd multis oſtendam. Teſtatur id inferior, ſuperiorque Auſtria. Teſtatur totus Styriæ Carinthiæque tractus. Teſtantur variæ Academiæ in quibus & ipſi vſque ad ſummos Theologiæ apices aſcendiſtis, & Religioſos Veſtros tanta adhuc curâ ad omnem eruditionem enutritis. Teſtantur id & honores Theologici, ad quos multi Veſtrum ſunt promoti. Scilicet non ſatis fuit, Vos didiciſſe. Ita didiciſtis, vt & ipſi Doctores eſſe poſſetis. Teſtantur ipſa Prouinciarum comitia; teſtantur Cæſarum Regumque concilia. Neque enim Conſiliarii tantum optimi, ſed optimorum etiam conſiliorum Præſides eſtis. Teſtantur denique tot florentiſſima Cænobia, & florentiſſimi Cænobiorum Religioſi, qui Veſtrâ prudentiâ, eruditione, pietate; ad hunc florem, ad hanc eruditionem, ad iſtam pietatem peruenerunt. Quæ omnia, ac plura alia teſtantur, Vos maiorum noſtrorum & illuſtres imitatores eſſe, & tales in terris viuere, vt & ipſi mereamini inter eos cum Elogiis reponi, quorum alii ſint imitatores. Valete, & opellam meam Vobis acceptam eſſe ſinite. Auguſtæ Vind. Cal. Ian. anni Sacri Iubilæi MDCXXV.

FACVL-

FACVLTAS.

Imagines & Eulogia Sanctorum Ordinis S. Benedicti R. P. Fr. Caroli Stengelii in publicum dari permitto.

PETRVS Episcopus Adramyttenus Suffraganeus & Vicarius Augustanus.

I. IANVA-

Anct. ODILO Aruerniæ oriundus ex Clerico Briuatensi Monachum professus in Cluniacensi Cænobio, post Maiolum sanctum Abbatem Cluniacensem, qui in Cluniaco magnum sui apud posteros vitâ & miraculis exemplum reliquit; præficitur ipsi Cœnobio; quod per annos LVI. miro religionis feruore rexit, & prouexit. Qui egregia & maximâ pietate insignis non solùm vitæ exemplis, sed miraculis in vitâ suâ claruit. Qui cùm reprehenderetur quod in peccantes minùs durior justo esse videretur, *Si damnandus sum*, inquit, *malo damnari de misericordia, quam de duritiâ.* Erga beatissimam DEI genitricem MARIAM ardentissimâ deuotione flagrabat, ita vt constitutus in choro psallentium, cùm ad illum veniretur ex modulantium alternatione versiculum: *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti Virginis vterum*, in terram se repentè prosterneret, sicq; per corpus ostenderet, quibus desiderij cœlestis in mente facibus æstuaret.

Commemorationem omnium defunctorum post festum omnium Sanctorum in Burgundiâ primùm adinuenit & instituit. Quod quidem sanctum institutum ad omnes Ecclesias Ioannes XVI. Pontifex obseruandum transmisit & approbauit. Is anno incarnationis MXLVIII. nocte circumcisionis beatum spiritum reddidit DEO. *Ex vita per B. Pet. Dam.*

S. ADAL-

S. ODILO ABBAS ORD. S. BEN.

Hic primus Comemorationem omnium fidelium defunctorum prima die post festum omnium SS. in suis monasterijs fieri præcepit, quem ritum postea uniuersalis Ecclesia recipiens coprobauit.

Obijt Cal. Ian. A.C. DXLVIII. Wilian. f.

S. ADALARDVS regio genere natus, & Bernardi fratris Pipini regis Franciæ filius, rebus huius seculi spretis atq; contemptis, vigesimo ætatis anno fit monachus: de quo illud legitur, quòd quotidie bis saltem, mane ac vesperi, sua alienaq; peccata, profusis vberrimè lachrymis, deploraret. Abbas autem S. PETRI *Corbeiæ* in Galliâ creatus, ita omni virtute floruit, vt Antonij sanctissimi Abbatis nomine, illum aliqui appellarent. Construxit etiam aliud Cœnobium *Corbeiæ* nomine, in Saxoniâ, supra littus Wisiræ fluminis, in honorem S. VITI Martyris anno Domini DCCCXXII.

Tandem meritorum magnitudine cumulatus, ætate in Religionis studio actâ, animam DEO reddidit IV. Non. Ian. circa annum CHRISTI DCCCXXXVI. Sepulchro additum hoc Epitaphium.

Hic jacet eximius meritis venerabilis Abba,
Noster ADELHARDVS, dignus honore senex.
Regia prosapies, Paradisi jure colonus,
Vir charitate probus, moribus, atq; fide.
Quem dum sub titulo recolis tu quisq; viator,
Cerne quid es, quid eris, mors quia cuncta rapit.
Nam post octauas Domini hic carne solutus
Succedente die astra petiuit ouans.

Ex vita ap. Sur.

S. ADELARDVS ABBAS ORD. S. BENEDICTI.
DONO LACRIMARVM CLARVS.
Cæsaris & Regum quondam præclarus in aulâ,
Abbas Corbeiæ post ADELARDVS erat.

S. MAVRVS patriâ Romanus, ex clarissimo Senatorum genere ortus, patre Æquitio, matre verò Iuliâ cùm adhuc puer duodecim esset annorum, Deo & sancto Benedicto oblatus, breui tantùm diuina gratiâ profecit, vt ipsi Magistro admirationi esset: qui illum sæpè, veluti regularis obseruantiæ, & virtutum omnium specimen, ceteris discipulis ad imitandum proponebat. Cuius adhuc adolescentis, illud admirabilis obedientiæ exemplum à Sancto Gregorio Papâ commemoratur. Nam cùm Placidus monachus in lacum prolapsus, aquarum impetu raperetur, sancti patris iussu accurrens Maurus, & super aquas incedens, socium capillis apprehensum ad terram attraxit. Continentiæ tantæ fuit, vt per Quadragesimam bis tantum in hebdomadâ, & quidem parcissimè cibum sumeret. Somnum stando, vel cum nimia eum lassitudo compulisset, sedendo, super aggestum calcis & sabuli strato cilicio, capiebat. Missus in Galliam ab eodem sancto Benedicto, celebri Monasterio extructo, cui annos quadraginta præfuit, monasticam disciplinam mirificè propagauit.

Deniq; sanctitate & innumeris clarus miraculis, migrauit in cælum, cum in religione annos LXII. vixisset, & in Gallia XLI. essetq; ætatis annorum LXXIV anno Christi DLXXXIII. XVIII. Kal. Febr. Sepultus primùm in Monasterio Glanofoliensi, quod ipse Andegauis construxerat. Nunc verò pars corporis, eaq; maxima Parisiis, pars altera Secusij intra Pedemontias alpes, digno honore conditæ sunt. *Ex vita ap. Sur.*

S. MAV-

S. MAVRVS ABBAS

Romæ patre Eutychio Senatore viro illustri natus. S. Benedicto duodennis oblatus, tantæ fuit obedientiæ, vt ad eripiendum è lacu puerum Placidum ire iussus, sicco pede, nil aduertens, super aquas cucurrerit. Missus in Gallias Monasticum Ordinem mirificè propagauit. Deniq; sanctitate & miraculis clarus septuagenario maior migrauit in cælũ XV. Ianuarij A. D. LXXXIV.

S. BONITVS patre Theodato, matre Syagriâ natus, Adolescens in aula regis primos honores consecutus est, ita vt etiam præfecturam Massiliensem acceperit, quam etiam summâ æquitate & dexteritate administrauit, in pauperes & captiuos præcipuè misericors, sibi verò ipsi rigidus. Successit dein Auito fratri in Episcopatu Aruernensi, sed postea arctioris vitæ studio inflammatus Episcopatu relicto Monasterium Magnilocense petijt, monasticoq; habitu sumpto, in bonis operibus perseuerans, clarus miraculis quieuit in Domino XV. Ian. *Idem cum se totum contulisset ad perfectè amandum Christum, & eius sanctissimam Genitricem, quodam tempore cum turbis ingressus templum S. Michaelis, in angulum se abdidit. Peractis mysteriis, alijs abscedentibus, ille in suo permansit latibulo; talisq; ei prolixè oranti visio oblata est: Repentè è cœlo insonuit vox tanquam suauis melodiæ, & micantibus luminaribus vir Sanctus quasi multitudinem quandam conspexit eò adventantium. Ingressa autem in templum est V. M. MARIA cum candidissimo Angelorum & Sanctorum hominum cœtu, tanquam Regina circumstante exercitu. Cantabant autem omnes illi laudes Christo & Matri eius: Atq; ipsa etiam sanctissima Virgo in laudibus Filij sui vocem exercebat suam. Procedebant autem per medium templi chorum; cumq; ventum esset ad Altare, quæsitum est à Sanctis nonnullis, quisnam Missam celebraret. Tum Virgo Beata: Ecce, inquit, adest hic Bonitus, Præsul verè bonus, & benè dignus, cui hoc muneris demandetur. Audiens hoc ille extimuit, seq; subducere conabatur: cui sanè lapis cessit, in quo hodieq; eius rei apparent vestigia. Tandem quæsitus, & inventus, ad illum beatissimum Conventum perductus est, Sanctisq; ministrantibus, vestibus sacris indutus est, & diuinæ aræ applicatus. Consummato autem ea, quà par erat, ratione sancto illo opere, Beatissima Virgo valefaciens dilecto suo, pro munere cœlestem illi candoris eximij vestem largita est.*

Ex vita ap. Sur.

S. BONITVS EPISCOPVS ORD: S. BEN.
Aruernorum Præsul cum esset, ei noctu in ecclesia pernoctanti B.V. Maria Angelorum et sanctorum stipata choro apparuit, et uestem mirificam obtulit. Obijt.
XV. Ian. circa. DCCXXVI.

S. ILLEPHONSVS, natione Hiſpanus, Toleti nobiliſſimis, Stephano & Lucia parentibus ortus, Monachus primum, dein Abbas Agalienſis, tandem Eugenio vitâ functo, Archiepiſcopus eſt creatus. Iis temporibus ex Galliaa Gothica Pelagius quidam & Helladius profecti, veteris Heluidij inſaniæ ſcintillas in Hiſpania exſuſcitare cæperant, MARIAM virginem negantes perpetuò virginitatem retinuiſſe. Horum furorem ſibi ILLEFONSVS impugnandum ſumpſit cominus diſputando, eminus libro evulgato, in quo perpetuæ virginitatis MARIÆ patrocinium ſuſcepit. Eâ diligentiâ erroris ſemina diſſipata, compreſſiq; nefarij eorum impoſtorum conatus: operæ navatæ merces veſtis de cœlo allata fuit. Cùm enim aliquando ad nocturnas preces perſolvendas contenderet, templum maximum viſum eſt maiori fulgore micare, quàm vt oculi mortales ferrent. Tunc ceteris aliò atq; aliò dilapſis præ terrore, ad aram ipſe progreſſus, cùm nixus de more genibus preces funderet, in cathedrâ vnde is ad populum concionari erat ſolitus, adſtantem beatam Virginem in auguſtiori quàm pro humano habitu ſpecie vidit, his eum verbis compellantem: *Cultæ in tuo corpore virginitatis defenſæ præmium erit ex cæleſti theſauro munus allatum.* Inter hæc verba veſtem ſuis manibus capiti inſeruit, *Hac* inquiens, *filij mei, meaq; quæ toto anno recurrunt feſta celebrato.* Aliquando etiam ipſo ſacris operante S. Leocadia tumulo egreſſa, manum *Illefonſi* tangens in hæc verba prorupit. *Illefonſe per te viuit Domina mea.* Obijt plenus ſanctitate X. Kal. Febr. A. C. DCLXVII. *Ex vita & Script. Hiſp.*

S. ILLE-

Accipe Vestem de thesauris filij mei quam in hac Vita ornetis.
Virgo ante partu
Virgo post partu
S. Ildephonsus Episcopus Toletanus.
Ex Monacho Agaliensi Ord. S. Ben: acerrimus Virginitatis Deiparæ propugnator: ideoq; ab eadem Virgine Veste pulchrissima donatus Obijt an. 667 die 23. Jan.

S. ALDEGVNDIS Virgo, Soror B. Waldetrudis, Angeli admonitu, in virginali puritate perpetuò perseuerauit. Prouoluta pedibus S. Amandi Episcopi, sacro se velamine donari postulauit. Tam ardenter ad perfectionem exarsit, vt corrasis vndecunq; maiorum suorum thesauris, eosdem pauperibus distribuerit, vili tantum vestimento ex omnibus sibi reseruato, quam erga inopes liberalitatem gratam sibi esse, miraculo Christus ostendit. Eodem namq; die, quo tam benigna in pauperes extiterat, cum lassatus corporis vires, aquæ haustu reficere vellet, sensit illico aquam vinum factam.

Inter alia diuinæ consolationis beneficia, angelicâ frequenter visitatione roborabatur, ita vt nulla vnquam grauiori tristitia absorpta fuerit. Dum nocte quadam in Ecclesiâ precibus incumberet, meruit in ecstasi gloriosum S. Amandi ex hac vita transitum contemplari, & angelica voce præmoneri, vt se ad eandem cælestis gloriæ coronam breui percipiendam compararet. Cum porrò obitus sui diem jam instare cognouisset, multis lachrymis à Domino postulauit, vt ab omni peccati contagione in hac vita, per aduersa purgari mereretur. Demum superatis grauibus Diaboli insidiis, magno cum splendoris cœlestis lumine, in cælum migrauit III. Kal. Febr. Fundauit Malbodium monasterium in Hannoniæ civitate, in eoq; prima fuit Abbatissa. Floruit sub Dagoberto rege Francorum circa annum Domini DCXL. *Ex vita, & Mol. Natal.*

S. ALDE-

S. ALDEGONDIS MALBODIENSIVM PATRONA
Nemo tuis certet modulis Virgo aurea cordis
Nam resplit chordas Aliger ille tuo

SAMNICHADVS monachus Fuldensis, natione Scotus, hac occasione Fuldam venit. Richardus Abbas ibidem, cùm aduenas transmare monachos S. BENEDICTI nosset, insignis perfectioris vitæ studio ac seueritate disciplinæ ex Scotiâ venisse in Germaniam, dedit operam, vt ad excutiendum suorum torporem, & accendendam exemplo virtutem, complures Scotiæ gentis monachos Fuldam accerseret; horumq; accuratis vitæ, doctrinæq; studijs, veterum pietatem ac eruditionem apud suos excitaret. Inter quos AMNICHADVS innocentiæ famâ & vitæ sanctimoniâ clarus, cum ferueret magno desiderio solitudinis & amoris CHRISTI, istic prisco ritu arctiùs inclusus eâ sanctitatis opinione vixit, vt super eius sepulchrum & cælestia visa lumina, haustæq; voces Angelicæ psalmodiæ. Obijt III. Cal. Febr. anno Domini MXLIII. *Ex antiq. Fuld. Brouweri.*

S. AMNI-

B. AMICHADVS SCOTVS ORD. S. BEN

Hic pri sco ritu in Fuldensi monasterio inclusus arctius, cà sancti tatis opinione vixit, vt super eius sepulchrum & cælestia visa lumina haustæq; voces angelicæ psalmodiæ. Obijt anno MXLIII. xxx: Jan.

S. LAVRENTIVS natione Romanus, vnà cum S. Augustino & cæteris Monachis à S. Gregorio Papâ in Angliam missus, vir doctrinâ & moribus clarus, quem sibi adhuc superstes successorem delegit Augustinus, ne se mortuo Ecclesia recens posita, pastore vel modico tempore destituta, ad gentilismum relaberetur; statim atq; Archiepiscopatus gradu potitus est, religionem Christianam promouere atq; stabilire omni diligentiâ, studio, solicitudine, crebris exhortationibus, & continuis bonorum operum exemplis adnititur: neq; solùm recentis Anglicanæ Ecclesiæ curam gessit, sed etiam Britannos veteres, qui metu Anglorum in desertis Walliæ sese abdiderant, Scotos etiam, & Hybernos adhuc in Christianæ fidei dogmate rudiores pleniùs erudire, & ad rectam Paschæ celebrationem studuit perducere. Cum Britanniam ob Edbaldi Regis impietatem relinquere decreuisset, lectum sibi in Ecclesia Apostolorum Petri & Pauli sterni jubet, in quo postquam recubuisset, multis precibus, suspiriis & lachrymis, Ecclesiæ salutem & incolumitatem Deo commendauit. Quamprimùm verò obdormisset, illico ei visus est in somnis adesse S. Petrus, ipsum corripere, castigare, loris & flagellis cædere, quòd immemor mandati Augustini & officij sui, metu supplicij gregem Christi sibi commissum lupis rapacibus laniandum relinqueret. His B. Petri flagellis & monitis instructus S. LAVRENTIVS manè facto ad Regem contendit, & reiectis vestimentis, quantis esset verberibus concisus, ostendit. Is re inovitate perculsus, delicti veniam à LAVRENTIO petijt, ac Christi fide susceptâ repudiatoq; protinùs turpi coniugio ad sanitatem redijt, ante actâ deniq; vita emendata, susceptam fidem præclaris admodum pietatis justitiæq; operibus declarauit. Sub cuius felici regimine S. LAVRENTIVS laboris sui mercedem recepit IV. Non. Febr. *Ex V. Bed. lib. 2. cap. 4.*

SS AVGVSTINVS, MELLITVS, PETRVS, IVSTVS, PAVLINVS, LAVRENCIVS.
IOHANNES. ORD. S. BEN.
GREGORII *iussu diuisos orbe* BRITANNOS
AVGVSTINVS *adit* CHRISTICOLASQ *facit*.

SANSGARIVS præclarus regionum Aquilonarium Apostolus, sedit in Episcopatu annis XXXIV. primis annis VII. Hamburgi; deinde post Barbaricam Hamburgi vastationem annis IX. in Ransolâ; reliquis verò annis Bremæ, vbi in matrice Ecclesiâ S. Petri sepultus est, in quâ & ipse S. Willehadum transtulerat. In primo adolescentiæ flore Regulam S. Benedicti professus est in Francicâ Corbeiâ, atq; inde posteà in novam Saxoniæ Corbeiam commigrauit. Vbi cum ageret, contigit vt Haraldus Rex Danorum à Ludouico Augusto auxilium peteret: quod ei Imperator se laturum promisit, si vellet ei fidem Christianam profiteri. Itaq; fidem Christianam Rex ille recepit, atq; adeò Imperator eum de sacro fonte leuauit, & in filium adoptauit. Deniq; cùm vterq; quæreret prædicatorem in Aquilonarem regionem mittendum, vltrò sese ANSGARIVS ad hoc obtulit, nihil territus barbaricæ gentis crudelitate. Atq; hac occasione, magno Episcoporum & Principum habito consensu, consecratus est Archiepiscopus Danorum, Suedorum, Sclauorum, & omnium Aquilonarium regionum, per manus scilicet Drogonis Præsulis Metensis, auctoritate Gregorij IV. sede in ciuitate Hamburgensi constituta.

Et sanè exinde sanctus Pater creditum sibi in gentes legationis officium strenuè obiuit: captiuos redimendo, tribulatos reficiendo, domesticos erudiendo, barbaris Evangelizando. Foris Apostolus, intus Monachus, nusquam visus est otiosus. Frisios quoq; adiens, castigauit eos pro labore Dominicæ diei; pertinacius verò agentes cælesti igne mulctauit. Obijt Bremæ III. Febr. A.C. DCCCLXVI.

Ex Haræo & Molano.

S.ANS-

S. ANSGARIVS ARCHIEP. ORD. S. BEN.
Hic ex Hamburgensi Episcopo I. Bremens. Archiep. Suecorum, Gothorum, Danorum et Aquilonarium partium Magnus Apostolus, obijt A. C. DCCCLXV. III. Non. Febr.

B. MAVRVS RABANVS cognomento MAGNENTIVS, Fuldæ natus & sacro baptismate renatus fuit A. C. circiter DCCLXXXVI. In monasterio Fuldensi adhuc juvenis Monachum induit, & tam moribus, quàm scientiâ mirabiliter profecit, virtute, innocentiâ, & morum sanctimoniâ clarissimus. Excelluit enim multiplici rerum cognitione; quare S. Odilo Abbas Cluniacensis sic eum prædicat: *RABANVS seculari scientiâ affatim eruditus: fide Catholicus spirituali scientiâ ad plenum edoctus, tale de laude S. Crucis texuit opus, & texendo perfecit, quo pretiosius ad videndum, amabilius ad legendum, dulcius ad retinendum, laboriosius ad scribendum non potest inveniri.* Item Trithemius: *Vir in diuinis literis & scripturis eruditissimus, & in secularibus literis nobiliter doctus Philosophus, Rhetor, Astronomus, & Poeta subtilissimus, cui (vt absq; invidia loquar) nec Italia similem, nec Germania peperit æqualem.* Sed & magno judicio, magnaq; antiquitatis peritia excellentissimus Cardinalis Baronius tale ei encomium posuit: *Emicuit planè RABANVS, vt fulgentissimum sidus, cuius quæ extant scripta tanquam lucis radij excellentiam demonstrant auctoris, vt & ijsdem illustrata Germania glorietur suum haud adeò imparem magnis habuisse Doctorem.*

Abbas creatus Fuldensis A. C. DCCCXXII. ætatis suæ XXXV. vt cælestis ingenij ornamentis, & immensitate scientiarum, sic administrandi ratione, & ea percolendi, quæ præclarè maiores inchoarant, clarum vti sidus inter Abbates emicuit.

Archiepiscop. Moguntinensis ordinatus est V. Kal. Iulij A. C. DCCCXLVII. Quid verò per nouem annos concilia frequentando, erroresque exstirpando, munificentiæ & liberalitatis argumento vario gesterit, neque publicæ fidei, neque priuatæ eius Ecclesiæ monumenta silent, *homo*, vt loquitur Trithemius, *in pauperes misericordissimus.* Obijt sanctitate clarus IV. die Febr. A. C. DCCCLVI. ætatis suæ circiter LXX. sepultus in S. Albani templo: inde verò Hallas in Saxoniam translatus est ab Archiepiscopo & Cardinale Alberto A. C MDXV. *Ex variis Scriptorib.*

B. MAV-

S. RABANVS ARCHIEP. MOGVNT. E. D.
ORD: S. BENED.

Plurima scripta manu Præsul monimenta reliquit,
Atque famescentes hic inopes aluit.

S. RICHARDVS Rex Angliæ, pater fuit SS. Wilebaldi & Wunebaldi, & B. Walburgæ Virginis. Exuit purpuram & vilem induit tunicam; dimisso sceptro accepit baculum: limina inuisit SS. & per loca deinde magis deuia solitudinem petijt, Deo soli, solus vacaturus. Post longa deinde exilia, post multa certamina; post famis, sitis & frigoris multimodas ærumnas, in Italiâ ciuitate Lucâ, cælo recipitur, VII. Idus Februarij, in Basilicâ S. Frigdiani sepultus. *Ex eius Epitaphio.*

NOTATIVNCVLA.

NOn debuit hic (qui tot ordini Benedictino sidera lucidissima peperit) à liberis seiungi, licet in dicto ordine professionem solennem nequaquam emiserit, cùm tamen laborum & præmiorum particeps fuerit.

S. RICHARDVS REX
Potens in terra erit semẽ eius.

S. SCHOLASTICA virgo nobili loco Nurſiæ nata, S. Benedicti Abbatis ſoror, fratris exemplum ſecuta, vitam monaſticam apud M. Caſinum, in loro, qui Plumbariola dicebatur, duxit, orationibus, jeiuniis, vigiliis, piiſque meditationibus addicta. Semel in anno, quoad vixit, in locum ſub dicto monte, quò & Benedictus aliquot monachis comitatus deſcendecat, venire conſueuerat. Poſtremò anno, cùm de more Scholaſtica & Benedictus in eundem locum conueniſſent, diemque de more ſummâ cum ſpiritus exultatione transegiſſent, Scholaſtica Benedictum ad Monaſterium iam redire parantem, vt noctem illam apud ſe faceret, ſummoperè rogat. Cùm autem ille non annueret, quòd nefas extra cænobium noctu morari eſſe diceret, illa Deum precata eſt, vt quod frater negarat, obtineret: ac illico coruſcare, fulgurareque, & vehementer pluere cæpit, ſicque Benedictus ad Scholaſticam redire coactus, noctem illam de ſacris rebus loquens cum ſorore duxit imſomnem. Manè Benedictus ob id, quod acciderat, ſororem reprehendit, quæ ſe à Chriſto, quod ab eo obtinere non potuerat, petiiſſe, & impetraſſe non negauit. Non multò pòſt, cùm S. Benedictus oraret, animam Scholaſticæ inſtar columbæ candidæ in cælum aſcendere conſpicit. Deſcendens itaq; corpus ſororis tunc defunctæ elatum in tumulum ſibi paratum intulit, vt, quemadmodum animo fuerant coniunctiſſimi, ſic nec corpore poſt mortem eſſent ſeparati. *Ex 2. lib. Dial. B. Greg. c. 33.*

S. SCHO-

S. SCOLASTICA.

S. Benedicti Abbatis soror, ab ipsa infantia Omnipotenti Deo consecrata, non procul à Cassino monte degebat sanctissimè, ac tandem miraculis clara quieuit in pace die. X. Februarij, adhuc superstite S. Benedicto. qui et ipsius animam in specie columbæ, cœlū penetrare conspexit.

S. PETRVS DAMIANVS Rauennæ humili quidem loco natus, sed eos in literis & vitæ sanctimoniâ progressus fecit, vt Ecclesiam posteà maximè illustrârit. Is carnem suam cilicio ieiuniis, disciplinis, & vigiliis, præsidio orationis adhibito domabat, ita vt si quando stimulis illius agitaretur, nocte in tempestâ è lectulo consurgens sese in aquam immergeret, quoad algore membra rigerent. Deinde in Eremo Fontis Auellanæ habitum monasticum induit, eius deinde præfectus effectus, plurima construxit monasteria, plura patrauit miracula. Stephanus IX. P. M. cognitâ viri doctrinâ & sanctitate, Romam accitum, invitum Cardinalem, & Episcopum Ostiensem creat. Suscepto munere ex obedientiâ pro Ecclesiâ plurimùm, maximè verò in extinguendâ Nicolaitarum hæresi, quæ Romam infecerat, elaborauit. Mediolanum missus, eam Ecclesiam ad Romani Pontificis obedientiam reduxit. Multa fecit, scripsit, & docuit. Senio confectus à Pontifice Rauennam, vt ciuitatem ab Episcopo seductam ad Ecclesiam Romanam retraheret, destinatur. Quod cùm egregiè præstitisset, dùm, completâ legatione, Romam reuertitur, Fauentiæ in Monasterio DEI genitricis extra muros in morbum incidit. Ex quo breui spiritum DEO reddidit anno CHRISTI MCXXX. VII. Kal. Martii. *Ex diuersis Scriptorib.*

B. PETRVS DAMIANVS CARD. EP. OST. ORD. S. BEN.
Cardineos titulos Claustri postponit amori;
Securē ad Superos Danſit EREMICOLA.

SSSS. LEANDER, FVLGENTIVS, FLORENTINA, & ISIDORVS, tres sanctitate, & eruditione, ac pontificiâ dignitate illustrissimi fratres cum sorore sanctimoniali, omnes singularia Hispaniæ decora atq; lumina, & quos illa meritò velut præcipuos fidei Doctores veneretur; quippe, quam illi ab Arianis propè excisam longo interuallo, quasi nouis insitis surculis, instaurârunt.

S. LEANDER ex Monacho Archiepiscopus Hispalensis, magnam habuit familiaritatem cum S. Gregorio Magno, qui in eius gratiam scripsit libros Moralium in Iob, & de cura Pastorali. Interfuit atq; adeò præfuit Concilio Toletano III. item Primo Hispalensi, multa edidit scripta, in quibus minimè fucata probitas mentis, & acumen ingenii perspicuè elucet. Obiit circiter A. C. DCI.

S. FVLGENTIVS, itidem ex Monacho Episcopus Astigitanus, vir sanctitate, eruditione, incenso aduersus Arianos odio fratribus similimus. Linguam Hebræam, Græcam, Arabicam, Syram, Latinam apprimè calluit. Scrisit in sacram Scripturam complures libros. Eum Astigitani præcipuâ pietate complectuntur.

S. ISIDORVS Doctor & Legislator Hispaniarum, quadraginta annis rexit Ecclesiam Hispalensem, scriptis libris & miraculis clarissimus, obiit pridie Non. April. anno DCXXXVI. *Extitit quippe spiritu prophetiæ clarus, in eleemosynis largus, hospitalitate præcipuus, corde serenus, in sententia verax, in iudicio iustus, in prædicatione assiduus, in exhortatione lætus, in lucrandis Deo animabus studiosus, in expositione Scripturarum cautus in consilio prouidus, in habitu humilis, in mensâ sobrius, in oratione deuotus, honestate præclarus: semper pro Ecclesiâ, ac veritatis defensione pronus, & in omni bonitate cõspicuus. Præterea pater extitit clericorum, doctor & sustentator monachorũ ac monialium, consolator mærentium, tutamen pupillorum ac viduarum, leuamen oppressorum, defensor ciuium, attritor superborum, persecutor & malleus hæreticorum,* inquit Lucas Tudensis *lib. 3. Chron.*

SSSS. LE-

SSSS. LEANDER, FVLGENTIVS, FLORENTINA & ISIDORVS.

San Isidro S. Leandro Fulgentio Santo.

SVITBERTVS Werdensis Episcopus, Teisterbandiæ, Westphaliæ, Batauiæ, Frisiæ, Boructuariorum, Saxonum, aliorumq̃ne Germaniæ populorum Apostolus, primùm Monachus, deinde Abbas in Angliâ, inde in Germaniam inferiorem missus est, anno DCXC. cum S. Willibrordo & aliis decem sociis, à S. Egberto, propagandi Euangelii caussâ; vt Beda in Hist. Angl. narrat. Venia à Pipino Heristallio, Maiore domus regiæ, impetratâ, longè lateq̃ue verbum Dei sparsit, & plurimas variis locis basilicas excitauit. Vtque maiorem messem faceret, in Angliam reuersus, anno DCXCV. à S. Wilfrido, Merciorum Antistite, consecratus est Episcopus.

Anno DCCVIII. Coloniam Agrippinam ad Plectrudem Pipini coniugem, indeq̃ue Iupiliam, Mosæ adsitam, ad ipsum Pipinum se contulit, à quo VVerdam impetrauit, eoq; in loco monasterium ædificauit, in diæcesi Coloniensi haud procul à Rheno flumine. Anno DCCXIV. ad Pipinum Iupiliæ ægrotantem (qui Alpaidem pellicem iam anteà dimiserat) venit, cum Agilolpho Coloniensi Archiepiscopo. Anno demùm DCCXVII. laboribus fractus, VVerdæ Cæsaris Cal. Martij sanctissimè moritur, (cum in vita plurimis & admirandis miraculis claruisset) & in suo ibidem monasterio sepelitur, atque etiamnum colitur.

Relatus est in numerum Sanctorum anno DCCCIII. à Leone III. Pont. Max. *Ex actis ap. Sur. & alijs.*

S. SVIBERTVS EPISCOP' ORD. S. BENED.
Hic Werdæ Antistes, apud Frisones, Batauos, & alios Germaniæ populos Euangelium prædicauit, quos cum Conuertisset ad Christum, clarè miraculis quiuit in pace. Cal: Martij. Anno: DCCXVII.

BRVPERTVS, venerabilis Tuitiensis Abbas, omnem officij pietatisque rationem adolescens didicit in cœnobio S. Laurentij, ad muros vrbis Leodicensis, sub Berengario Abbate, & præceptore Heribrando, viro fideli & prudenti, qui Berengario in Regimine successit. In prædicti Monasterij templo hodieque imago DEIPARÆ visitur, cultu miraculisq; celebris, quam Rupertus summa in veneratione habuit. Nam studio incensus sacrarum literarum, anno MCXXI. tardiori ingenio remedium orans, à Virgine Matre impetrat, fusus in preces in eiusdem Monasterij Ecclesiâ, coram prędicta imagine lapideâ. Posteà in Tuitio Abbas substitit, & inter Doctores Ecclesiæ claruit. Est autem Tuitium, ex opposito Coloniæ Agrippinæ trans Rhenum, pagus ac monasterium illustre Benedictinorum, in quo, vt diximus, Rupertus scientiâ diuinitus acceptâ DEIPARÆ beneficio, & libris editis clarissimus, Abbatem egit religiosissimum, & anno MCXXXV. vitam sanctissimè finijt V. Nonas Martij.

Opera eius sæpiùs tribus tomis distincta, excusa sunt, in quibus tamen quædam hactenùs desiderantur. *Ex Molano, Haræo, & Myræo.*

S. RVPERTVS ABBAS TVITIENSIS. ORD. S. BENED.
Quod RVPERTE tibi natura nouerca negarat.
Mater Cælestis præstitit ingenium.
DM.

S. FRANCISCA Romana honestis & copiosis nata parentibus, ex Buxorum familia. A teneris vitam in orationibus & pijs operibus solitariam duxit: Laurentio Pontiano nobili Romano matrimonio contra voluntatem copulata, nunquam in publicum, nisi ad Ecclesiam prodire visa est; semper enim in cella, post necessaria domus negotia, orando, legendo, & meditando morabatur. In eâ quasi geminæ emicabant Humilitas, Obedientia, Patientia, Constantia, Abstinentia, Pietas, & Charitas. Sacramenta sæpissimè repetebat, officium B. V. M. nunquam intermittens, deuotissimè recitabat. Societatem puellarum sub regulâ Ordinis M. Oliuetani instituit: quibus cum post viri excessum, vitam sanctissimam duxit, miraculis fulgens: in quibus parem aliquando in monasterio deficientem mirabiliter auxit. In vineâ cùm imber improuisus descenderet; illam tamen sub die officium B. V. M. recitantem non attigit. Puerum diutino morbo comitiali laborantem sanauit. Mulierem quæ fluxum sanguinis patiebatur curauit. Et alteram apoplexiâ correptam pristinæ restituit sanitati. Demùm annos LVI. nata, VII. Id. Martij anno salutis MCDXL. migrauit in cælum. Multis post mortem miraculis claruit. Namquidam inter fabricandum in prædicto puellarum monasterio, cùm ab ingenti ligno è sublimi delapso oppressus fuisset, B. Franciscæ commendatus illicò convaluit. Alius in capite lethaliter vulneratus, eiusdem intercessione subitò sanatus fuit. Multos etiam ab Epidimiæ morbo liberauit. Ob quæ & alia Paulus V. Pont. Max. IV. Kal. Iunij an. salutis MDCVIII. solenni ritu illam Sanctorum numero adscripsit. *Ex vita eiusdem Romæ impressa.*

S. FRAN-

S. FRANCISCA ROMANA ORD. S. BENEDICTI.
Oblata Congregationis Montis Olivieti, miraculis celeberrima, in SS. numerum relata á S.D.N. PAVLO V. 29. Maij Anno. Christi M DC VIII.

S. EVLOGIVS natione Cordubensis, Monachus & Abbas Monasterij S. Zoili Cordubæ, & paulò ante mortem Toletanus Archiepiscopus electus, inire tamen non potuit, quæ omnia vnica Marianæ periodo manifesta fiunt, sic enim inquit: *Anno decimo Eulogius ipse occisus in Sabbatho, quinto Idus Martij. Eulogij vitam Aluarus Cordubensis eius familiaris, & necessarius scripsit, vbi asserit paulò ante mortem in VVestremiri locum Toletanum Archiepiscopum summâ Cleri, & Populi voluntate electum fuisse. Cordubæ sanè in Eulogij locum Samson Presbyter consequentibus annis Sancti Zoili Abbas suffectus est.* Martyrio coronatus est anno DCCCLIX. Hic ille præclarus Christi Athleta, qui, cedentibus cæteris, vexillum confessionis aduersus Arabum impietates erexit, ac plurimos ad martyrij coronam perduxit; quorum triumphos ipse in carcere positus scripsit. Extant hac nostrâ ætate è latebris antiquitatis eruta, præclarissima scriptorum ipsius monumenta, quæ Apostolicum spiritum redolent, & purissimam pristinam illam sinceritatem præ se ferunt; imò viuam ipsius imaginem reddunt. Martyrologium Romanum hoc illi Eulogium posuit.

Cordubæ S. Eulogij Presbyteri, qui eiusdem vrbis martyribus in persecutione Sarracenorum adiungi meruit, quorum pro fide certamina scribendo fuerat æmulatus.

Ex Card. Baronij, & Arnoldi VVionis notis ad Martyrol. Rom. & Monast.

S. EVLOGIVS MARTYR, DESIGNATVS
ARCHIEP. TOLET. ORD. S. BEN.
Ne sacra mortali fulgerent tempora mitrâ
EVLOGII: *effulsit Martyrio atq; libris.*

DM

S. GREGORIVS Magnus Rom. Gordiani Senatoris filius, adolescens Philosophiæ operam dedit, & prætorio officio functus, post mortem patris sex monasteria ædificauit in Sicilia, & septimum Romæ in suis ædibus nomine S. Andreæ ad clivum scauri: in quo Monachi vitam professus est, ac posteà Abbas factus, mox Diaconus Cardinalis creatus, Constantinopolim ad Tiberium Constantinum Imp. à Pelagio Papa mittitur. Romam reuersus (Pelagio peste sublato) summo omnium consensu electus Pontifex, ne honorem illum acciperet, mutato vestitu, in spelunca delituit: vbi deprehensus indicio igneæ columbæ, Papa consecratur. Peregrinos quotidie ad mensam adhibebat, in quibus & Angelum, & Dominum Angelorum, peregrini facie accepit. Multos libros confecit; quos cùm dictaret, testatus est Petrus Diaconus, se Spiritum S. columbæ specie, in eius capite sæpe vidisse. Admirabilia sunt, quæ dixit, fecit, scripsit, decreuit, præsertim infirmâ semper & ægrâ valetudine. Quatuor Conciliis, Nicæno, Constantinopolitano, Ephesino, Chalcedonensi, tanquam quatuor Evangeliis honorem haberi voluit. Deniq; multis editis miraculis, Pontificatus anno XIII. mense VI. die decimo, IV. Idus Martij ad cælestem beatitudinem evocatus est, anno salutis DCIV.

De eodem S. Ildephonsus scriptum reliquit: *Nihil ei simile antiquitatem demonstrasse. Nam sanctitate,* inquit, *Antonium vicit, eloquentiâ Cyprianum, Augustinum sapientiâ: & alijs virtutibus excelluit.* Et Synodus Toletana VIII. eum *cunctis Ecclesiæ Doctoribus præferendum censet.*

Ex Breuiario Rom. excerptum, cum additamento ex S. Illephonso, & Synodo Toletana.

S. GRE-

S.GREGORIVS MAGNVS PAPA E.D.
ORD. S. BENED.
Quæ vigilata, DEO scribis dictante, legenda.
Atque eadem nobis da facienda Pater.

S. BENEDICTVS P. N. vt sese totum Christo daret, in altissimam spelunca penetrans, triennio delituit. Quodam die, cum ardentes ei ad libidinem faces à Diabolo subiicerentur, se in vepribus tam diu volutauit, dum lacerato corpore, voluptatis sensus dolore opprimerentur. Signo crucis poculum confregit, in quo ab inuidis venenum fuerat oblatum, ideoque relicto monasterio, in solitudinem se recepit. Postea Cassinum migrans, simulachrum Apollinis, qui adhuc ibi colebatur, comminuit, & incolas Christianis præceptis imbuit. Aliquot mensibus, antequam è vitâ migraret, præmonuit discipulos, quo die esset moriturus; sepulchrum sex diebus antequam eò inferretur, aperiri iussit, sextoque deferri voluit in Ecclesiam; vbi sumptâ Eucharistiâ sublatis in cælum oculis orans, inter discipulorum manus efflauit animam, quam duo Monachi euntem in cælum viderunt, pallio ornatam pretiosissimo, circum eam fulgentibus lampadibus; & clarissimâ & grauissimâ specie virum stantem supra caput ipsius, dicentem audieruut: *Hæc est via, quâ vir Domini BENEDICTVS in cælum ascendit. Ex Lib. 2. Dial. B. Greg.* Is Regulam conscripsit, ac tot post se sectatores abduxit, vt eorum numerus iniri nullo modo possit, ex eius verò familiâ prodierunt tot ac tanti in omni laudum genere virtutumq; florentes viri; vt quoquò te convertas, admiratione defixus tenearis.

Quot enim Martyres, quæso, ex illius ordine? quot miraculis ac sanctimoniâ præstantissimi viri exierunt? quot Pontifices summi & admirandi. Sed de his alibi pluribus dictum.

S. BENE-

S. BENEDICTVS ABBAS.

S. PLACIDVS MARTYR ET ABBAS.

S. MAVRVS ABBAS. CONFESSOR.

S. RVPERTVS regio Francorum Scotorumq; principum sanguine editus, apud Vangiones priùs Episcopus ex Monacho cùm Auditores nactus esset, omni vitiorum genere corruptos, ab ijs arreptus, seruilem in modum flagris cæsus, episcopatu deiectus, ac vrbe pulsus est. Verùm eius sanctimoniæ famâ, & vxoris Reginotrudis suasionibus motus Theodo Boiorum Dux, summo viri coram videndi desiderio incensus est. Primos suorum mittit, qui honestissimâ legatione obnixè deprecantes inuitarent, veniret, Boicam conspectu dignaretur, genti rectum fidei viuendiq; iter ingredi cupienti, docendo præiret. Annuit Rupertus, & legatos subsequutus, Reginoburgi à Theodone, cum insigni procerum comitatu obuiam progresso, incredibili lætitia maximo applausu excipitur. Rupertus indicto jeiunio, Theodonem Christianæ fidei mysterijs erudit, eruditum & satis jam confirmatum, abdicato impio pessimorum dæmonum cultu, salutari baptismate abluit. Principis exemplum pleriq; optimates sequuti, & populi magna vis, nobilium ignobiliumq; promiscuè, vna omnes voce, Dei benignitatem effusè celebrantes, quæ ex tetra caligine in eam claritatem, nihil tale promeritos euocasset. Episcopus inde principis hortatu secundo Danubio deuectus, multam prætereà pietatis sementem fecit, Euangelio omnibus qui secus ripam colerent libero sermone annunciato, ad inferiorem vsq; Pannoniam, ibi exscendens iter retrò pedibus tenuit. Hinc in interiorem Boicam digressus, statuis inanium Deorum vbiq; deiectis, rudes populorum animos ad vnius Dei intelligentiam erexit. Inde Iuuauiæ, quod hodie Salisburgum est, pontificiam sedem posuit, templum DEO & apostolorum principi Petro cum cœnobio dicauit, aliasq; complures per Boicam ædes sacras condidit. Tandem festâ Christi resurgentis luce, quæ in VI Kal. Aprilis incidit, obita re diuina, sacrorumq; mysteriorum percepto viatico, inter complorantium discipulorum manus exspirauit anno Dom. DCXXVIII. cæloq; sic receptus, Boicæ Apostolus & tutela habitus est. *Ex diuers. Script.*

S. RVPER-

S. RVPERTVS EPISC. SALISB. ORD. S. BEN.

Lustrat cælesti THEODONEM *fonte* RVPERTVS,
Cuius ab ore Deum *Boica tota bibit.*

B. HAIMO, natione Germanus, B. Alcuini discipulus, ac primùm Fuldensis Cœnobij Monachus, vir sanctitate, & eruditione insignis, magnitudine & præcellentis ingenij gloriâ, inde ad Hirsfeldiam vicinam evocatus; vbi & virtutis & pietatis cum doctrinâ exuberãtis opinione, ad sapientiæ fastigium eucctus, lucubrationum ingenti mole consurgens altiùs, cùm Scripturæ propè vniuersæ arcana commentariis ambiret, ad Halberstadiensis Ecclesiæ gubernacula venit, quæ annis XIII. summa integritatis & sanctimoniæ famâ, feliciter tertius in Episcoporum ordine tractauit. Quin & Hrabanus eum honorificè compellans, æqualem suum libenter agnoscit. Ceterùm, etsi constanter Trithemius passim, HAIMONEM hunc Abbatem Hersfeldiæ fuisse vult, eum tamen nec Lambertus hoc tempore recipit, nec probat historia publica; siquidem ab anno DCCCXL. vsq; ad annum DCCCXLVI. Brunonem sedisse testatur, quâ tamen annorum intercapedine HAIMO factus Episcopus. Rectiùs igitur MS. Chronicon: *Anno Domini DCCCXL. Heimo Hersfeldensis Ecclesiæ Monachus, tertius Episcopus Halberstaden. à Ludouico filio Pij Luduici mittitur: & anno XIII. suæ ordinationis VI. Kalen. Aprilis obijt, & Halberstad. sepelitur, in cuius locum Hildigrin Episcopus est ordinatus.* Composuit idem sanctus Præsul in omnes libros vtriusq; Testamenti commentarios pietate, breuitate, dictionis simplicitate, ac perspicuitate laudandos, in quibus quæ à veteribus Interpretibus vel erant scripta doctis, vel apud populum dicta fusius, in compendium redegit adeò perspicuâ, & lucidâ breuitate, vt & ab occupatis paruo temporis dispendio legi, & à simplicibus, leuiterq; literatis facillimè intelligi possint. Versatus est autem fermè semper in allegoricis, & anagogicis sensibus: quos velut spiritualis apicula, ex omnium antiquorum horti, ac pratis florentibus decerpsit, quo legentibus esset parata saluberrima mellis copia. *Ex 2. p. Coronæ Lucidæ.*

S. HAIMO EPISC. HALBERSTAD. E. D.
ORD. S. BEN.
Exposuit quicquid sacri scripsere Prophetæ.
HAIMO sacrorum gloria Pontificum

S. PROCOPIVS, Cothumæ in Bohemiâ natus, Pragæ literis imbutus & sacerdotii gradu initiatus est. Sed animo altiora concipiens, in monachum D. Benedicti instituta in Breunouiensi cænobio professum, incidit, à quo & vitæ ab humanis negotiis seiunctæ normam excepit, & cultu corporis nouo involutus est. Postea in antro degit, contra aëreas potestates orationum & ieiuniorum telis acriter depugnans, donec Vdalricus Princeps Bohemiæ occasione venationis in eum incidit. Qui & mox flagitare quasi importuniùs à Sancto Patre cæpit, vt leuandorum criminum suorum spe certiori multam in se iudicio suo Pater decernere non grauaretur. Nec mora: PROCOPIVS, vt templum Deo, sub nomine D. Ioannis Baptistæ à fundamentis erigeret, idq; celebre religiosis viris eò contractis, & prouentibus dotatis efficeret, in mandatis ei dedit. Quibus perfectis; dum hîc ageret PROCOPIVS stipatus choro purgatioris sensus hominum, quos sibi delectu acri habito collegerat, mirum dictu, quanti vndique egeni morbisque vexati ad eum confluerent, qui omnes læti ab eo recesserunt. Designatus verò cænobii præfectus, id munus ita gessit, vt omnibus magnopere eius gubernandi ratio esset grata & accepta. Diem mortis suæ triduo ante cognouit, multaque futura prophetico spiritu suis prædicens, vitam reliquit circa A. C. MLIII. ipsis Cal. April. In SS. numerum relatus est A. C. M. CC. IV. IV. Non. Iulii. *Ex Nicol. Salio.*

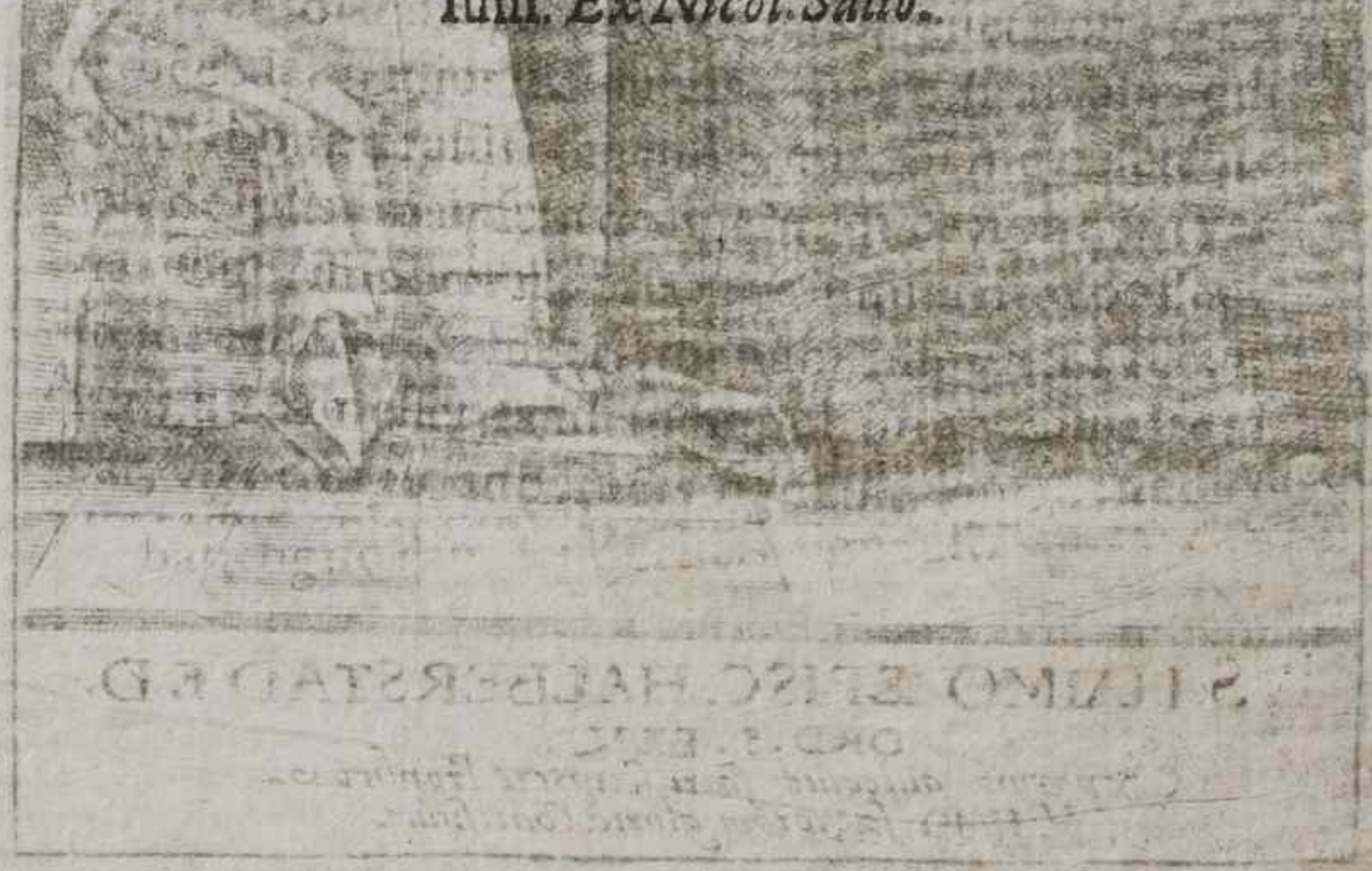

S. PRO-

S. PROCOPIVS ABBAS ORD. S. BEN.
BREVNOVIÆ Monachus sed post PROCOPIVS Abbas
Diuo BAPTISTÆ templa sacrata Locat

SWICTERPVS ab ineunte ætate monasticis disciplinis institutus, tantùm in pietate ac literis profecit, vt ab Hariolpho Lingonensi Episcopo, recens à se fundato Elefacensi cœnobio monachorum institutioni sit præfectus. Vbi tam laudabiliter id muneris gessit, vt eidem Hariolpho in abbatiali regimine succedere meruerit. Et quia se ille hoc modestius gerebat, quò altiùs ascenderat, non destitit fama nomen eius celebrare, quoad eum in Pontificis cathedrâ Augustæ Vindelicorum collocaret, vt publicam vitæ sanctioris lampadem mundo exempli caussâ ostenderet. Suos itaq; tam verbo quam exemplo pascens, Arianam hæresim penitùs eliminauit. Curam etiam adhibuit, vt loca sacra Hunnorum incursionibus, aliisque tumultibus bellicis vastata restaurarentur, & pristinum nitorem reciperent. Hinc S. Afræ martyris ecclesiam dirutam reædificauit, Fultenpacense Monasterium fundauit, Benedictopuranum, ac Füessense templum, Campidonensis quoq; cellulæ ecclesiolam primus consecrauit. Tandem sanctitate plenus in pace quieuit, XIV. Kal. Maii, cum Ecclesiam Augustanam XVI. rexisset annis. *Ex vita. SS. Aug. & Bau. Sancta.*

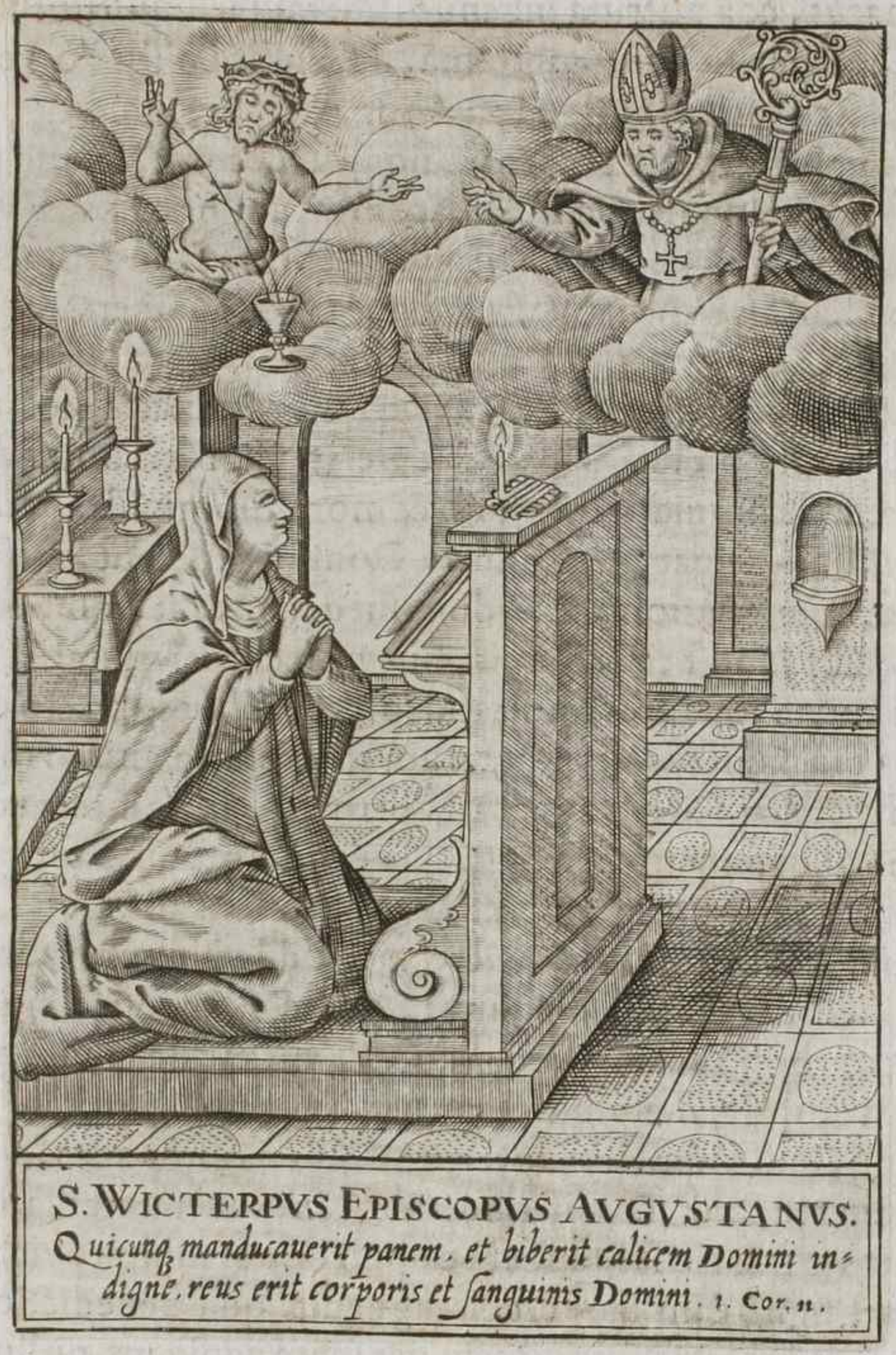

S. WICTERPVS EPISCOPVS AVGVSTANVS.
Quicunq; manducauerit panem, et biberit calicem Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini. 1. Cor. 11.

S. ANSELMVS ex Augustâ Burgundiæ ciuitate ad Alpium radices positâ oriundus, ac illustribus parentibus, Gundulfo patre, ac Hemeberga matre prognatus, & à pueritia ingenuè, liberaliterq; institutus, ad Beccense Cœnobium, permotus Lanfranci famâ, discendique studio venit. Ibi ætatis suæ anno XXVII primum fit Monachus, deinde Lanfranco ad Cadoniensem Abbatiam præfecto, in Beccensi prioratu successit, in quo ordine XV. annis stetit. Tum Eluino Beccensi Abbate mortuo, ANSELMVS Abbas creatur: quem gradum quindecim etiam annis gessit. Tandem accersitus in Angliam Archiepiscopus Cantuariensis creatur: vbi pro libertate Ecclesiastica tuenda, bis à Rege in exilium missus est. Monachus adhuc ita inediâ corpus macerauit, vt non solum gulæ illecebram penitus extinxerit, sed nec edendi delectationem, etiam post longa jeiunia senserit. Ægrotis singulari cura & solicitudine, necessaria omnia absq; tædio & mora subministrabat. Clericis magnopere cauendum aiebat, ne si à sorte Domini caderent, in sortem Diaboli, per neglectum conuersationis & ordinis sui deciderent, omneq; tempus perditum asserebat, quod bonis studijs, aut necessariæ vtilitati non seruiebat. Interrogatus cur ad seculares caussas adeò imbecillo & abiecto esset animo; respondit: quia omnium secularium rerum amorem ab animo meo pepuli. Frequenter illud dictabat: Si hinc peccati horrorem, hinc inferni cernerem doloremque, & vni eorum immergi deberem, prius infernum quam peccatum eligerem. Item malle se purum à peccato, gehennam sustinere, quam peccati sorde pollutum, cælorum regna tenere. De dilectione proximi: magis gaudendum esse dicebat, si alios diligimus, quam si ab alijs diligamur. Rursus: malo, ait, decipi, bona de alijs credendo, etiamsi me nesciente mali sint, quam credendo mala de ipsis, meipsum decipere, quos nondum verè probaui, quod boni non sint. Cum importunis precibus induci non posset, vt puellæ mente captæ sanitatem redderet, & miseræ manum imponere recusaret, quod id nequaquam ANSELMI esset, tandem populi importunitate victus, quod nullis negare solebat, signo eam sanę crucis signauit, quâ benedictione acceptâ, ad sanitatem ægra rediit. Naui confracta, per mare nauigans, nullum naufragium est perpessus. Iam moriturus super cilicium & cineres positus spiritum in manus creatoris reddidit XI. Kal. Maij A C. MCIX. ætatis LXXVI. Pontif. XVI. In eius breuibus Opusculis, ait Demochares, penè omnia firmis rationibus demonstrari, quæ Petrus Lombardus Magister Sententiarum in quatuor plenis voluminibus, multis SS. Doctorum auctoritatibus postea confirmauit.

Exuarijs SS.

S. ANSEL-

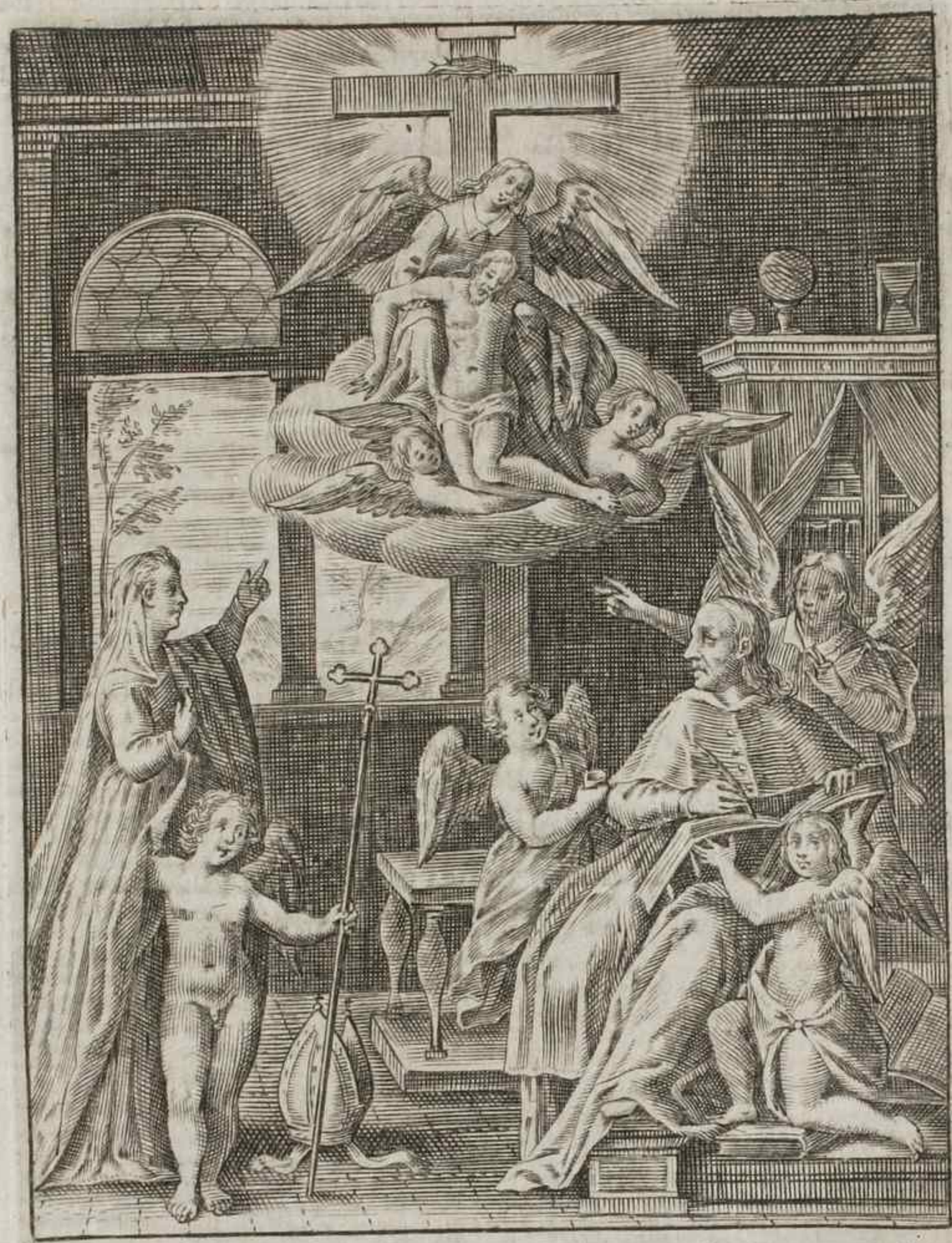

S. ANSELMVS CANT. ARCHIEP. E. D. ORD. S. BEN.

Exilium Cinsectans prauos, firmansq; fideles)
Debuit ANSELMVS *pro pietate pati,*

SADALBERTVS ex Monacho Pragensis Episcopus secundus, fame, siti, frigore, vigiliis, & veste cilicinâ corpus macerauit: neminẽ sibi inimicum, nisi inimicum diabolũ voluit. Natione verò Bohemus cùm esset; in hoc vnum semper incubuit, vt patriæ suę, quæ veri Dei esset adhuc ignorans, lumẽ fidei à S. Methodio aliquâ ex parte accensum, inferret, quod vt fideliter, & audacter incepit, ita & strenuè executus est. Longius deinde progressus S. Stephanum primum Hungarorum in Pannonia Regem, cum omni ferè populo suo sacro baptismate abluit, & Euangelii messem illis in prouinciis primus intulit. Episcopatu expulsus, monasticam complexus disciplinã, ad viliora munia obeunda, tanquam ad epulas promptissimus erat. Ad Episcopatum reuersus, denuoque à suis eiectus, à Mecislao Poloniæ Duce euocatus, eundem cum omni populo suo ab Idolorum culturâ auertit, & Gentilitatis errore fugato, sacræ fidei cultum in Polonia plantauit. Vbi etiam aliquandiu Gnesnensem Archiepiscopatum administrauit, & in suum locum Gaudentium suffecit, ipse in Prussiam profectus, à nefario homine, cùm in cælestium rerum meditatione versaretur, conto prosternitur; humi stratus, terræ figens oscula; Benedictus, ait Deus, benedicta misericordia Dei; si plus non accipiam, pro crucifixo meo, vnum pretiosum ictum habeo. Septem denique lanceis à barbaris confossus, manibus in modum crucis extensis, felix est factus Christi victima, sacro Parasceues die, quo mundi Saluator cruci est affixus. XXIII. Aprilis A. C. CMXCVII. *Ex Surio.*

S. ADALBERTVS EPISC. PRAG ARCHIEP.
GNESN. M. ORD. S. BENED
Præsul ADALBERTVS docuit pia sacra BOHEMOS,
SARMATIÆ & populos denig, MARTYR obit.

S. ANDREAS, ZOERARDVS priùs dictus, in Nitriensi Monasterio, à S. Philippo Abbate, habitu accepto, eremi solitudinem expetiit, in eaq; tribus diebus ab omni re, quæ mandi posset abstinuit. Quadragesimali verò tempore ab Abbate suo Philippo quadraginta nuces accepit, & eo existens victu contentus, diẽ sanctæ Resurrectionis cum gaudio exspectauit. Nocturnâ quiete tali est vsus: Planatum truncum quercinum sepe circumdedit, & per ipsam sepem arundines acutas ex omni parte infixit; ipse verò in trunco sedens tali sessorio vsus est artuum recreatione, vt si fortè corpus sopore grauatum qualemcunq; in partem se flecteret, arundinum acie sauciatum euigilaret. Insuper & ex ligno coronam factam capiti suo circumponebat, ad quam in partibus quatuor totidem lapides suspendebat, vt si caput sopitum quocunque inclinaret, lapide percutereturᵣ.

S. BENEDICTVS verò eius discipulus per tres annos exemplo defuncti magistri districtè vitam agens, à latronibus pecuniam se reperturos, sperantibus iugulatus, & in flumen demersus est. Eius corpus ab aquilâ custoditum, post annum integrum repertum, conditum est in Basilicâ S. Emerami, in eodem sepulchro, in quo asseruabantur ossa B. Andreæ eius sancti patris. Claruerunt circa A. C. M. XX. *Ex vita ap. Sur.*

S. AN-

SS. ANDREAS. ZOERARDVS. ET. BENEDICTVS. M. ORD. S. BEN.
Præduram ducit uitam. ZOERARDVS in antro.
Sed latro insontem te BENEDICTE *necat*

S. WALPVRGA Abbatissa Monasterij Heidenheim Eystettensis diœcesis, soror Sanctorum Wilibaldi Episcopi Eystettensis, & Wunibaldi Abbatis, & S. Richardi Regis filia, nata in Angliâ, virgo sanctissimæ fuit conuersationis, atq; multis virtutibus & signis clara enituit. Ad declarandam eius sanctitatem Deus varia beneficia piè petentibus, sub ipsius patrocinio clementer ostendit. Obijt verò V. Cal. Martij in Monasterio suo, vbi corpus eius primùm conditum est. Posteà verò sacræ ipsius reliquiæ Calend. Maij translatæ Eystadium, perenni fulgent miraculo. *Ex Trith. lib. 3. cap. 150. de vir. illustr.*

S. WALPVRGA
VIRGO.
O quam pulchra est casta
generatio cum claritate?

V. MAIL

S. GOTHARDVS, ad Altachium inferius honeſtis parentibus natus, ibidem primum ſacrorum ordinum gradum hypodiaconi indeptus, religionem profitetur, A.C. CMXCVII. à S. Wolffgango Sacerdotio initiatur, tandem pijs vitæ inſtitutis & doctrinâ facilè præſtantiſſimus cùm eſſet, cœnobio Abbas præficitur, vbi multorum extitit Pater monachorum. Poſtremò Epiſcopus Hildesheimenſis A.C. MXXII. creatus, munus Epiſcopale, quod invitus ſuſcepit, magna cum laude XIV. annis religiosè geſſit: Eccleſias, Monaſteria, & Xenodochia plurima erexit, & opera ſupra naturam mirifica patrauit.

Perduelles ex ſubiectis quoſdam anathemate ictos cum ſacrificij tempore templo de more excedere juſsiſſet, illiq; contumaces reſtitarent, ex dudum ſepultis, quos anathematis vincula ſtrinxerant, de tumbis ſurgunt, templumq; egrediuntur; quos pudore ſuffuſi viui illi rebelles etiam ſequuntur. Godehardus adhortatione acri ad ſubiectos, quibus mortuos obſequentiores haberet, viuis adhibitâ, defunctos cenſurâ ſoluit, qui capite Pontifici inclinantes ad ſuum quiſq; tumulum redeunt.

Demùm Aſcenſionis Dominicæ feſto, cùm Antiphona illa in Eccleſia caneretur, Aſcendo ad Patrem meum, & Patrem veſtrum, eius anima quoq; in cælum conſcendit, Angelisq; eſt aſſociata, A.C. MXXXVIII. Multa vbiq; mentio ſanctiſsimi viri, quem Innocentius II. P.M. in Viennenſi Concilio Diuorum Albo adſcripſit.

Ex Surio, & Bau. ſancta.

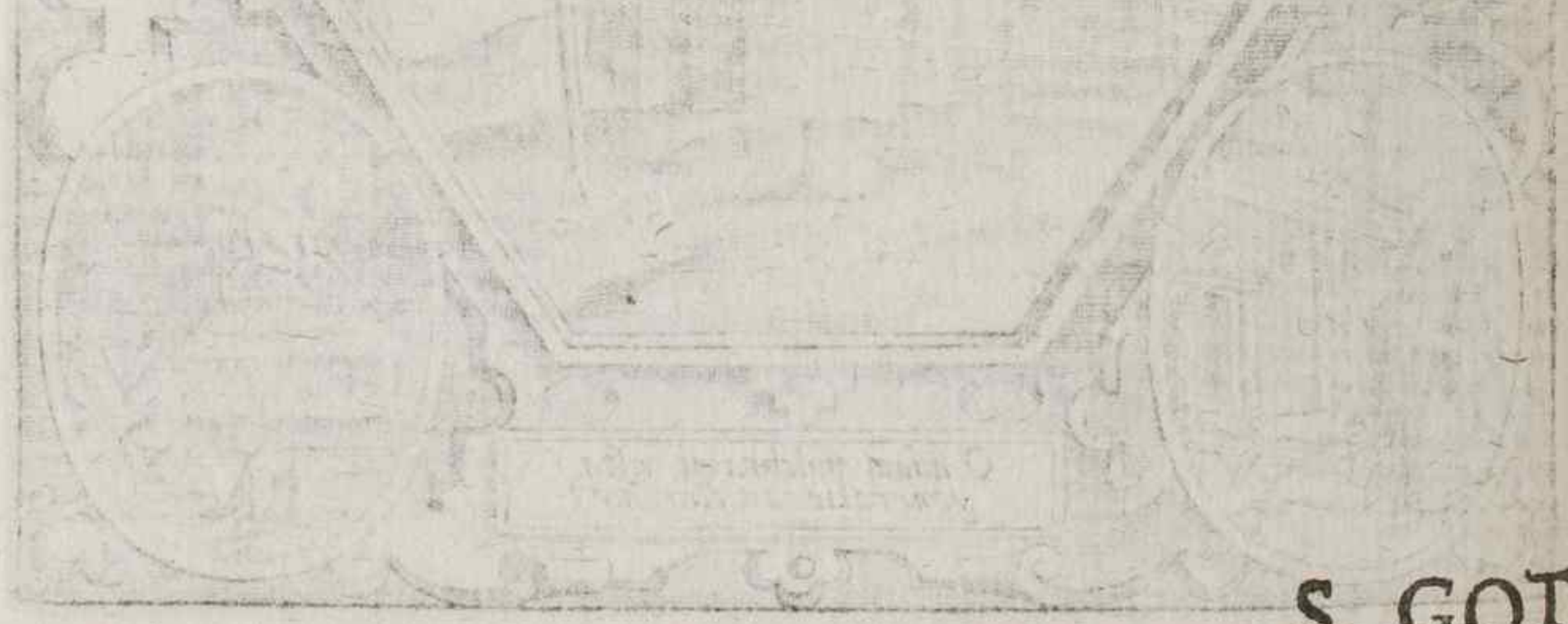

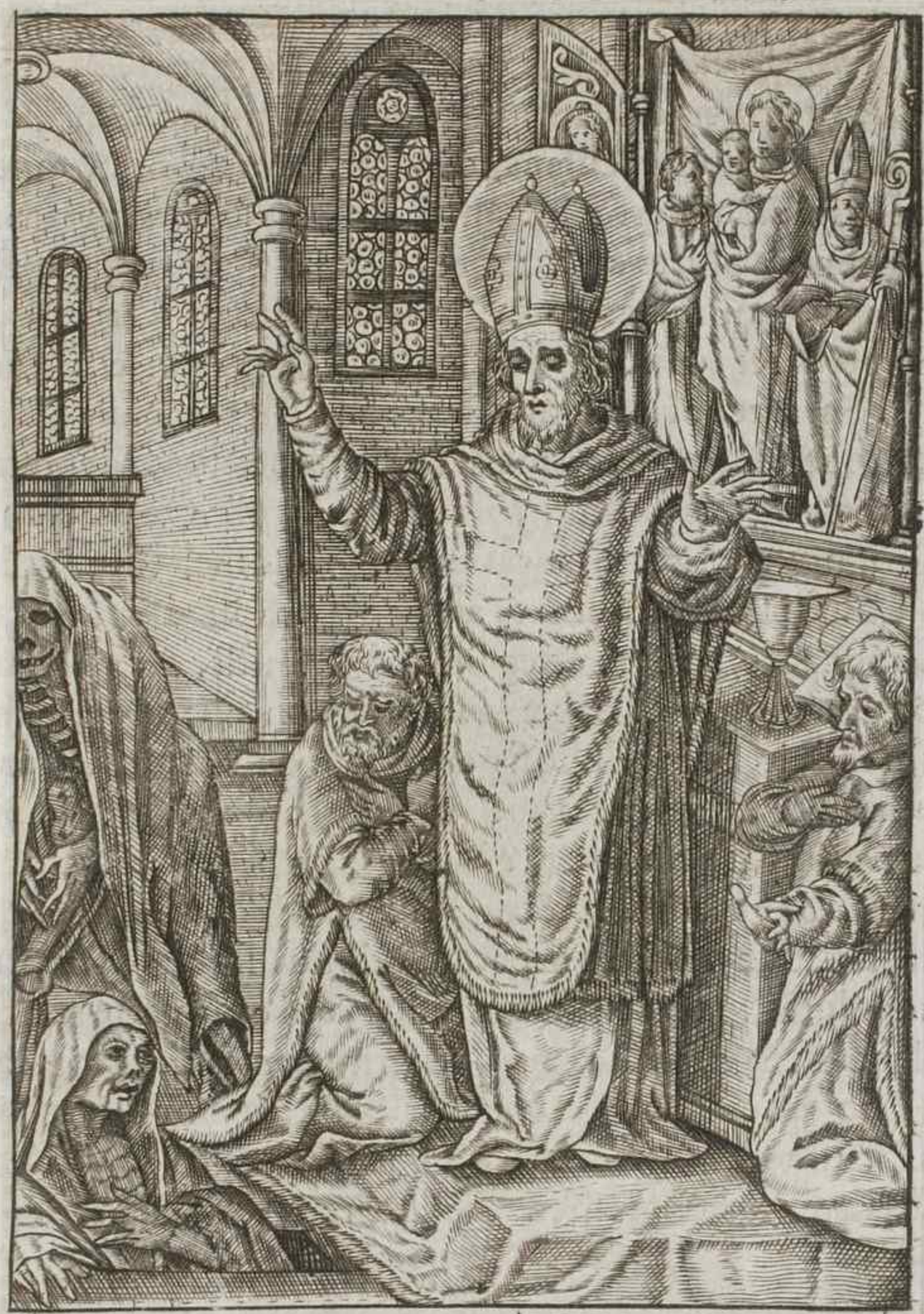

S. GOTHARDVS. EPISC. HILDESHAIM. ORD.
S. BENED.

Dum iacit in duros GOTHARDVS *fulmina ciues,*
Defuncti tumulos deseruere suos.

S. IOANNES DAMASCENVS natione, nobilibus parentibus ortus, doctissimus ipse quidem, & Romanam fidem ab incunabulis ab Italo homine Cosmâ nomine, probè institutus, pro imaginum cultu egregiè pugnauit. Hic post parentis obitum à principe Sarracenorum in aulam euocatus, & primarii Consiliarii dignitate, quamuis recusans, ornatus, cùm audiret, quæ Leo Imperator tyrannicè & impiè aduersus imagines, & imaginum veneratores patraret, Zelo pietatis incensus plures epistolas euulgauit, quibus eruditissimè imaginum cultum comprobauit. At impius Imperator his exacerbatus, animum conuertit, vt eum perderet, confictis literis proditionis, eius ementito characterе, ad principem Sarracenorum missis, à quo IOANNES manu truncari mandatur, in foroque suspendi, quam ipsam precibus impetratam dexteram intercessione B. MARIÆ Virginis obtinuit, brachio restitui. Quod cùm Sarracenorum Princeps cognouisset, rei admiratione commotus, eum, vt innocentem muneri suo Consiliarii reddi curat; at ille altiora meditans, gratiis actis, facultatibusq; in cognatos, seruos, & egentes distributis, Ierosolymam orationis caussâ profectus, ad diuini Sabæ lauram se contulit, ibiq; cum Cosmâ sodali monachum induit, & in religiosis exercitiis, ac virtutibus, præsertim obedientiâ ac humilitate mirificè claruit. De ipsius autem eruditione, quid longam orationem comparare attinet, cùm & quantus Philosophus fuerit, & quantâ Theologiæ laude excelluerit, & quàm studiosè in Auctorum, qui ante ipsum floruerunt, lectione versatus sit, abundè ipsius scripta testentur? Illud quidem negari non potest, eum primum extitisse, qui ea, quæ priùs fusè ac liberè disputari solebant, in vnum corpus coegerit, remq; Theologicam via & ratione, longeq; commodiori ordine tradiderit. Hoc enim ipse apud Græcos primus præstitit, quod multò pòst apud Latinos Petrus Lombardus, cæteriq; Scholastici. Floruit circa A.D.DCCXL.

Ex Surio & Baronio.

S. IOAN-

S. IOANNES DAMASCENVS E.D. ORDIN: S.BEN.
VIRGINIS *auxilium* IOANNES *sedulus optans*
Abscissam recipit VIRGINE *dante manum.*

SALCVINVS seu ALBINVS hoc cognomen tulit à familia: FLACCVS; autem à baptismate nomine proprio appellatus est. Hic ex Britannia oriundus, & in Eboracensi pronincia natus fratrem habuit *Ioannem* Salisburgensis Ecclesiæ antistitem, quem ipse in epistolis efficto nomine *Aquilam* indigitat. In Eboracensi Ecclesia eruditus & Leuita sacratus, præceptore vsus est Egberto Archiepiscopo, & omni tùm humanarum, cùm diuinarum rerum scientia eruditissimus euasit. Post mortem magistri, Eboracensis Scholæ factus Rector, multos & ipse postea discipulos, eruditione ac pietate celebres, habuit. Hac laudabili literarum professione per vniuersam Britanniam celebris, non tantum apud Episcopos & Abbates Insulæ, verum etiam apud Reges ipsos & principes in pretio fuit. Hinc & Carolus ipse Magnus de remotis eum Britanniæ finibus honorabiliter euocauit, vt liberales omnes disciplinas penè tunc per Galliam extinctas ad lucem reuocaret.

Factus igitur Franciæ nouus ciuis anno circiter DCCXLIII. Carolo deinceps sedulus & fidelis comes adhæsit, eiusque inprimis animum omnibus disciplinis imbuit, adeò vt nec illi par in toto orbe foret in scientiis. Et quia Magister totius regionis peritissimus ac doctissimus erat, magno etiam aliorum virorum concursu & admiratione auditus est, plurimosq; eruditionis famâ insignes discipulos habuit, Rhabanum, Haimonem, Vsuardum, Aldricum, & alios complures. Parisiis quoq; eum docuisse, & nobilissimæ illius Academiæ fundamenta iecisse, testes quotquot de Academia illa scripsêre.

Multis verò Rex Carolus beneficiis hunc suum Magistrum honestauit. Contulit ei inprimis Abbatiam S. Lupi Trecensis, Ferrariensem, Cellam S. Iudoci, deniq; S. Martini Turonensis; vbi piè sancteq; vixit, & iuuentutem Gallicam erudire continuans, frequenti etiam ac frugiferâ voluminum editione laudem sibi nunquam morituram peperit, obiitq; anno Christi DCCCIV. XIV. Kal. Iunij. *Ex vita eius operibus præfixa.*

S. AL-

B. ALCVINVS ABBAS ORD. S. BEN.

Quid non ALCVINO *facunda* LVTETIA *debes?*
Instaurare bonas, ibi qui feliciter artes,
Barbariemque procul solus depellere Cœpit.

S. GREGORIVS VII. ſuper quem verè primi Gregorij requieuit ſpiritus, natione Tuſcus: Patrem habuit nomine Bonicum, & ipſe *Hiltebrandi* ſortitus eſt in baptiſmo vocabulum. Puer adhuc commendatus eſt Abbati S. MARIÆ in Auentino monte liberalibus ſcientiis inſtruendus. Adoleſcens verò ad monaſterium Cluniacenſe ſe contulit. Inde poſt aliquot annos Romam rediturus, in aula Henrici III moratus eſt, de quo Imperator aiebat: *Nunquam ſe audiſſe hominem, cum tanta fiducia Verbum Dei prædicantem.* Romæ verò invidorum ſtimulis actus in partes Germaniæ & Galliæ ire ſtatuit: Verùm, trinâ S. Petri apparitione, vlteriùs progredi vetatus, mortuo Damaſo II. à Leone IX. Subdiaconus ordinatus, monaſterio S. Pauli deſolato prælatus, eiuſq; apparitione confortatus, illud reformauit. Inde Archidiaconus Eccleſiæ Rom. factus, in partes Galliarum directus, Simoniacos eliminauit, miraculisq; pluribus coruſcauit. Cultor verò Deiparæ ſingularis cum exiſteret, eidem coram imagine D. Virginis preces fundenti, eadem imago aliquando lachrymari, aliquando etiam arridere viſa eſt. Demùm poſt mortem Alexandri Papæ II. Pontifex renunciatus eſt X. Kal. Maij. A. C. MLXXIII. cuius celebrantis humero dextro inſidere viſa eſt columba de cœlo deſcendens. Magnis inſuper æſtuans febribus ope Deiparæ convaleſcit. Ipſe plurimis miraculis claruit. Henricum Imp. ne Epiſcopatus, & aliæ prælaturæ pretio conferrentur, admonuit, ſed fruſtra: nam potentium factione carceri incluſus, atq; à populo liberatus, Henricum imperio priuat, & Rudolpho ſubrogato, Henricus Gilbertum Rauennatem Pſeudopapam eligi curat. Gregorius ab eodem Romæ obſeſſus, à Guiſcardo Normanno liberatus Salernum perducitur. Vbi cùm Eccleſiæ annos XII in ſumma, & difficili temporum varietate, aſsiduis calamitatibus ob Eccleſiaſticam libertatem, cuius acerrimus defenſor fuit, afflictus demum ſancto fine quieuit, non ſine bonorum mœrore, ob eius eximias virtutes, & aſsiduam viduarum, pupillorum, & pauperum curam. Salerni ſanctè decubuit. A. D. MXXCV. VIII. Kal. Iunij *Ex eius vita apud Plat. & Paul. Bernried.*

S. GRE-

S. GREGORIVS VII. P. M. ORD. S. BEN.
Ecclesiasticæ libertatis propugnator ac defensor acerrimus, cuius celebrantis dextro brachio columba insidere, & B.V. imago arridere, aliàs etiam lachrymari visa. Obiit XXV: Maij, A.C. CIↃ. XXCV.

S. AVGVSTINVS, Italus, Romanus, Monachus & Præpositus Monasterij S. Andreæ Romæ, in cliuo Scauri, missus in Angliam ad illius gentis conuersionem, à S. Gregorio Papâ I. cum aliquot sociis Monachis, A. C. DXCVI. cum Edilbertum Cantiæ Regem sexto post anno sua prædicatione ad Christum adduxisset, Arelatum profectus ab illius sedis Archiepiscopo Etherio, primus Dorovernensis, siue Cantuariensis Archiepiscopus consecratus est A. C. DCII. Præfuit autem eidem Ecclesiæ annis plus minus octo, conversioni infidelium, prædicationibus, & augmentationi Ecclesiarum toto illo tempore semper intentus. Cursu verò peregrinationis suæ laudabiliter, in omnibus sanctitatis operibus expleto, ad Dominum migrauit anno DCIX. VII. Cal. Iunij iuxta Ecclesiam Monasterij SS. Apostolorum Petri & Pauli sepultus. *De eo pluribus agunt, S. V. Beda & omnes rer. Angl. scriptores.*

S. AVGVSTINVS CANT. ARCHIEP. ORD. S. BEN.
Hic Anglorum Apostolus Edilbertum Cantiæ Regem
Cum suis baptizauit. & obijt miraculis clarus
anno. DCIX. VII. CAL. Junij.

S V. BEDA puer ſeptennis à parentibus Benedicto Abbati in Angliâ inſtituendus traditur. Vbi non ſolum monaſticis inſtitutus diſciplinis, & omnigenâ ſcientiarum eruditione inſtructus, breuiadmodum tempore, & quod mirabilius eſt, inter aſſiduas, monaſticæ diſciplinæ exercitationes, & continuam diu, noctuq; orandi, pſallendi, legendi in templo curam, tantum profecit, vt maximum ſua eruditione Eccleſiæ vniuerſæ ſplendorem attulerit. Nam in omni diſciplinarum genere Græcæ etiam, atq; Latinæ linguæ gnarus excelluit. Poëta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmeticꝰ, Chronographus, Coſmographus, Philoſophus, Theologus, ita eo tempore mirabilis, vt in Prouerbium apud eius ſeculi doctiores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum, vniverſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe.* Ei tria per totam vitam fuere familiaria: *Orare, Scribere, Docere.* Et quidem tanto in pretio doctrina eius habita fuit, vt ipſe Pontifex Sergius famâ virtutum & eruditionis eius commotus, eum ad ſe accerſiri curauerit, quò diuino eius ingenio in arduis Eccleſiæ rebus vti poſſet.

Diſcipulos reliquit eruditiſſimos, qui varijs locis tùm publicè, cùm priuatim docuerunt, vnde poſtea in reliquum Chriſtianum orbem doctrina fluxit vberrima. Tanta erat ſacrorum librorum eius auctoritas, vt etiam in Eccleſiis publicè legerentur, & quia in lectionum ſermonumq; titulis ſanctum (quod adhuc inter mortales degeret) vocare non auderent, venerabilem vocitarunt: ob quam cauſſam, in Eccleſia nomen, *Venerabilis* obtinuit. Tandem multis laboribus ſcribendo, docendoq; exantlatis, ſeptem ante mortem hebdomadibus lethali morbo correptus, à diuinarum rerum ſtudio minimè ceſſabat. Sacro deniq; Aſcenſionis Dominicæ die, cùm jam ſupremum agonem ſentiret imminere, ex aduerſo Oratorij, in quo precari conſueuerat, ſubiecto cilicio decumbens, lætus in hæc verba prorupit: *O Rex gloriæ, Domine virtutum, qui triumphator, hodie ſuper omnes cælos aſcendiſti, ne derelinquas nos orphanos,* qua in precatione vitam quoque finijt, tanta cum ſuauiſſimi odoris fragrantia, vt quotquot præſentes aderant, in Paradiſo viderentur ſibi verſari. *Ex eius vita.*

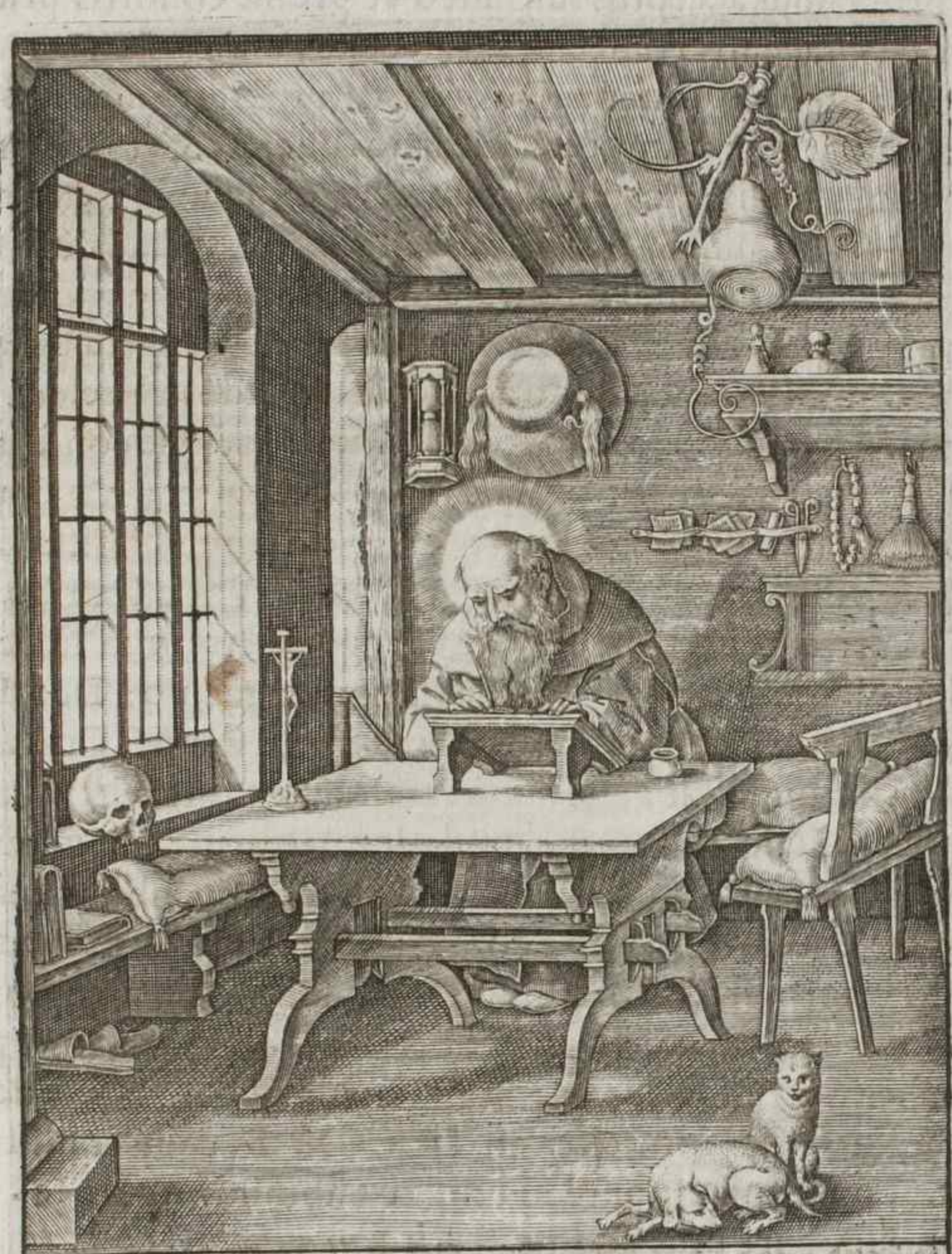

S.V. BEDA PRESBYTER E.D.
MON. ORD. S. BEN.
Fæcundat scriptis arentes BEDA *Britannos*
Scilicet exhauſtas è cruce fundit opes.

S. WILHELMVS Gellonensis, nobilissimis parentibus patre Theodorico, & matre Aldana natus, liberalibus disciplinis institutus, aulicus Caroli Magni factus, Regi & proceribus acceptus fuit, adeò vt primæ cohortis princeps euaserit. Inde contra Saracenos Franciam invadentes, comes WILHELMVS belli dux declaratur, pariterq; Aquitaniæ Dux præficitur. Exercitum ergò contra eosdem producens, eorum tyrannide Christianos liberat, & vt Deo pro accepta victoria gratus esset, Religiosorum in primis curam suscipiens, monasteriis plurima elargitus est. Quin ipse novum Gellonense fundauit sub titulo *Saluatoris*, B.V. Mariæ & SS. omnium Apostolorum. Ipse deinde tædium rerum mundanarum concipiens, Regi Carolo summoperè eius abitum dolenti valedicit, & ab eo Reliquias S. Crucis dono accipit. Deinde in Ecclesiâ arma sua bellica S. Iuliano martyri offerr, & ad Monasterium quod ipse construxerat properans, nudis pedibus cilicio indutus ingrediens, solemniter à fratribus exceptus, monachus efficitur. Vbi humilitate & patientia singulariter excelluit, extrema quæq; & vilissima sibi demandari cupiens. Vnde fratribus aliis inseruiens, & officia eorum viliora ipse subiens, coquinæ seruitium suscepit. Vtq; adhuc magis humiliaretur, Pistor esse jussus insigni miraculo à Deo honoratur. Nam cum instrumenta purgandi clibani deessent, signo S. Crucis munitus ardentem clibanum ingressus veste illæsa carbones exportauit. Inde in maiori veneratione habitus, se totum contemplationi addixit, carnem mirè afflixit, sine intermissione orationi incumbens. Nam totis noctibus in eâ perseuerans, centies in die, & centies in nocte coram altaribus genua flectens, non solum pro suis, sed etiam pro peccatis omnium DEI misericordiam implorauit. Ob memoriam passionis Dominicæ virgis cædi & flagellari solebat. Spiritu quoq; Prophetiæ pollens, diem obitus sui prædixit, sacrâq; communione munitus sanctè vitâ fungitur V. Kal. Iunij circa an. DCCCX. In cuius transitu circumquaq; omnes campanæ spontè suâ nullius hominis opera sonitum dare sunt auditæ. *Ex eius vita prolixè scripta.*

S. VVIL-

S WILHELMVS GELLONENSIS
ORD. S. BEN.

Hic Caroli Magni contra Saracenos belli Dux, Mon: Gellonense a se fundatũ ingressus, coquinæ & pistrini officiũ exercens, elibanũ ardentẽ scapulari purgãs in nullo est læsus; centies die, et centies nocte genua corã altaribus flectens, sancte obiit V. Cal. Iunij an. DCCCX.

S. BONIFACIVS in Angliâ natus, à puero ſub diſciplinâ inſtituti monaſtici educatus, in omni literarum genere, præcipuè verò ſacrarum ſcripturarum intelligentia, tantum doctrinæ laudem eſt conſecutus, vt multi fama eius paſſim diffusâ moti, ei ſe erudiendos tradere laborarent. Ipſe verò hominum fauorem horreſcens, ſolius verò diuini amoris Zelo accenſus, peregrinationem pro Chriſti gloriâ, ad loca remota ſuſcepit, ac primùm venit in Friſiam; at vbi illic maximam partem Eccleſiarum Chriſti à Radbodo tyranno ſeruos Chriſti perſequente & profligante, vaſtatam & euerſam; extructa verò dæmonum cultui fana reperit, rei indignitate motus, vacua ſpiritali fertilitate arua relinquens ad natale ſolum ſe recepit. Patre monaſterij ſui intereà defuncto, fratres ei regendi munus decernunt; quod ipſe, qui peregrinationem meditabatur, recuſans, impetratis ab Epiſcopo illius loci benedictione & literis commendatitijs Romam profectus eſt, vbi à Gregorio II. Pont. Max. benignè exceptus mandatum prædicandi Euangelium per Germaniam accepit: ac litteris Apoſtolicæ ſedis inſtructus, varias Germaniæ prouincias, vbiq; verbi Dei ſemen ſpargens, perluſtrauit; tandem auditâ Radbodi morte, in Friſiam redijt, ac plurimos ibi ab idolatriæ erroribus ad veritatis lucem retraxit. Manabat interim longè lateq; fama prædicationis eius, & fidelium numero magnæ fiebant acceſſiones, ita vt Romam veniens, fidei & doctrinæ ſuæ Pontifici ſummo rationem redditurus, Epiſcopus ab eodem crearetur; ac demùm cùm inde reuerſus, infinitam multitudinem hominum fide Chriſtiana imbuiſſet, Moguntinenſi ſedi, in eius gratiam ab Archiepiſcopatus dignitatem euectæ præficeretur. Quamobrem cùm in tantâ meſſis copiâ, paruitas operariorum, quos habebat, non ſufficeret inſtituendæ credentium multitudini; acciuit plures alios pietate & eruditione præſtantes viros & per prouincias multas ordinauit & conſtituit Epiſcopos, extruxit Eccleſias, erexit monaſteria: ac tanta Germaniæ populis beneficia ſpiritualia feliciter præſtitit, vt *Germanorum Apoſtolus* mereretur appellari. Tandem naui in Friſiam delatus, impiorum latronum ſcelere trucidatus eſt Non. Iun. A. C. DCCLV.

Ex vita ap. Sur.

S. BONIFACIVS ARCHIEP. MO.
GVNT. M. ORD. S. BEN.
Perte GERMANIS pietas plantatur in oris.
Sed FRISO Patrem barbarus ense necat.

S. DEOCHARVS, Germanis Gottlieb/ Græcis *Theophilus*, vir valde venerabilis, scientia scripturarum, & religione monasticæ conuersationis, insignis, multis effulsit virtutibus. Fuit primus Abbas Monasterii Hasenrietani, seu Hernriedensis, conditi à Carolo Magno. Erat autem locus, vbi nunc Hernrieda, vastus & desertus, cùm à S. DEOCHARO incoli cæptus est; in cuius gratiam Carolus Magnus exiguam ædiculam Deiparæ Virgini consecratam, exstruxit; quæ in magnâ religione & veneratione fuit vsq; ad auorum vel proauorum nostrorum memoriam, nam anno salutis M. CCC. XC. in Vigilia SS Apostolorum Petri & Pauli incendio periit cum potiore ciuitatis parte.

Supradictæ Ædiculæ adiecit postea Carolus Magnus insigne Monasterium, cuius primus Abbas DEOCHARVS. Eius festum VII. Idus Iunii agitur. Quo verò anno Domini res mortales reliquerit ad cælestem beatitudinem translatus, mihi non liquet. Certum est, sanctitatem viri post mortem variis miraculis à Deo declaratam & illustratam esse. Anno salutis M. CCC. XVI. eleuatum est sacrum corpus S. DEOCHARI, præsente Ludouico IV. Imp. Bauaro, & Philippo Episcopo Eystettensi, repositumque in sarcophago lapideo, portione de sacris Reliquiis Ludouico Imperatori data, qui eâ Norimbergensium Templum Laurentianum cohonestauit, in cuius altari duodecim Apostolis consecrato religiosè asseruata est. Anno Domini M. CCCC. LXXXII. ipso Paschatis festo, præsentibus Wilhelmo Episcopo Eystettensi, nonnullisq; canonicis, apertus est lapideus ille, de quo supra, sarcophagus; in quo reperta sunt sacra ossa DEOCHARI, viridi eoq; serico panno involuta, non sine gratissimi odoris fragrantiâ, quæ ex veteri conditorio exempta Wilhelmus Episcopus in nouum abs se procuratum transtulit.

Porrò tam Hernriedæ quàm Norimbergæ Deus varia miracula beatis hisce lipsanis interuenientibus, edidit; nam & cæcis visus, claudisq; gressus restitutus est: fugati omnis generis morbi etiam Epilepsia. Fædus strumæ tumor depulsus. Vita reddita iam ad mortis limina admotis: In præceps delapsi quidam absq; noxa, inuocato S. DEOCHARI subsidio. Deniq; multa alia beneficia ad sacros hos cineres mortalibus accurrentibus diuinitùs concessa sunt. *Ex SS. Eystet. Grets. Obseruat. l. 2. c. 8.*

S. DEOCHARVS
ABBAS.
Dilectus Deo et hominib.

S. DISIBODVS Hibernus, liberalibus disciplinis institutus, ætatis anno trigesimo presbyter ordinatus, inuitus ac renitens Episcopus creatur. Sed cum immorigeros & vitiis deditos assiduè arguendo, obsecrando, increpando nihil proficeret, iniuriis insuper affectus, atq; è sede sua pulsus, quam decem annis strenuè gubernarat, dereliquit: Hiberniaq; egressus, peruenit in Germaniam. Incitatus verò famâ S. Benedicti, qui non ita pridem è vitâ excesserat, atq; discipulorum eius, missâ legatione, quàm plurimos eiusdem instituti & conuersationis viros religiosos ad se adduxit, quibus etiam oratorium & congrua domicilia construenda curauit. Ea verò fratrum congregatio, tam pietate erga Deum, quàm habitatorum numero crescebat, cunctaq; agenda & habenda, imperio S. DISIBODI subiacebant, communisq; ab illis vita secundùm B. Benedicti institutionem exercebatur. Atq; hac ratione, effectum est, vt per multas prouincias insignium virtutum eorum fama sparsa sit, complureq; ad eos venerint, consilia & auxilia animarum saluti opportuna ab eis expetentes: prædiaque & facultates suas DEO & B. DISIBODO hilari mente offerentes.

Cæterùm cùm iam triginta annis ibidem DEO seruiuisset, ac fratribus suis verbis & exemplis egregiè præfuisset, anno ætatis suæ LXXXI. diem obiit extremum.

Ad eius sepulchrum complura diuinitùs edita sunt miracula. *Ex vita ap. Sur.*

S. DISI-

· S. DISIBODVS. EPISCOPVS
Hic BENEDICTINOS primus DISIBODVS in oras
Theutonicæ addupit Claustraq; struxit eis.

S. ELISABETH virgo & Abbatissa Schönaugiensis monasterii, tanquam altera Elisabeth, spiritu sancto plena, præcurrentem Domini iram in filios hominum vt diuinitùs cognouit, ita & diuino quodam modo posteris manifestauit. Mirabiles revelationes habuit, quæ nunc Germanico, nunc Latino sermone, cuius tamen expers erat omnino, pronunciatę, præsentiam illius, qui linguas infantium facit disertas, & aperit ora mutorum in ea adesse demonstrabant.

Obijt miraculis clara A. C. MCLXV. XVIII. Iunij.

S. HILDEGARDIS sanctimonialis primùm in monte S. Disibodi, diuino dein mandato ad montem S. Ruperti confessoris in oppido Bingensi secedens, tantum Spiritus sancti gratia repleta est, vt tam nouum quam vetus testamentum ad integrum intelligeret, cùm tamen antè, præter Psalterium nihil didicisset. Cuius scripta & prophetiæ tantæ auctoritatis fuerunt, vt agente S. Bernardo abbate, Eugenius Papa III. ea in Conc. Treu. publicâ sententia confirmarit. Obiit A. C. MCLXXX. XV. Sept.

S. GERTRVDIS primùm Rodardesdorffensis Monasterii deinde Helfftæ Abbatissa, eximiæ sanctitatis perfectione Deo familiariter coniuncta, & cælestibus reuelationibus assueta, ex instinctu spiritus sancti, composuit nonnullos libros magno Ecclesiæ fructu: & obiit A. C. MCCXC. miraculis celeberrima. Eius soror fuit S. Mechtildis, pariter diuinis reuelationibus clara, quas etiam conscripsit, ac obiit an. circ. MCCC. *Arnold. VVion. lib. 5. Ligni Vitæ.*

S. ELI-

SSS. HILDEGARDIS, ELISABETH, GERDRVDIS, ABBATISSÆ ET PROPHETISSÆ ORD. S. BEN, Consecutæ rerum cælestium Doctrinam precibus. & purissimâ Dei Contemplatione.

SINGELMVNDVS natione Anglus de ſtirpe Friſonicâ, cùm eſſet presbyter, & abbas ordinis S. Benedicti, temporibus beati Willebrordi, diuino inſtinctu venit ad fines Hollandiæ: vbi ferocibus & indomitis Kenemariis verbum ſalutis prædicauit. Et poſt multos labores, febri correptus, animam creatori reddidit, & honorificam ſepulturam accepit in vico *Velſen*. Vbi etiam precibus ſuis aquam de terrâ produxit. Sanctum autem corpus per myſticam reuelationem creditur Valdericus, decimus quintus Epiſcopus Traiectenſis adinveniſſe, cum multis aliis corporibus, quibus diæceſim Traiectenſem honorificè adornauit, anno Domini CMLXXVII. Natalem habent antiqua Miſſalia Calendis Februarij, ſed à memoriâ hominum celebratus eſt in æſtate, die XXI. Iunij, quando fortè eſt eleuatus. Eſt autem *Velſen*, pagus diæceſis Harlemenſis, vbi ſanctus Ingelmundus etiam noſtra memoria claruit miraculis, & patrocinio contra dentium dolorem. Sed caput auro involutum inde ante aliquot annos furto eſt ablatum. Cæteræ reliquiæ poſtea à Geuſiis per pauimentum templi ſunt diſperſæ, ſed à cuſtode collectæ, & in tuto loco conſeruatæ. Eæ jam ſeruantur Harlemi, quia Velſæ omnes ferè ædes cum trabibus Eccleſiæ dirutæ ſunt & exuſtæ, partim hoſtili incurſione, partim militum Regis neceſſitate. *Ex Mol. natal. SS. Belgij.*

S. ENGELMVNDVS ABBAS ORD. S. BEN.

Hic natione Anglus diuino instinctu in Kenemariam circa annum DCC: fidem imuexit; Vetsæ prope Harlemum aquam precibus de terra produxit, obijt XXI: Junij, miraculis etiam fulgens.

S. EDILDRVDIS Annæ Anglorum Orientalium Regis filia, moribus & vitæ integritate fuit admirabilis: primùm Thumberto Australium Giruiorum Principi, in coniugium tradita, cum eodem pari voto virginitatem seruauit. Deinde eo defuncto, iterum à patre invita Egfrido Northumbrorum Regi sanctissimè copulata, eiusq; convictu, atq; consortio duodecim annis vsa, perpetuò tamen Virgo permansit: ac tandem Regis ipsius consensu, regali diademate contempto, in Monasterio Ebbæ vni regi Christo se consecrauit. Et in summâ vitæ austeritate vixit, linearum vestium vsu sibi penitus interdicto, diuinarum rerum meditationi ita dedita fuit, vt ad horas aliquot precibus & lachrymis intenta perseueraret. Prima deinde Abbatissa Elyngensis Cænobij facta, postquam annis VII. sacrarum Virginum monasterium rexit, sanctissimisq; vitæ exemplis & monitis ad omnem sanctitatem formauit, vnà secum plurimas ad portum salutis æternæ feliciter perduxit. Obijt anno DCXC. die XXIII. Iunij. Cuius corpus, cum post vndecimum obitus sui annum ad aliud sepulchrum deportaretur, ineffabili odore fragrans, ita incorruptum, integrumq; inventum est, ac fuerat ab omni corruptionis labe immune. *Ex vita & Anglicis Script.*

S. EDILDREDA REGINA ET VIRGO, ORDINIS S. BENEDICTI.

Hæc primam Tumberto, deinde Egfrido Regi nupta, cum vtroq; virginitatem illibatam seruauit: demum Sanctimonialis & Abbatissa obiit XXIII Iunij Anno DCXC. Eius corpus post XI annos incorruptum est repertum. JGM

S. ADELBERTVS filius Ediluualdi Deirorum Regis, neposq; S. Oswaldi Regis Northumbriæ, cuius filius erat Edilvvaldus Rex, pro Christo dimisit regale patrimonium: monachumq; egit in cœnobio Epternacensi quod à S. Willibrordo magistro suo cõstructũ fuerat, & cum S. Egbertus instar duodecim Apostolorum duodecim congregaret Apostolicos viros, quos missurus esset ad prædicãdum fidẽ Christi paganis & barbaris Frisonibus, hunc Leuitã vndecim presbyteris duodecimũ adiunxit: qui año Domini sexcentesimo nonagesimo, velut duodecim Dominici gregis arietes propero vento appulerunt in *Viltenburg*, siue Traiectum. Itaq; Adalbertus, primus Traiectẽsis ecclesiæ Archidiaconus, post multorum paganorum conuersionem, & laudabilem sanctæ vitæ consummationem, multis miraculis clarus, sepultus est Egmondæ in Kenemaria, quæ etiam Hæcmunda appellatur. Vbi sub Theodorico primo Hollandiæ Comite corpus eius de tumulo leuatum est. Theodoricus autem junior, paternæ deuotionis æmulator, ibidem monasterium construxit Ordinis S. Benedicti, in honorem S. Confessoris ADELBERTI, quod hactenus *Egmond* dicitur, in diæcesi Harlemensi. Huius deniq; Theodorici filius, Egbertus Treuirensis præsul, per merita S. ADELBERTI à valida febri absolutus, eius vitam curauit describi per Medelocenses cænobitas, quæ extat inter historias sanctorum mensis Iunij. Natalis enim incidit in diem XXV. mensis Iunij. *Ex Mol. Natal. SS. Belg.*

S. ADELBERTVS, ORD. S. BEN.

Hic regio patrimonio in Anglia relicto solus Leuita cum XI: socijs Presbyteris ad Boreales terras anno DCXC: venit, Hæc mundam, & quædam alia diœcesis Harlemensis loca à gentilitate emundauit, ibiq; miraculis clarus quieuit XXV. Junij.

S EBERHARDVS ex illuſtri Hilpolſtainiorum Comitum gente natus, parentes religioſiſſimos habuit. Literarum tyrocinium Babenbergæ poſuit, hauſitq; celeriter optimas diſciplinas. Factus dein Canonicus, nudus nudum Chriſtum ſequi conſtituit, atq; clam omnibus ad Cœnobium S. Michaëlis confugit, vt monachum ibi profiteretur. Sed à Præpoſito ex Monaſterio volens nolens extractus, quod jam in Monachum attonſus Babenbergæ non eleganter appareret, vnà cum pædagogo in Gallias amandatus eſt. Ibi plurimùm in literis, vſu, & prudentiâ profecit, ita vt reuerſus Babenbergam maiores natu ſuâ auctoritate percelleret. Verùm quam ſemel induerat mentem religioſæ vitæ complectendæ, exuit nunquam: & quadrageſimum annum agens, Prüfeninganum Monaſterium eſt ingreſſus. Cùm verò Biburgenſe Monaſterium à fratribus fundatum eſſet, primus ibidem ab Othone Epiſcopo deſignatus eſt Abbas Eberhardus ex Prüfeningano euocatus, rexit annos XIII. Exin Conrado Archiepiſcopo Salisburgenſi fatis functo ſuffectus, A C. MCXLVII. curauit Epiſcopatum annis XVII. A partibus Alexandri Pont. contra Fridericum Imp. ſtetit; vitæ innocentiam vndiq; coluit, ita vt miſeros vbiq; omni ope, conſilio, auxilio preſens abſens ſubleuaret; pauperũ vlceroſorum, Elephantiacorum tuguria per ſe coram adiret, reuiſeret, victûs & morbi ſubſidia benigniſſimè præberet, ſordes, vomicas, ſaniem, taboq; fluentes artus ipſe contrectaret, nihilq; prætermitteret officij, quod ab infimo quoque non ſine faſtidio & horrore præſtari ſolet. Tandem patratis multis diuinis pietatis operibus & miraculis, migrauit in cælum Cal. Iulij A. C. MCLXIV. *Ex Bau. ſancta.*

Raderi.

S. EBER-

S. EBERHARDVS ARCHIEP. SALISB. ORD. S. BEN.
Præsul Tuuauræ fuit hic EBERHARDVS, egenti.
Cuius erat dando semper aperta manus.

S. OTHO ex nobilissima & religiosissima Andecensium comitum stirpe natus, patrem habuit Bertoldum II. Literis à puero eruditus, easdem mox in Poloniam profectus iuventuti tradidit. Dein legatione Ducis Poloniæ Polislai perfunctus, Henrico Imperatori ab Epistolis & Sacellis fuit, quo agente tandem Babenbergensis Ecclesiæ curam & Episcopatum, cùm duos jam recusasset, accepit, magnasq; res cum virtutis studio, tum populum pro concione docendo effecit, variaq; Cænobia & templa partim condenda, partim instauranda curauit. Polislaus cùm Pomeranos bello subegisset, eosdem cupiebat Christianâ disciplinâ ad cælestem cultum informari. OTHONEM ad hoc diuinum diuinæ legis promulgandæ munus invitat, qui acceptâ ab Honorio Pontifice R. potestate, faustaq; comprecatione eam gentem, quamvis horridam ac barbaram multis passim & ingentibus editis miraculis, magnisq; laboribus & periculis defunctus cælesti fonte tinxit, & ad omnem vitæ humanitatem ac honestatem traduxit. Postremò vitæ tumultuosæ pertæsus, cùm ad religionis statum veluti quietis diuinæ portum aspiraret, frustra sacrum abdicare magistratum conatus, eundem administrare, quoad vita superesset, jussus est. In Moguntino Concilio patribus adsedit. Vitâ tandem & æuo laboribusq; exhaustus religiosissimè diem obijt extremum, cui funebrem dixit laudationem Imbrico Pontifex Herbipolensis, quæ & hodie legitur. Vixit annos LXX. migrauit MCLXXXIX. VI. Non. Iulij. *Ibidem.*

S. OTHO EPISC. BAMBERG. ORD. S. BEN.
Dum cælestis OTHO *uerbi pia semina spargit,*
Ad pia signa CRVCIS *gens* POMERANA *uolat.*

S. LANFRANCVS natione Transalpinus, patriâ Papiensis, ab ineunte ætate in literis educatus, & cum adoleuisset, progressus in Normanniam venit, famâ & celebritate Elisini Abbatis Beccensis provocatus in itinere Rhotomagum profecturus, vesperi per Syluam transiens, incidit in latrones, à quibus manibus ad tergum alligatis spoliatus, & in densum coniectus est. Manè à viatoribus transeuntibus opem clamore petijt, & solutus est.. Inde ad Beccense cænobium se contulit, vbi Monachus primùm, deinde Prior Beccensis fuit: Postea Abbas S. Stephani Cadomensis cænobij, quod Guilelmus Dux erexerat. Deinde Guilelmus Angliæ regno potitus, LANFRANCVM omni literarum genere excultum, & in quo summam gerendi regni spem & fidem collocauerat, ad Archiepiscopatum Cantuariensem ex Normannia vocat: quem LANFRANCVS, & à Rege coactus, & à Papa Alexandro jussus suscepit. Porrò LANFRANCVS non modo ob Ecclesiæ sed ob Reip. administrarionem spectatæ fuit antistes industriæ. Absente enim Guilelmo, omnia LANFRANCO mandabantur, qui summa prudentia cuncta moderatus proceres atq; plebem in officio tranquillè, sine vllo motu continebat.

Eodem tempore, Berengarius Turonensis in hæreticam prolapsus prauitatem, omnes Gallos, Italos & Anglos, suis jam penè corruperat prauitatibus, nova & inaudita ac falsa asserens super Sacramento altaris, & transubstantiatione, tam panis in carnem, quam vini in sanguinem. Sed Lanfranci prudentia, omnes versutias adversariorum detegens, Catholicam circa illa omnia confirmauit veritatem. In Cantuariâ maiorem Ecclesiam, cum officinis renouauit. Dignitates multas eidem Ecclesiæ acquisiuit, maneria restaurauit, Xenodochia duo stabiliuit, hæreses condemnans fidem roborauit, ordinem monasticum elegãter informauit, Ecclesiam apud Roffam reformauit, libros quos rudis simplicitas Anglicana corruperat, ab antiquo diligenter sanè correxit, quorum corroboratione se gaudet Ecclesia communiri. Obijt V. Non. Iulij, secundum Westmonasterienſem IX. Cal. April. A.C. MLXXXIX. *Ex Angl. Script. præf. Matth. VVestmon.*

S. LAN-

S. LANFRANCVS ARCHIEP. CANT. E.D.
ORD. S. BENED.
Ausonia uenit LANFRANCVS *adusq; Britannos,*
Doctrinæ illustrans lumine vtrimque solum

D.M.

SVDALRICVS nobili loco natus, ab ineunte ætate piè institutus, in omni vitâ Christianis virtutibus præluxit. Puer ab omni intemperantia refugit: habitu, incessu, & vultu morum grauitatem præ se tulit. Adulta iam ætate in cænobio S. Galli religiosis monachis in disciplinam traditus, cum in litteris, tum in ecclesiasticæ disciplinæ studiis mirificè profecit. Virtutum igitur progressionibus cùm in dies maiorem laudem collegisset, tandem Augustæ Vindelicorum Episcopus creatur. Qua administratione susceptâ, totus in id incubuit, vt quem beatus Paulus Apostolus Episcopum expressit, illum vitæ exemplis, castissimâ religione, diuinæ pietatis officiis, omniq; episcopali sanctitate perpetuò imitaretur. Abstinentia enim magna fuit, & admirabili: carnibus non vescebatur, humi cubabat, vili stramento subiecto: erga omnes hospitalitate ac liberalitate vsus, tum erga pauperes inprimis, quos in mensâ conuiuas semper adhibuit. Religionis caussâ aliquoties ad limina Apostolorum Romam peregrinatus est. His ac cæteris religiosè sancteq; factis, ac miraculis præterea multis, quibus illius sanctitatem notam Deus esse voluit, tertium & octuagesimum annum agens ad præmium abiit in cælum, Die IV. Non. Iulii A. C. CMLXXIII. Anno ante obitum decimo octauo, prælio interfuit, quo Otho Magnus Imp. Hungaros, qui Augustam obsidione cinxerāt, internecione cecidit, quo tempore VDALRICVS inter medios telorum iactus sacerdotali stola tectus volitabat, & CRVCEM diuinitùs sibi missam ab Angelo accepit. *Ex vita*

NOTATIVNCVLA.

HIc non immerito inter Benedictinos numeratur, cùm non solum in monasterio educatus fuerit, verumetiam Regulam S. Benedicti in Episcopatu obseruauerit & habitum portauerit: licet professionem ab Ingelheimensi Episcoporum concilio prohibitus non emiserit.

S. VDAL-

S. VDALRICVS EPISC. AVGVST.

Hic miræ abstinentiæ, largitatis, & uigilantiæ, ac miraculorum gratia illustris cum esset, in signum uictoriæ contra Hun = garos, CRVCEM per Angelum cælitus sibi missam accepit A.C.CMLV. Ob. IV. Iulij A.C. CMLXXIII.

S WILIBALDVS natus eſt A. C. DCCIV. patre Richardo Rege in Angliâ, matre Bonna S. Bonifacii ſorore. Triennis maximam incidit corporis infirmitatem, verum ante ſacroſanctam Crucifixi imaginem voto edito, ſanitatem recuperauit. Quinquennis oblatus eſt Deo in monaſterio Waldtheim ſub Abbate Egbaldo, in quo mirificè profecit. Cum patre & fratre Wunibaldo poſthæc peregrinationem ſacram ſuſcipiens, Lucæ Italiæ vrbe patre mortuo, Romæ & ipſi diuturno vexati ſunt morbo. WILIBALDVS ſanitate recuperatâ Hieroſolymam, ſacra loca viſurus contendit, omnemq; peregrinationem ſeptennii ſpatio abſoluit. Inde in Caſinenſi monaſterio quieuit: Romamque reuerſus, à ſummo Pontifice deſtinatus eſt cooperator vineæ Domini ad S. Bonifacium. A quo primus Eyſtettenſis Eccleſiæ Epiſcopus conſtitutus eſt A. C. DCCXLV. ætatis ſuæ XLI. Præfuit ſummâ cum laude ſapientiæ ac pietatis, annis ſex ſupra triginta plurimaſq; res ſanctè ac præclarè geſſit, quæ luculenter deſcriptæ habentur. Exceſſit è vitâ anno Chriſti DCCLXXXI. Nonis Iulii, ætatis LXXVII. cum multiplici bonorum operum fructu, animarumque lucro, Confeſſor officio, ſtudio & multorum annorum laboribus Martyr.

Sepultus eſt in vrbis à ſe conſtructæ ſummo templo, miraculis illuſtris. SS. catalogo adſcriptus eſt à Leone VII. anno Domini DCCLXXXIV.

Ex eius vita.

S. VVILL-

S.WILIBAL-
DVS EPISCOPVS.
Sacerdos magnus q in dieb, suis
placuit Deo, et inuentus est iust,

S. KILIANVS Hyrbenus, nobilis. Monachus factus, assiduis ieiuniis, vigiliis, & diligenti rerum cælestium commentatione, tantum profecit, vt maximam opinionem adeptus, in præsulem Monasterii eligeretur. A Romano postea Pontifice consecratus Episcopus & ad prædicandum Euangelium, missus, venit Herbipolim; vbi Gosbertum ducem Franciæ Orientalis, cum aliis multis sacro fonte abluit. Gladiis deinde sicariorum, quos Ducis coniunx subornârat, cum sociis occubuit, Die VIII. Iulii anno Domini DCLXXXV. Ipsa verò simul cum percussoribus à Dæmoniis arrepta, facinoris sui pænas æternas luit. Huius verò rei testimonium in præsentem diem legitur Herbipolis in cryptâ Ecclesiæ, his versibus à S. Burchardo monacho, & Episcopo Herbipolensi compositis, & sepulchro eius affixis:

Hi sunt Herbipolis, qui te docuêre Magistri,
Qua verum coleres religione Deum.
Impia quos tandem iussit Geilana necari,
Cælauitq; sub hunc corpora cæsa locum.
Ne turpi sine laude situ defossa iacerent,
Corpora Burchardus sub monumenta locat.

S. KILIAN, EPISCOP, ET MARTYR ORD. S BEN.
Hic Franconiæ Apostolus, Ducem Gosbertum ad Christi fidem con,, uertit, et cum Colomanno Presbytero & Totnanno Diacono martyrio coronatus est, anno DCLXXXV. die VIII. Idus Julij

SHIDVLPHVS, Monachus primùm, Deinde Treuirensis Archiepiscopus creatus, fauore Pipini Regis Franciæ, inter multa bona, quæ operatus est, Monasteriorum ædificationi operam dedit: & inprimis cænobium S. Maximini, iam vetustate penè collapsum ex integro restaurauit, & tantum redditum reliquit, vt sufficeret centum Monachorum alimentationi. Tria itidem alia Monasteria in saltu Vosegi construxit, in quorum vno, Episcopali curâ relictâ, Abbas effectus, in eodem ad mortem vsque miraculis claruit. Obiit quinto Idus Iulij, & in Monasterio suo sepultus est. Vixit anno Domini DCCL. *Ex Trithemij lib. 4. c. 74. Cratepolio, & alijs.*

S. HYDVLPHVS ARCHIEP. TREV. ORD. S. BENEDICTI.
Hic liberandis energumenis Clarus. Idib. Iulij
Migrauit ad Christum An. DCCVII.

DM

BEGINO Augustæ natus, & à teneris in Monasterio SS. Vdalrici & Afræ educatus, & sacris literis eruditus miros in virtutum stadio progressus fecit. Tempore verò Schismatis Henriciani in S. Blasii cœnobium secessit, vbi etiam Gebhardo Constantiensi Episcopo, eadem caussâ sede pulso familiaris effectus, eiusdem laborum comes indiuiduus, ab eodem semel ac iterum ad summum Pontificem ablegatus fuit. Inde ad Monasterium suum reuocatus Augustam, eidem Abbas præfectus fuit, A. C. MCIX. Vbi reformationi sedulò insistens, miraculis etiam claruit. Sed cùm Hermanno Episcopo excommunicato communicare nollet, ab eodem Cænobio pulsus est; vbi stupenda acciderunt. Nam impio armatâ manu irrumpente, ambitus claustri terræ motu fortiter concussus est, & Campanili nutante, campanæ vltrò sponte suâ sonitum ediderunt. Ad hæc tumba S. Afræ, ferreis vinculis dissilientibus, ferè reserata est. EGINO cum duodecim fratribus euasit, & acceptis à Moguntino Archipræsule litteris commendatitiis, Rosellæ à Summo Pontifice benignè acceptus, cum eodem Romam profectus est. Vbi acceptâ de manu Pontificis sacrâ communione, & non semel ab eodem exosculatus, benedictione acceptâ, impetratisq;, quæ postulauerat, in reditu Pisis in morbum incidit, vbi sacramentis Ecclesiasticis munitus, sæpiusq; Psalmum *Laudate pueri Dominum* pronuncians, tandem in vltimo versu beatam Deo animam reddidit XV. Iulii A. C. MCXXII. Quiescit in S. Michaëlis Camaldulensium templo. *Ex vitâ per Vdalscalcum.*

B. EGINO ABBAS ORD. S. BEN.
Hic cum ab Hermanno Episcopo excomunicato exagitatus Augustâ profugeret, Romæ á Paschali II. P.M. benignè exceptus, in reditu Pisis uitâ excessit, miraculis clarus. XV. Iul. A.C. MCLXVII.

CC. MM. hac occasione ad palmam martyrij peruenêre. Ad insigne & clarissimum Cœnobium S. Petri à Cardegnâ acies dirigebat Zafa Rex Arabum, vbi ducenti monachi degebant sub disciplinâ Stephani Sanctii Abbatis, viri probi, & religiosi, instituta S. Patris Benedicti sequentes. Erat autem huic Tyranno invisum & exosum genus omne monachorum, vt qui arctius Christianam professionem sequerentur, & alios ad eiusdem obseruantiam firmiùs continendam, verbo & exemplo hortarentur. Tentat Abbatem, & Monachos Zapha blanditiis, deinde minis: sed ab Abbate Stephano Sanctio confortati monachi, & animati exemplo SS. Iusti & Pastoris, quorum natalitia illo die celebrabat Ecclesia Hispanica, quorum alter tredecim, alter septem annorum ætatis, non inquisiti se vltrò obtulerant iudici, & tanta constantiâ martyrium pertulerunt, esse verecundum, à pueris tenerâ adeò ætate, grandes superari, insistendum eorum vestigiis, & multorum monachorum, qui Cordubæ necem pro Christo pertulerunt sponte. Omnes igitur in parte claustri congregati vnanimes Christum confessi, & Mahometum, & eius spurcam legem execrantes, Ismaëlitarum gladiis ducenti Monachi cum Abbate Stephano Sanctio, vno die pro Christi fide tuendâ, confossi, & iugulati crudelissimè fuere. Cœnobium euersum, supellex direpta, vestes & vasa sacra sublata.

Contigit hoc facinus anno C. DCCCLXXXIV.

Ex Alfonsi Ciac. cap. 13. de 200. Mart.

CC. MARTYRES Ordinis S. Benedicti Mon: S. Petri a' Cardegna cum Stephano Sanctia Abbate an°. 872. die 6. Augusti a' Saracen: interfecti.

S. HIERON genere Scotus, ac nobilitate insignis, cùm esset parentibus suis vnicus, nequaquam mundi illecebris detineri potuit, sed Dei famulis se jungens, vniuscuiusq; sectabatur virtutes. Cumq; ad presbyterij gradum suo merito conscendisset, multos in Frisiæ partibus à diuersis erroribus auertit ac liberauit. Demùm, prout optauerat, calicem passionis bibit, sub persecutione enim Danorum & Nordmannorum ad tribunal protractus, post flagella & carcerem, reliquasq; iniurias, ense martyrium consummauit. Caput eius est in *Nordvvick*, loco martyrij, corpus paulò post per diœcesanum Episcopum, & Theodoricum secundum Comitem Hollandiæ, accedentibus miraculis translatum est Egmondam in sancti Adalberti monasterium, præmisso ex more triduano jeiunio.

Festum valdè notum est Hollandis: multi enim eius beneficio res suas deperditas recuperarunt. Vnde versus exstat:

Rebus in amissis IERON sæpissimè fulget.

Ex Mol. nat. SS. Belgij.

S. IERON MARTYR. ORD. S. BEN.

Nobilis Scotus, sanctitate, sacerdotio, Zelo animarum, & miraculis eximius. Natalis eius agitur XVII: Augusti, in Norduuick diœcesis Harlemensis, vbi á Danis & Nortmannis, circa annum DCCCLVI: pro Christo flagella, carcerem, aliaq; dira perpessus, gladio occubuit.

S. CAROLOMANNVS primùm Franciæ Rex, deinde pro amore Dei regnum Franciæ reliquit, ac Romam ad Zachariam Pontificem, cum honestissimo Francorum comitatu concessit, multaq; eximia dona beato Petro Apostolo contulit. Et à dicto sancto Pontifice clericatus jugum suscepit. Et mox in monte Soracte monasterium sibi condidit, idq; sancto Siluestro dicauit, quod ibi latuisse sanctus Pontifex miserrimis suis temporibus, diceretur. Offendit autem *Carolomannum* eo loci assidua Francorum prætereuntium, & ad se, tanquam ad Dominum adeuntium, turba: quodq; propter contemptum regni terreni laudibus extolleretur. Vnde cum fido socio se Casinum recepit, ac rigida se S. Benedicti disciplina devinxit. Cui in eodem proposito sese adiunxit Rachis rex Longobardorum. Accidit aliquando vt CAROLOMANNVS hebdomadarius, ad coquinæ officium deputaretur, cumq; in multis ignoranter offenderet, coquus vino exæstuans, ter ei alapam dedit. Quæ ille placido vultu pertulit. Sed ab indiuiduo comite indignante, dignitas eius prodita est, & deinceps cum magna reuerentia est obseruatus. Quanquam autem mundum reliquisset, invitus tamen profectus est ad fratrem suum Pipinum, ad dissuadendum expeditionem belli Longobardici. Neq; enim ipsa abbatis sui jussa detrectare, neq; abbas aut Rachis monachi preces repudiare, aut Aistulphi fratris eius, regis, imperium ausus est recusare. Hic, relatione de bello facta, summo studio caussam Longobardi, sed iniquis omnium auribus, egit, ac non multo post in Viennensi monasterio diem clausit extremum. Cuius corpus jussu regis ad monasterium S. Benedicti, in quo monasticum habitum susceperat, relatum. Addit Volaterranus lib. 2. eum in Casino jussum greges loci pauisse: ea propter jure inter beatos annumerari. *Ex Mol. natal. SS. Belgij.*

S. CARO-

S.CAROLOMANNVS AVSTRASIÆ REX ORD s ben
Monachus primum Mo lis Soractis deinde
Casini tanta in S. Benedicti Disciplinam
fuit obseruantia ut Abbatis iussu greges
Eius loci pascere t obijt Anno DCCLIV XVII Aug

S. BERNARDVS Burgundus, nobili loco natus, adhuc materno clausus vtero matri velut catellus candidus, ac latrans visus est, quo magnam vitæ puritatem sectaturus, & suo latratu prædicationis, hostes Ecclesiæ perculsurus non imperitè quidam religiosus augurabatur, vt evenit. Adolescens quippe formæ venustate conspicuus, ad Veneris spurcitias velut alter Ioseph sæpius allectus, nunquam tamen irretitus, florem virginitatis illibatum seruauit. Quin etiam cùm curiosius oculos in quandam fæminam defixisset, absq; morâ nudatus, ingressusq; conglaciatum stagnum, libidinis ardorem glaciali frigore sapienter extinxit. Parentibus vita functis, non se solum, sed & cohortatione fratres suos, calcata humanarum rerum vanitate traduxit ad amplectendam vitæ religiosæ perfectionem, sed Niuardum natu minimum, cum collactaneis ludentem priùs allocuti, vniuersâ se cedere hæreditate aiebant. Ad quos puer minimè pueriliter, vobis ergo, inquit, cælum, mihi terra? Non ex æquo hæc diuisio, atq; ille sic abeuntes paulo post secutus, nullis amicorum precibus potuit detineri. BERNARDVS igitur tali fratrum suorum conuersorum prædâ potitus, ingressus Cistertium, magna virtutis increments suscepit, frequenter illud sibimet inculcans, *Bernarde ad quid venisti?* Porrò mirâ corpusculum asperitate tenuans, quoties ei præbebat alimentum, toties ad atrox subeundum sibi visus est ire tormentum. Et leuitates oculorum sic edomarat, vt multo tempore templum cænobij frequentans, vnâ tantummodo fenestrâ lumen admitti crederet. Binas etiam Episcopales Mediolanensium ac Genuensium thiaras oblatas, ipse tantâ dignitatis mole, vel imparem, vel indignum se censens, modestissimè recusauit. Gulielmum Aquitaniæ ducem Romano Pontifici rebellem, Eucharistiæ sacramento extra templum elato, ad terram prostrauit, ore spumas agentem; qui resipiscens, postea vitæ sanctimoniâ claruit. BERNARDVS autem plurimis miraculis patratis, & grauibus Ecclesiæ procellis sedatis, famâ sanctitatis latè vulgatâ, & *Melliflui Doctoris*, cognomen Scriptorum suauitate consecutus, sanctam conditori reddidit animam, XX. Augusti A. C. MCLIII.

Ex vita ap. Sur.

S.BER-

S. BERNARDVS ABBAS. E. D.

BERNARDVS *niuei vt respexit ad vbera signi:*
Lacteus illius fluxit in ora liquor.

S REGINBALDVS ex illustri Kyburgensium & Dilingensium Comitum stirpe natus, primus Monasterij SS. Vdalrici & Afræ Augustæ Abbas fuit; inde Eberspergam evocatus, vndecimq; annos in Boicâ versatus, magnam sibi virtutis & pietatis laudem collegit. Sed præcipuè benignitas eius in pauperes prædicatur. Eberspergâ ad Laurishamense Cænobium missus, vbi *inter cætera pietatis opera*, vti eius monasterij annales produnt, *misericordiæ compassionisq; visceribus totus diffluebat: adeò vt inter beatos pauperes regnum cælorum possidens, iustitia eius maneat in seculum seculi, & eleemosynas eius enarret omnis Ecclesia sanctorum.* Chunradus Salicus Imp. virtutis famâ permotus. anno MXXXII. ad Spirensis Ecclesiæ Episcopatum curauit provehi, cui per annos VII. insigni cum laude præfuit, qualem nempè decebat illum, qui ex longâ & religiosâ disciplinâ ad insulam invitus esset protractus. Mortuus in Sanctorum numero habitus. Candelabrum Spiræ in summa æde pensile ex ære auro obductum, eximij operis, REGINBALDI munus est. Versus inscripti XXIV. auratis quamquam literis, ætatis plumbum non potuerunt tegere. Sub finem ferè, hi duo ad MARIAM Virginem leguntur.

ISTVD NON MAGNVM DIGNANTER SVSCIPE MVNVS,
QVOD REGINBALDVS TIBI PRÆSVL REDDO MISELLVS.

Obijt XXI. Augusti A. C. MXXXIX. *Ex SS. Aug. & Bau. Sancta Raderi.*

S.REGIN-

S. REGINBALDVS
Ex Abbate S. Vdalrici Augustæ, Eberspergensi,
Laurishaimensi, Episcop. Spirensis. ORD. S. BENED.

Mitrarum titulos tibi REGINBALDE *dedere,*
Præsule gaudentes Rhætia, Boia, Nemes.

S. MAGNVS, S. Galli Monachus cælesti visione admonitus, peragratis plu-ribus regionibus, sparsaq; in iis Euangelii doctrinâ, ad alpium Iuliarum fauces contendit; quo in itinere cæcum illuminauit. Agrum autem Campidonensem attingens, olim quidem cætu hominum frequentem, tum verò inculntum & desertum; offendit vermium & serpentum colluuie ac dæmonum infestatione ita horridum, vt nec feræ venatoribus elapsæ, nec homines casu eò delati, tueri vitam possent à miserabili interitu. Quin & vlteriùs progressus, in horribilem serpentem incidit, quem virtute Dei enecauit; moxq; omnium serpentum & vermium monstra vniuersa disparuerunt, virtute ac potentiâ orationum MAGNI expulsa. Repurgato autem ita eo loco, & ad habitandum accommodato, magna vicinorum gentilium turba ad Christum conuersa est. Veniens deinde ad locum Equicaput dictum, horridum & immanem draconem, sanctis reliquiis signoq; crucis munitus, precibus suis extinxit. Demum ad fauces alpium pertingens, monasterium extruxit, hodie *Fiessen* nuncupatum, ibiq; magnas virtutes operatus est, cæcis visum, surdis auditum, claudis gressum reddidit; truculentas quoq; feras obedire sibi fecit, aliaq; plurima edidit miracula, quibus magnam incolarum eius loci multitudinem, ad Christi fidem perduxit. Posteaquam autem XXV. annos in eodem cænobio vixerat, ætatis suæ anno LXXIII. viri Deo dilecti & sanctitatis laude celeberrimi anima, corpore leniter soluta, migrauit VII. Id. Sept. in cælum; corpus eidem monasterio perpetuum relinquens ornamentum. Memoria verò eius vbiq; celeberrima est, ita vt propter continua miracula, quæ per eius V. Reliquias tam in agris quam in iumentis, & hominibus passim patrantur, XIV. SS. Auxiliaoribus, XV. sit adiectus, vti testantur non solùm antiquissima Missalia, verùm & recentia PP. Prædicatorum.

S MA-

S. MAGNE
Abba. Fundator & Patrone Monij Fiessensis
ora pro nobis.

S. CORBINIANVS in Melitonensi agro natus, pietatis studio apud Gallos floruit. Monasterium ad S. Germani Ecclesiam condiderat, vbi cùm annos XIV. vixisset, crebrescente sanctimoniæ famâ, quotidianis omnium ordinum adibatur concursibus. Offensus eâ re, Romam abit, solum aliquem ad D. Petri basilicam angulum à Pontifice impetraturus, quo vni Deo vacaret. Verùm Gregorius Pont promotum per sacrorum ordinum gradus, Episcopum creat, additâ sacrâ benedictione, quâ exercendæ dignitatis vbicumq; terrarum fieret potestas. Eam ita gessit, vt priorem sanctimoniæ opinionem miracula diuinitùs edita exaugerent. Boiorum etiam ruditatem miserans, verba de rebus diuinis sæpe vtiliter in publico fecit. Aliquando nox euntem inter aspera alpium in campis ad siluam, Breonum oppresserat, cùm equum clitellarium incustoditum ab vrso raptum dilaniari contigit; tum CORBINIANVM sarcinam quæ priùs iumenti fuerat, vrso imponi iussisse ferunt, paruisse beluam, sylnestri ingenio deposito, vicariâ operâ toto reliquo itinere functam. Grimoaldum Boiorum ducem, qui Pilitrudem relictam Theodibaldi fratris, iustæ coniugis loco domi haberet, ad pænitentiam facti deduxit, ab eoq; Ecclesiam S. Mariæ Virginis Frisingæ, quo Episcopo sedes destinata, cum amænissimo terrarum tractu, accepit. Tandem cùm mortem ex propinquo imminere, animo præsensisset, lotus rasusque sacram vestem induit, sacrificium offert, & mysteriis perceptis, domum redit vbi cùm vinum poposcisset, vix gustato, fronteq; cruce signatâ, extremum spiritum, nullâ cum doloris significatione reddidit. Funus à ministris Frisingæ ad D. MARIÆ curatum. Post dies triginta corpus exhumatum, integrum repertum est, per omnia suauiter dormienti, quàm mortuo similius: moto calidus de naribus sanguis fluxit. Accessêre alia tum in itinere, tum Maiis miracula. Vt ad S. Valentini humatus, triduo pòst intempestâ nocte in eâ ipsâ Ecclesiâ visa candidissima funalia tanto splendore exardescere, vt diem vincere crederentur, & iucundissimus odor fusus est.

Obiit. VIII. Sept. A.C.DCCXXX. *Ex vitâ S. Corbiniani & Vels. rer. boic. lib. 4.*

S.COR-

S. CORBINIANVS. EPISC. FRIS. ORD. S. BEN.
Immanem uerbis ursum parere Cöegit.
Et graue ferre sibi CORBINIANVS *onus.*

S. THEODARDVS in Episcopatu Traiectensi successit S. Remaclo anno DCLIII. cùm is Stabuletum ad quietem successisset. Fuerat is antea Abbas Stabulensis, consilio eiusdem Remacli, & S. Cuniberti Coloniensis Antistitis, in ea dignitate constitutus; quorum posterior & Episcopum ipsum consecrauit. Cumq; pro rebus Ecclesiæ suæ recuperandis, ad Childericum Austrasiæ Regem pergeret; auxilium contra invasores prædiorum postulaturus, in Siluâ *Bivvaldt*, haud procul ab vrbe Spirensi, ab ipsis prædonibus est trucidatus, capite in frusta secto, corporeq; membratim dilaniato, A. C. DCLV. vt Baronius & Bucherius supputant. Sigebertus ad annum DCLVIII. eius martyrium refert: qui & vitæ historiam, à pervetusto auctore scriptam emendauit; extatq; apud Surium.

Mortem eius in testimonium sanctitatis, euidentia signa sunt subsequuta. Eius corpus suo quasi jure postulauit discipulus & successor martyr Lambertus, tandemq; obtinuit, ac Leodici sepeliuit: vbi quiescit hodieq; in basilicâ Cathedrali, cum eodem S. Lamberto & S. Floriberto. *Ex Myrai fastis & Molani Natalib.*

S.THEODARDVS EPISC.ET MR.ORD.S.BE
Ex Abbate Stabulensi Episc. Traiecti,
Pro Ecclesiae defensione crudeliter trucidatus
est capite in frusta secto.A.C.DCLV.X.Sept

S. LAMBERTVS Traiectensis literarum disciplinas Landoaldo Magistro combibit. Theodardo verò Traiectensi Episcopo impiâ à barbaris cæde sublato, LAMBERTVS in illud oneris atq; honoris fastigium subuectus est, quãuis inuitus. Ille igitur vigilantissimi pastoris munus obiens, gregem sibi creditum factis primùm, inde verbis ad omnem religionem formabat. Cùm autem veritatis prædicator, inuidiam multorum sustineret, per Ebroinum Tyrannum sede suâ pulsus, exulauit, Pharamundo subrogato. Ipse verò in Stabulense monasterium sese abdidit. Vnde septennio transacto eductus, à Pipino in pristinam sedem restitutus, non suum tantummodo populum, sed & finitimos Taxandros adhuc ethnicos, curâ & piâ solicitudine complexus, easdem ad fidem traduxit eorum Apostolus appellatus. Pipinus autem legitimâ vxore pulsâ, nimis Alpaidi pellici adhærescens, cætera egregius, vno scelere multas virtutes obscurabat. Hoc eius tam publicum & infame flagitium, cæteris Episcopis dissimulantibus, & velut canibus mutis latrare non valentibus, solus LAMBERTVS Ioannis Baptistæ libertatem æmulatus, graui verborum seueritate perstrinxit. Cæterùm impurissima pellex, cùm se ab amore Principis, velut altera Herodias, diuelli non pateretur, homini sanctissimo insidias exitiumque comparauit. LAMBERTVS igitur de sempiterno Pipini exitio mærens, ab illius conspectu digressus, consilio pellicis in villa Legiâ ante altare SS. Cosmæ & Damiani, diductis in formam crucifixi brachiis telo confossus occubuit XV. Cal. Oct A.C. DCXCVIII. Indeq; sanctissimum corpus ablatum Traiecti in Apostolorum Principis Ecclesiâ magnificè conditum est. *Ex vita apud Sur.*

S. LAMBERTVS TRAIECT. EPISC. M
ORD. S. BEN.

Hic insidijs Alpaidis impurissimæ Pipini pellicis cuius infame flagitium seuere perstrinxerat in villa Legia diductis in formam Crucifixi brachijs telo confossus occubuit A.C. DCXCVIII

S EMMERAMMVS Pictonum vrbe Augustoritorum in Aquitaniâ oriundus, literis sacris, & disciplinâ Christi à puero domi eruditus, vbi adoleuit, Hunnos in Pannoniis ad Christi sacra conatus est adducere. Delatus in Boicam Reginoburgum, incidit in optimum principem Theodonem, qui illum omni ratione cæpit retinere, & persuasit, vt in Boicâ rem Christianam adiuuaret. Emmerammum præ Ducis verbis res ipsa mouit, recentes in Christianâ fide Boii, à simulachrorum cultu vix temperabant, maiores præsertim natu. Hos plerosq; omnes emendauit sanctitas & virtus EMMERAMMI qui totum triennium in Agro Boico excolendo posuit. Cúm post diuino spiritu afflatus, iter Romam religionis nomine adornaret, Vta Theodonis filia, ex Sigibaldo primariæ nobilitatis iuuene ventrem ferens, (neq; res diutius celari poterat) Emmerammum, de discessu cogitantem, supplices adeunt, & ad pedes abiecti, opem miserandum in modum implorant. Episcopi animum adolescentum miseratio subiit, grauiter increpitis, criminis in se transferendi potestatem facit, ipse viam ingreditur. Trium dierum iter progressus, nullâ manifestâ de caussa exspectabundus substitit, mirantibus comitibus. Vta interim stuprum fassa ipsi imputauerat. Pater iratus, bonis exutam in Italiam exulatum mittit. Lantbertus frater EMMERAMMVM citato cursu insequitur, & vt Helfendorfi substiterat, breui assequutus, statis tertiæ horæ precibus, ante sacras reliquias lucernis ardentibus, vna cum clericis vacantem reperit. Mox productum acerbè irridens, Salue, inquit, Episcope, salue affinis: simulq; scipione quem manu gestabat, in astantis pectus ferociter impacto, satellitibus excarnificandum tradit. Per omnia membra sæuitum, oculi eruti, lingua, aures, nares, manus pedesq;, & quæ honestè nominari non possunt amputata, nullo interim lethali vulnere, quo mortem inter summos dolores in longum traherent. Ipse Deum laudibus & precibus continenter venerans, de curru depositus exspirauit, immensæ simul lucis splendore perfusus, quæ morentis ore progressa, & rectà in cælum lata, spectantium oculos in fulminis morem perstrinxit. Accidit XXII. Sept. A. C. DCLII. *Ex vita & lib. 4. rer. Boic. Vels. & in Congesto virorum illustrium Ord. S. Ben. eidem religioni ascriptus.*

S. EM-

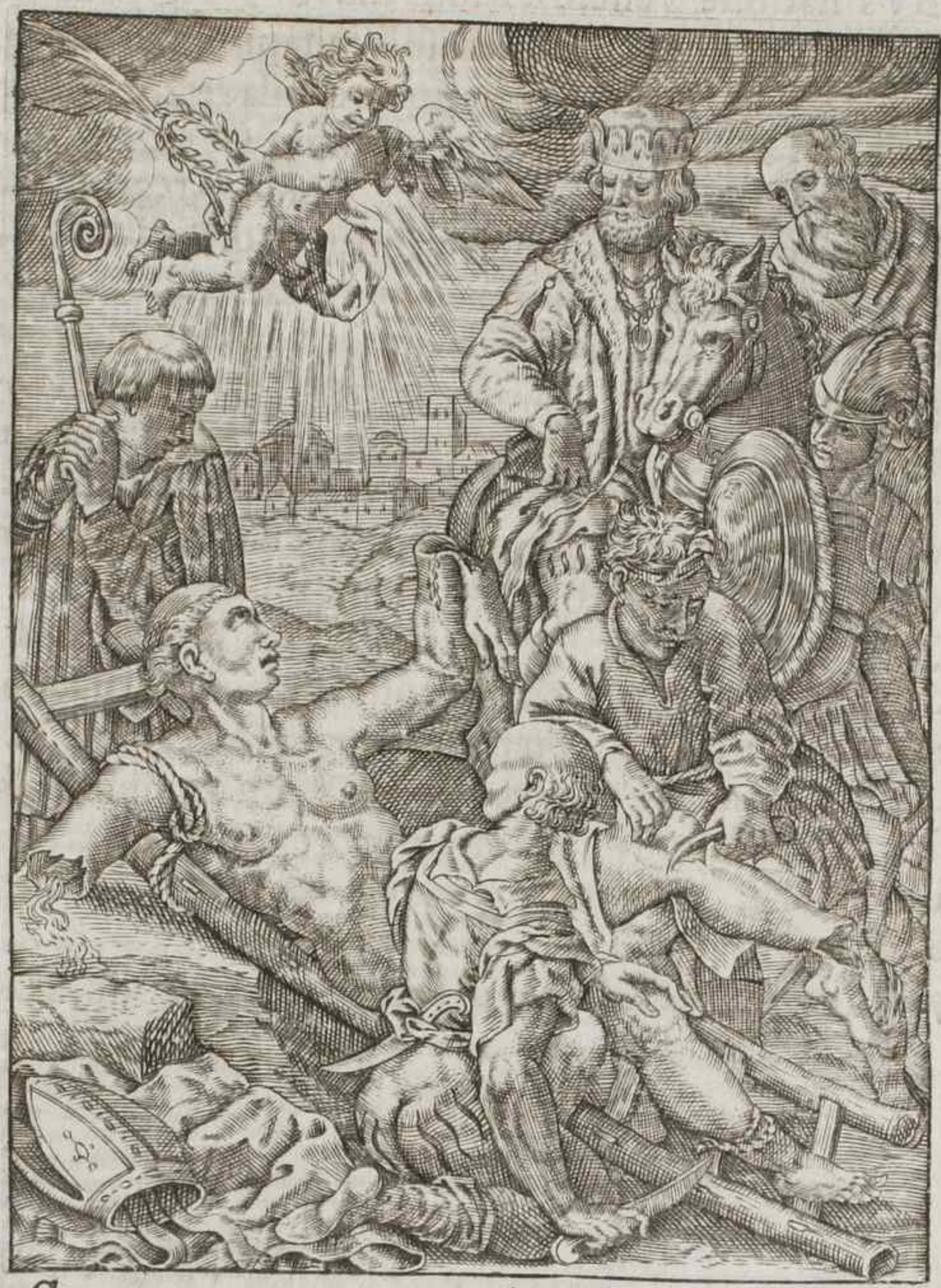

S. EMMERAMMVS EPISC. M. ORD. S. BEN.

Brachia miraris truncata, & crura? aliena?
Noxas fraternus pendere iussit amor.

S. GERARDVS natione Venetus, Monachus S. Georgij Maioris, de licentia Abbatis Venetiis soluens iter Hierosolymitanum per Pannonias aggredi cæpit. Sed à S. Stephano Rege prædicationis caussa retentus, in monasterio Beel agri Budensis, soli Mauro monacho cognitus, septem annorum spatio contemplationi rerum diuinarum vacauit. Inde à rege evocatus, A. C. MXXXVII. & sedi Canadinensi, quæ est ad littus Morisij fluminis, impositus, adeò strenuè officium sibi commissum executus est, vt multos tam verbo quam exemplo ab infidelitate, quâ adhuc detinebantur, ad fidei semitas adduxerit, & martyrij gloriam consecutus sit. Miro erga cæli Reginam ferebatur affectu. Ad eius aram thuribulum argenteum collocauit, duosq; prouectæ ætatis homines adhibuit, qui perpetuò vigilarent, ne vnquam thymiama odoramentumq; deficeret. Nihil vnquam denegauit, quod diuæ MARIÆ nomine peteretur. Eodem authore DEIPARA à Pannonibus DOMINA est semper appellata. Qui verò de intemerata virgine loquens DOMINÆ nomen tacuisset, ei ex Gerardi lege genua illicò flectenda erant, & corpus humi prosternendum. Iure igitur Pannonia à S. Stephano Rege suo, *Familia S. MARIAE* dicta est. GERARDO tandem cum mors pro Christi nomine inferretur, illud memorabile fuit, quod primus Pannonum martyr protomartyris Stephani imitatorem se præbuit. Cùm enim lapidibus opprimeretur, flexis in terra genibus contenta voce clamabat: *Domine IESV ne statuas illis hoc peccatum, quia nesciunt quid faciunt.* Hæc precatus hastæ percussu obdormiuit in Domino. XXIV. Sep. A. C. MXLII. *Ex vita & variis Script.*

S. GER-

S. GERARDVS EPISC. MAR. ORD. S. BEN.
Hic Hungarorum Apostolus, in S. stephani Regis, coniug.
animis tantam deuotionem erga B.V. MARIAM excitauit,
ut non nisi DOMINA ab ipsis uocaretur, et perpetua
Patrona electa sit. Martyrio coronatus est an: clxxlii. xxiv. Sept.

S. THIEMO, qui & *Theodamarus*, & *Diethmarus*, Monachus Altachensis primùm, deinde Abbas S. Petri Salisburgi, tempore Schismatis inter Gregorium VII. & Henricum Cæsarem, secessit in Sueuiam & in Schaffhusiano primùm Cænobio, deinde in Hirsaugiensi triennium egit. Ad suos reuersurus, in Admontano Styriæ delituit. Gebhardo vero Salisburgensi Archiepiscopo, ad superos euocato, ipse sublectus, à Bertholdo Schismatico captus, carceriq; mancipatus immisso in carcerem percussore, securis ictum secundò elusit, & securus permansit. Tandem custodiâ elabens, euasit in Sueuiam, ac inde Hierosolymam transmisit. Circa Corozaim autem Galilææ vrbẽ ex aduerso Capharnai à Turcis & Saracenis captus, quas artes calleret, rogatus; se architectum professus, iussus est simulachrum Mahumetis peuetustum integrare. Arrepto ille malleo simulachrum frustratim comminuit. Iratus princeps, THIEMONEM vestibus spoliatum, iumentoq; impositum scuticâ toxicatâ cædi præcepit. Inde circumfusus carnificibus & barbaris articulatim, per digitos, manus, pedes, brachia inciditur, ac demum omnibus membris detruncatis, ad modum S. Erasmi, recluso ventre intestini caput bacillo implexum euoluitur, quoad per flexuosos orbes exhaustis ilibus ipsa sedes vitæ cor auulsum sequeretur, cum quo simul extremus pontificis spiritus est extractus.

A. C. MCI. IV. Kal. Oct. *Ex Bau. sanct. Raderi.*

S. THIEMO. ARCHIEP. SALISBVRG. M. ORD. S. BEN.

Sancti Pontificis scrutatur viscera ferro
Barbarus; at CHRISTI THIEMO *id amore subit.*

SWASNVLPHVS natione Scotus, annumeratus titularibus episcopis, qui ad paganorum conuersionem in Hannoniam tempore Vincentij Comitis venerunt. Hic enim de Scotiâ insulâ marinâ veniens in saltum Therasciæ, in loco qui nunc vocatur Cella, multis diebus laudabilem vitam duxit. Posteà verò ductu angelico ad monasterium DEI genitricis MARIÆ, Condatum nomine, perueniens, vsq; ad obitum, Domino seruiuit. Inde etiam sæpiùs ad dictum Vincentium Comitem in Altum-montem venit. In dicto autem Condatensi cœnobio sanctus WASNVLPHVS transcurso feliciter huius vitæ stadio, in pace quieuit, multis annis clarus miraculis.

Ex Molani Natal. SS. Belgij.

S. VVAS-

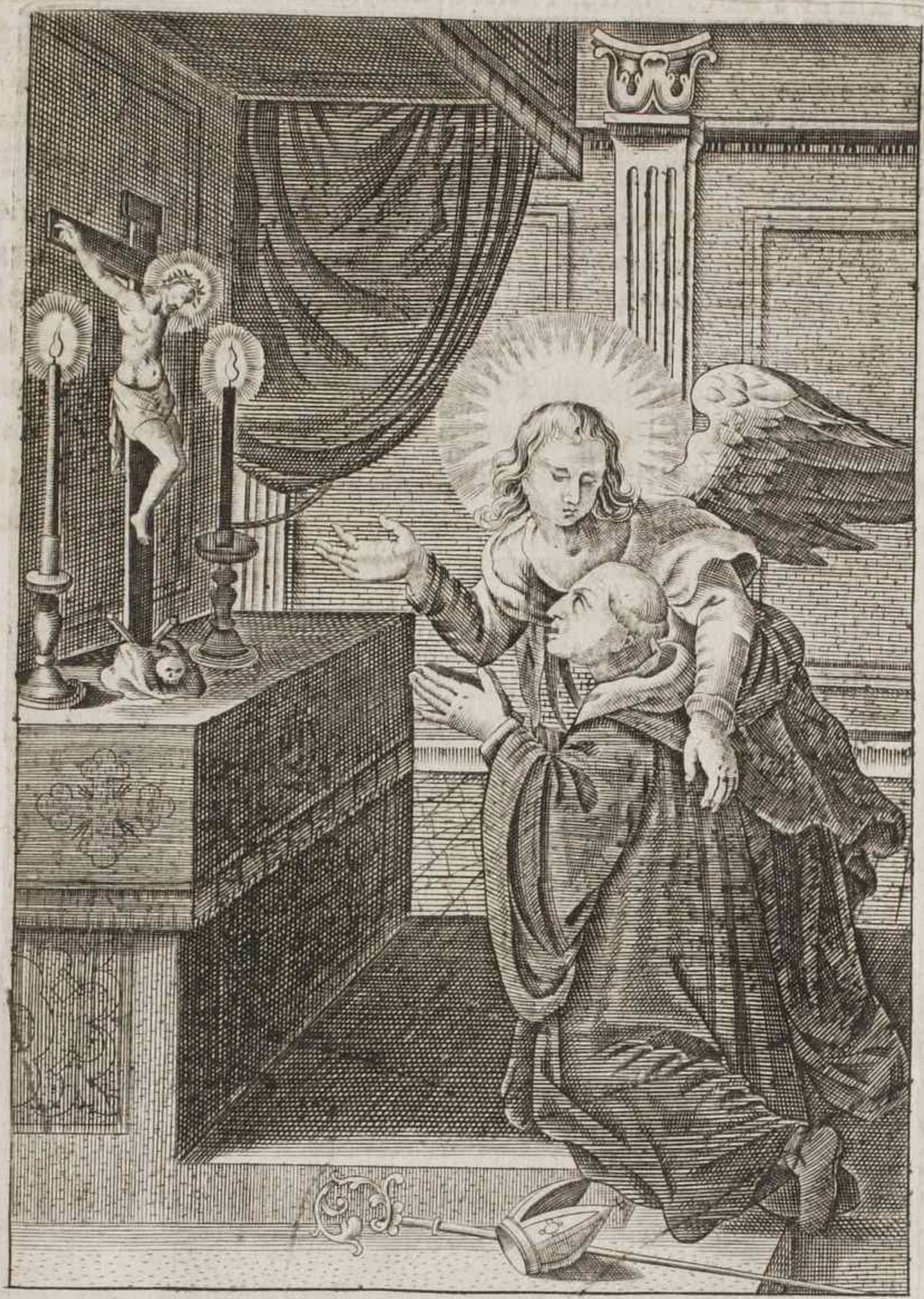

S. WASNVLPHVS EPISC. ORD. S. BEN.

Hic ex Episcopo monachus S. Gisleni, ex quo secedens Angelico ductu ad Monast. S. Mariæ Condati peruenit; Obiit circa an. DCXL Kal. Octobr.

S. LEODEGARIVS nobilissimus Francorum, aulæ Clotarii Regis assuetus, & à puero disciplinis litterarum diligenter imbutus ex Pictauiensi S. Maxentii Abbate, creatus est Episcopus Augustodensis. Clotario autem è viuis sublato, & Ebroino callidè se honoribus subducente, primas in palatio Regis Childerici facilè tenuit. Sed Ebroinus, versutus Apostata simul & Tyrannus monasterio Luxoviensi profugiens, pristinam digaitatem repetit, quâ receptâ, sanctum Episcopum, à quo se læsum putabat, plusquam Vatiniano cæpit odio persequi, captumq; crudeliter luminibus priuauit, & in cænobium quoddam inclementer abdidit. Vbi biennio commoratus cum impietatem Ebroini magnâ libertate redargueret, Tyrannus crudeliter fremens & sæuiens, eiusdem labia cum linguâ succidit, cuius tamen vsum haud multo post in monasterio recepit. Verùm nec istâ crudelitate satiatus Ebroinus ipse vitâ indignissimus, vitâ Episcopum nefariè spoliauit, cuius cum capite truncus Pictauii, ad S. Maxentium magnificè conditus est.

Ex vita, & Molano.

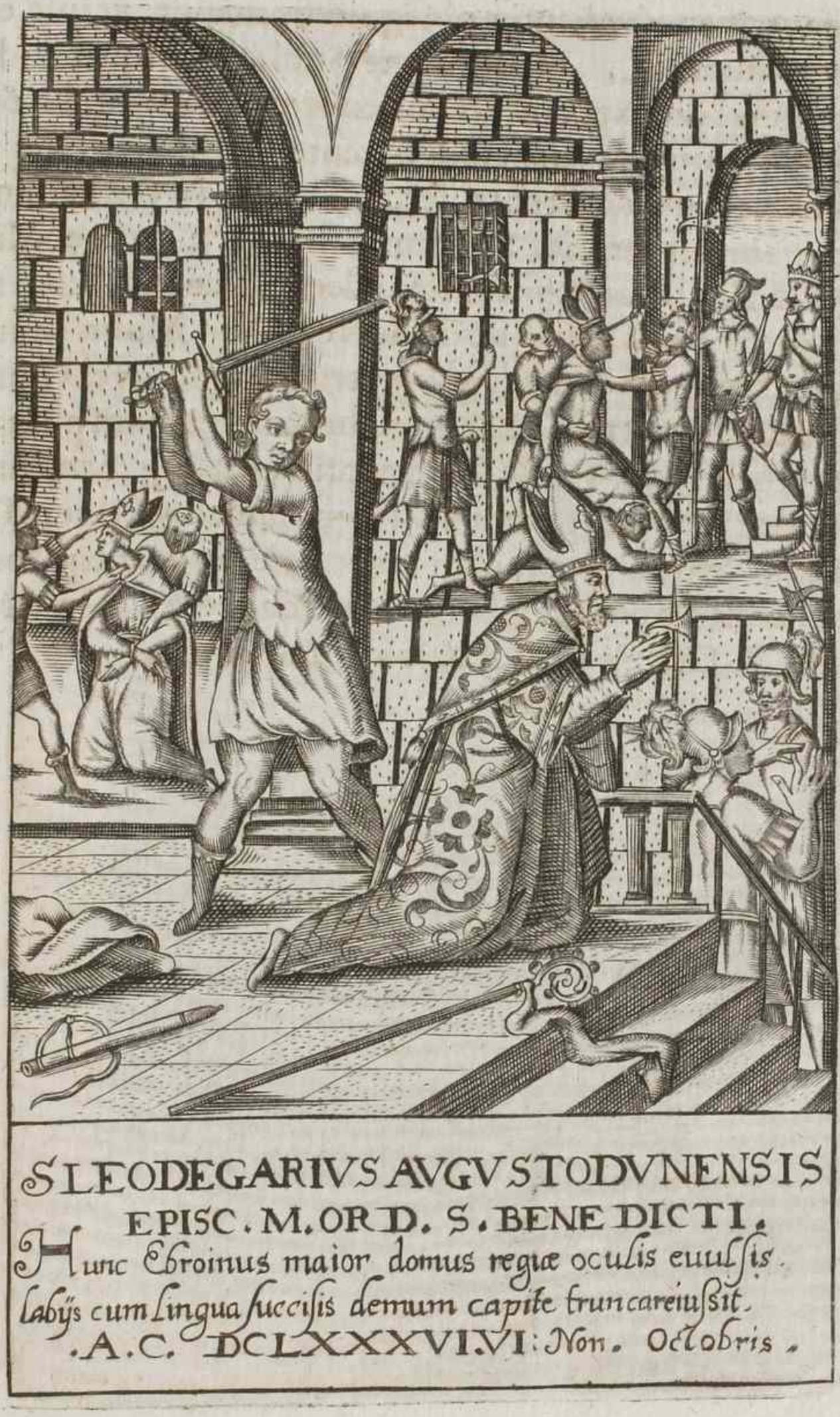

S. LEODEGARIVS AVGVSTODVNENSIS
EPISC. M. ORD. S. BENEDICTI.
Hunc Ebroinus maior domus regiæ oculis euulsis
labijs cum lingua succisis demum capite truncari iussit.
A.C. DCLXXXVI.VI: Non. Octobris.

S. PLACIDVS illustrissimâ Romanorum prosapiâ satus, Tertullo patre natus, adhuc puer D. Benedicto instruendus à Patre traditus, licet plurimarum virtutum claritate, tamen obedientiæ obsequio sic micuit, vt ipse etiam Benedictus sæpenumero stuperet. In solitudine Sublacensi fontem diuinitùs impetranti adfuit. Aliquando etiam ad hauriendam aquam missus, & præceps in lacum delapsus, aquarumq; vorticibus abreptus, à Mauro jussu S. Benedicti, sicco vestigio super aquas currente, seruatus est. In Siciliam missus, Monasterium & Ecclesiam in honorem S. Ioannis Baptistæ prope Messanæ portum, construxit, & triginta monachos sub eiusdem S. Benedicti cum regulâ instituisset, sanctitate & miraculis penè quotidianis claruit. Multa enim sanitatum beneficia, quouis languore constrictis, vel crucis signo, vel vi precum largitus est. Eodem quoq; tempore illuc appulit immanis quidam pirata, Manucha nomine, à quo PLACIDVS cum socijs captus, varioq; tormentorum genere confectus, ore saxis contuso, præcisaq; linguâ tamen virtutem Domini prædicare non destitit. Sed cùm neq; blandimentis lactatus, neq; tormensis impulsus flecti vllo modo posset, jubente Manucha ceruices mucroni præbuit. V. Oct. A. C. DXXXVI. *Ex vita ap. Sur.*

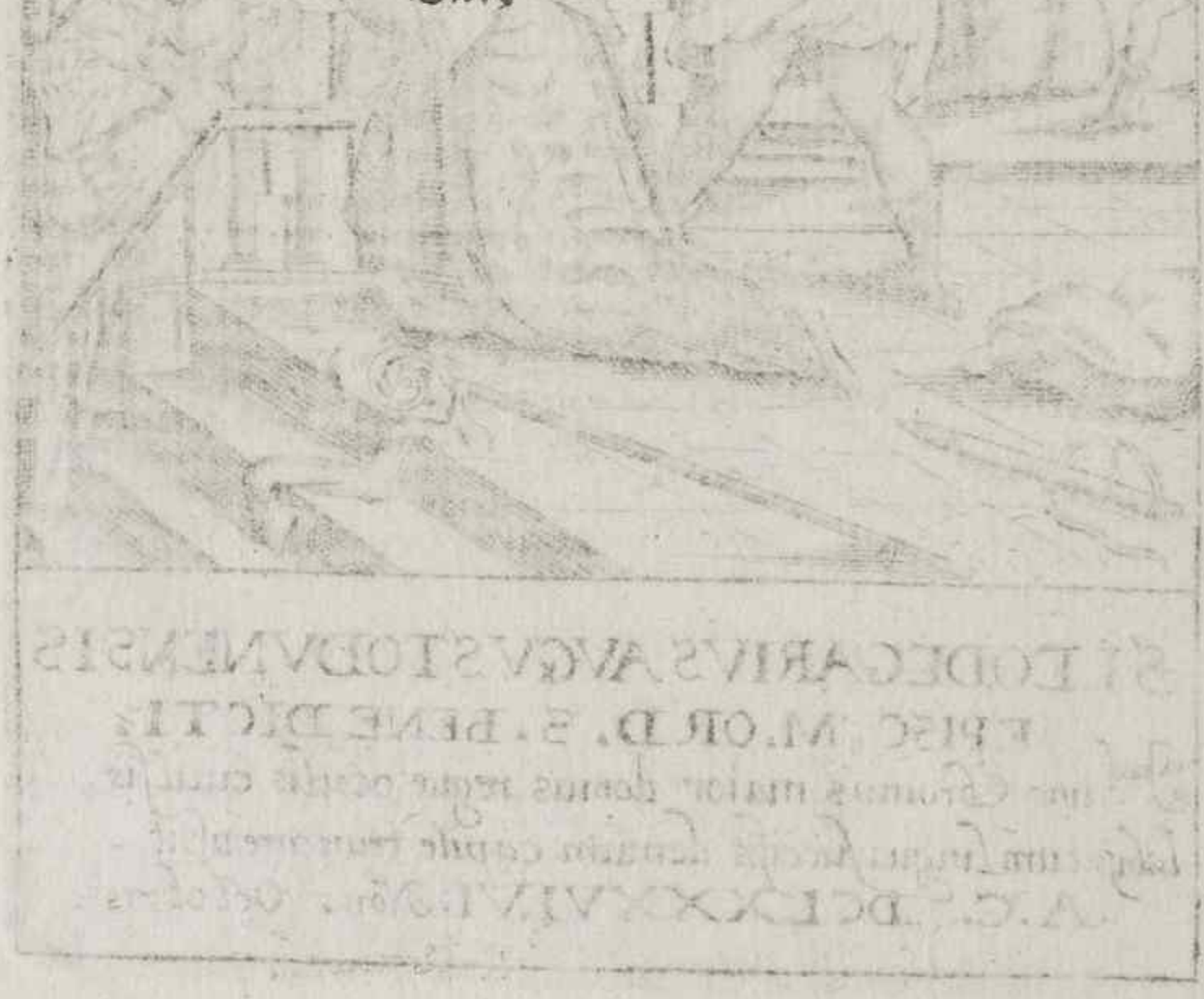

S. PLACIDVS ABBAS, ET PROTOMARTYR ORDINIS S. BENEDICTI.

Hic patre Tertullo nobilissimo Patricio Romano natus, septennis B. Benedicto traditur, à quo deinde missus in Siciliam, in S. Johannis Baptistæ Monasterio propè Messanam, quod ipse fundauerat, cum trigenta Monachis socijs pro Christi fide Martyr occubuit die V. Octobr: A. D. XXXIX.

S. COLOMANNVS, Scotus Monachus Huensis, & Abbas Ámaribaensis, præfuit annis tribus Archiepiscopatu Lindisfarnensi in Anglia. Huius in victu temperantiam, in vestitu abiectionem, in maximis Reipub. negotiis prudentiam, multi illius seculi Ecclesiastici sunt sequuti, pauci tamen assequuti. Tandem Episcopatu relicto ad Monasterium suum rediit anno DCLXIV. Et pauco post tempore, Britanniâ relictâ, per multas regiones Germaniæ, verbum Dei disseminauit, iterq; Hierosolymam versus instituit. In eam verò Noricorum regionem, quæ nunc Austria dicitur, cùm venisset, quasi à Bohemis aut Pannoniis vicinis suis hostibus, explorator submissus esset, à furiosâ plebe cõprehensus, virgis cæsus, ac iudici est præsentatus. Vbi modestiam quam animo præferebat, vultu, habituq; demonstrauit. Interogatus itineris sui caussam veraciter exposuit, aliud quicquam confiteri, quam quod res erat, compelli nunquam potuit. Quare iudicis decreto verberibus grauissimè afflictu, lapides, ouaq; ignita, candentem forcipem, ac serram, quâ corpus eius lacerabatur, fortiter superauit. Videntes itaq; carnifices inuictam eius animi constantiam, eum suspendio necauerunt: suspensis cum eo duobus latronibus. Quorum carnes frequenti auium bestiarumq; morsu dilaniatæ, ac putredine consumptæ sunt; sancti viri verò corpusculum, vnguibus cum barbâ cæsarieque crescentibus sine corruptione permanens refloruit: sed & torta in quâ integro anno cum dimidio pendebat fronduit. Sed & venabulo transfixus, & rescissis ex corpore carnibus, calidus semper sanguis defluxit. Tandem honorificè sepultus, innumeris claruit miraculis. Rursumq; eleuatum eius incorruptum corpus Medelicum translatum est, A. C. MXIV. *Ex Martyrol. Mon. & Breu. Melicensi.*

S. COLO-

S. COLOMANNVS. EPISC. MAR. ORD. S. BEN.
Hic Lindisfarnensi Episcopatu relicto in Germaniam Euangelij prædicandi causa secedens plurimos ad Christi fidem conuertit, in Austria iugulatus, Melici quiescit. III. Id. Oct. A. C. DCLXX. circiter.

S. SIMPERTVS Amberto Duce & Symphoriana Pipini Regis filiâ natus, lectissimos quamuis parentes virtutis laude superauit. Puer in Murbacense cœnobium erudiendus datus, pietatem & litteras gnauiter coluit, quâ re factum, vt Abbate defuncto, consentientibus fratrum votis sublegeretur. Cùm verò Carolus Magnus Augustam superiorum temporum iniuriâ, Boicis præsertim bellis, magnopere vexatam & afflictam, instaurandam, ciues recreandos ornandosq; suscepisset, quod ecclesiæ sedes iam diu vacaret, SIMPERTVM illi, quem angelicam vitaminter homines ducere creberrima signa testarentur, approbante summo Pontifice, dedit Episcopum. Quo ille munere per omnia egregiè functus, spem de se conceptam abundè impleuit. S. Afræ basilicam ad ipsam vrbem, flammis absumptam, & in alpium faucibus S. Magni monasterium disiectum restituit. Diœcesim Leonis III. Pont. & Caroli Imp. auctoritate vltra Lycum, eius enim tum alueo finiebatur, longè in Boicam extendit. Ordinationis anno trigesimo IV. Id. Octobr. spiritum Deo reddidit, cui quam charus vixerit, multa post obitum quoq; ostendêre miracula. Vnum inter cetera, rapuerat puerulum lupus, mater dolore exanimata, SIMPERTVM apud Deum intercessorem inclamat, & ecce post horas iam aliquot, fera infantem illæsum refert, ipsa in nemorum latebras, tanquam magni sibi facinoris conscia, trepida refugit. Posteritas rem memoriæ commendauit, addito præsulis imagini lupo puerum ore ferente. *Ex SS. Aug.*

S. SIM-

S. SIMPERTVS EPISC. AVGVST.
ORD. S. BENED.

Redde suum dulci pignus, fera sæua, parenti,
SIMPERTVS iubet hoc: en Tiupa paret oui.

S. WOLFGANGVS nobili Sueuorum ſanguine natus, in Augienſi monaſterio litteris apprimè imbutus, ac deinde Henricum coætaneum ſuum Trevirenſem Archiepiſcopum Treuirim abeuntem ſecutus, & clariores honorum titulos aſpernatus, ibidem Scholis magnâ cum laude, & ſuâ voluptate præfuit. Henrico autem vitâ functo, inde profugiens, in Hercyniâ Syluâ, monachum profeſſus eſt. Vbi aliquandiu commoratus, & in Noricum diſſeminandæ fidei cauſsâ profectus, inuitus Epiſcopale faſtigium Ratisbonæ conſcendit. Tandem compluribus extructis cænobiis, egenis etiam, quos ille Dominos & fratres ſuos vocitabat humillimè deſeruiens, & munere ſuo ſanctiſſimè perfunctus, iam cælo maturus, poſitâ corporis ſarcinâ, leuior ad cælites euolauit pridie Kal. Nou. A.C.DCCCCXCIV. *Ex vita apud Sur.* Is aliquando popularem auram fugiens, ad Falconem montem iuxta lacum Abernum, ex durâ ſilice largos vndarum fontes ictu pedi eduxit, & iactu ſecuris, quâ impacta erat rupi, ædiculam conſtituit, quæ hodieq; ob ingentia miracula ſummâ religione, magnaq; peregrinorum frequentiâ celebratur.

S.WOLFGANGVS EPISCOPVS ORD:S.BEN.
WOLFGANGI precibus miracula mille patrata
Sunt olim, plusquam mille patrantur adhuc.

S. PIRMINIVS, liberalibus artibus eruditus, primùm Monachus in cænobio D. Mauri: deinde ad Episcopatum Meldensem euectus, mox prædicationis & efficaciâ & suauitate singulari omnes longè lateq; ad se populos attraxit. Post hæc à Sintlace rogatus, vt fidei pastorum negligentiâ iam labanti in Alemanniâ succurreret, vt primùm Insulam Rheno lacoque Veneto ambitam, eò vsq; vermibus venenatis ac serpentibus infessam attigit, ita omnes venenatos vermes inde exire cöegit, vt tribus diebus, tribùsq; noctibus, quâ parte enatabant, aqua vermibus coopertaviderètur. Ibi Monasterio constructo Fratribus aliquandiu Abbas præfuit. Post Augiâ pulsus, Alsatiam petiit, in quâ & aliis regionibus plurima fecit construi Monasteria; videlicet Altach superius & inferius; Amerspach, Morbach, Fauarias, Gengenbach, Morsmünster, Schwarzach & Neuwiler, nec non & Schuteram. Quin & S. Mauritii in Dolegiâ reformauit. Tandem Monasterio Hornbach constructo ab actione se retrahens, contemplationi totum se mancipauit: nec multò post ibidem III. Nouemb. diem suum obiit, miraculis clarus. Vim certè aduersum venena cibo aut potioni noxia alexicacam, vniuersè maiores S. PIRMINIO tribuerunt; creditumque nil noxium contrahi, vbi sumendum victum sic benedixerant.

Sanctificet nostram sanctus PIRMINIVS escam.
Dextera PIRMINII benedicat pocula nostra.

Ex Bau. S. & Brouueri siderib.

S. PIRMINIVS. EPS. ORD. S. BEN.
PIRMINIVS Boys. Alemannis, Alsatiaque.
Bissena ædificat Claustra sacrata DEO,

S. WILLIBRORDVS, natione Anglo ſaxo, cum *S. Suitberto* & aliis decem ſociis, Euangelii prædicandi cauſſa ex Britanniâ in Friſiam anno DCXC. traiicit, & Vltraiectum venit. Inde ad Pipinum Heriſtallium ſe conferunt, vt prædicandi facutatem impetrent. An. DCXCII. S. Lambertus Traiectenſis Epiſcopus, è Taxandriâ agri Brabantini parte, quam tunc excolebat, ſæpiùs Willibrordum viſitat, & cum eo de propagandâ fide confert. WILLIBRORDVS Romam profectus, à S. Sergio Papâ Friſonum Archiepiſcopus anno DCXCVI. conſecratur, in die & baſilicâ S. Cæciliæ. Româ in Friſiam reuerſus, ſedem Epiſcopalem Vltraiecti ad Rhenum anno DCXC. VII. ſtatuit. Vbi multos in breui ſuâ prædicatione ab idololatriâ ad fidem conuertit. Vliſſingenſibus lagenam ſuam pro inſigniis reliquit. Porrò dictus Friſiæ, Hollandiæ, & Zelandiæ Apoſtolus, etiam in Lotharingiâ multos conuertit. Rurſum fidem prædicauit in Flandriâ, vbi Birflitani, Hulſtenſes, Axellani, & Haſnenſes, ab eo ad fidem conuerſi. Eccleſias & cænobia plurima conſtruxit. Obiit VII. Nou. A.C. DCCXXXVI. Sepultus in Epternaco monaſterio à ſe conſtructo, *Ex Mol. & Aut. Myr. faſtis.*

Acceptam veferunt BELGÆ, FRISIIQ. *salutem*
CLEMENTI, *dictus qui* WILIBRORDVS *erat.*

DM.

S. BENEDICTVS, MATTHÆVS, IOANNES, ISAAC, CHRISTIANVS, BARNABAS Monachi Breunouienſes, vti vitæ ſanctitate celebres, ita tamen celebritate hominum minimè gaudentes, deſiderio ſolitudinis ex Bohemiâ in Poloniam ſecedunt, extructoq; tuguriolo ex lignis coagmentatum ſacellum ſibi conſtituunt, ibi duriſſimam agentes vitam, ſoliq; Deo vacantes. Quare Meſchonem Poloniæ Principem inuaſit cupido videndi & alloquendi viros ex rumore ſibi laudatos. Vbi ad latebras eorum peruenit, & Sacellum, in quo ſacros pſallebant hymnos, introiit, affusâ ſubito oculis & animo ſuo religione, perinde eſt permotus atq; ſi introiiſſet penetrale numinum, non hominum. Deniq; illos velut præſentia numina veneratus eſt, tractauitq; liberaliter pecunia oblatâ, quam etiam illis inuitis abiens reliquit, præſidium futuræ inopiæ, quam ſummam adeſſe cernebat. Sed enim illi, qui non adumbratam, ſed ſolidam colebant paupertatem, accerſito BARNABA, quem panis & oleris diſpenſationi præfecerant, tollere exitialem pecuniam, & ad Meſchonem continuò referre iubent. Abeunte BARNABA ſuperueniunt latrunculi quidam, & in tugurium nocte irrumpunt, quæſitaq; inibi, & non inuentâ Principis pecuniâ, iram & furorem in cædem inſontium virorum conuertunt: occiſi ad vnum omnes ac ſolùm BARNABAS per abſentiam incolumis eſt ſeruatus; qui nihilominùs ſui ſimilis permanens, vitam, quam cæpit colere, puram inculpatamq; ad fatalem vſq; diem ſeruare non deſiit, & ipſe quoq; in tumbâ Gneſnæ, in quam ante ſe interfecti ſodales elati ſunt, conditus eſt. Cæſi ſunt pij Chriſti cultores circiter anno MX. prid. Id Nou.

Ex Dubrau. hiſt. lib. 6.

S.BENE-

S S. BENEDICTVS ET IOANNES MATTHÆVS. ISAAC CHRISTINVS MARTYRES ET BARNABAS CONFESSOR ORD. S. BENEDICTI IN BOLONIA.

S. ÆMILIANVS honeſtis parentibus, natus Vergegii, cum vigeſimum annum attigiſſet, ad quendam Eremitam ſanctiſſimum Felicem nomine adiit, vt ab ipſo ſpiritualis vitæ documentis inſtrueretur. Id conſecutus, poſtea per quadraginta circiter annos, nullo hominum conſortio eſt vſus, ſolùm fruens conſolationibus Angelorum, & frequentes Dæmonum inſidias perpetiens. Tandem vitam monaſticam cum aliis pluribus ſub Regulâ S. P. N. Benedicti profeſſus eſt; curamq; gerens abbatialem, clarus omnigenis miraculis, & prophetiæ ſpiritu, obiit in Domino, ſuæ mortis ante annum præſciens, ætatis autem centeſimo, Chriſti verò DLXXIV. Antonio & Martino vitâ atq; miraculis per omnia ſimilis. Poſt eius mortem, quia non ſemel viſus eſt in Hiſpaniæ defenſionem magnis prodigiis de cælo deſcendere, & cum Mauris pugnare, exilliſque vnâ ſolâ vice mactare octuaginta millia: ideò cognomen PATRONI HISPANIÆ ſimul cum Apoſtolo Iacobo maiori meritiſſimè adeptus eſt; ipſamet ex tunc cum annuæ oblationis voto ſe gratam oſtendente. *Ex Hiſpan. Script.*

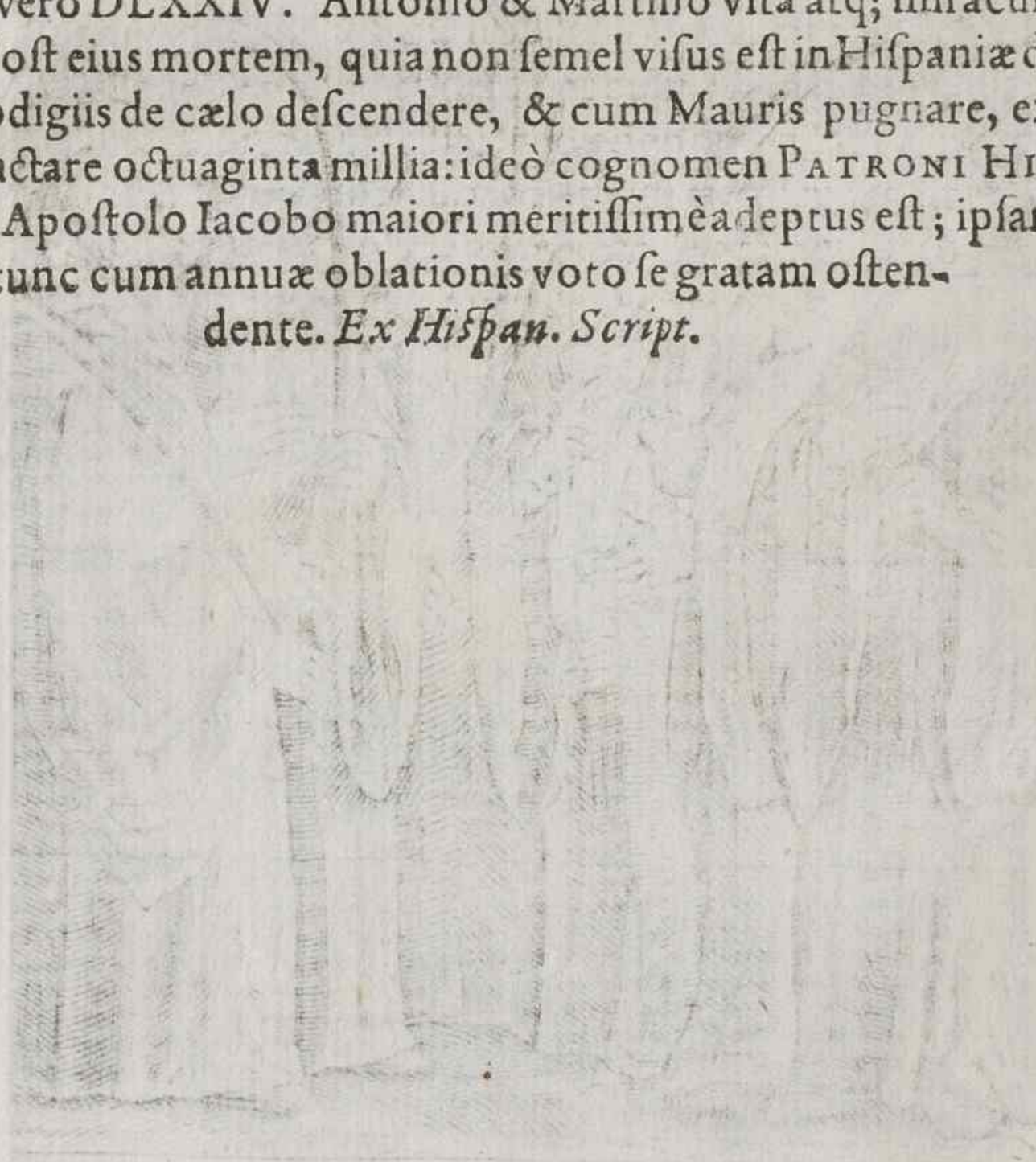

S. ÆMI-

S. ÆMILIANVS ABBAS ORD. S. BEN.
ÆMILIANVS ouans Patronus habetur IBERIS,
Quòd MAVROS hostes tradidit ipse neci,

S. GREGORIVS ex Monacho Turonensi, eiusdem vrbis Episcopus patre Florentio, matre Armentaria genere nobilibus procreatus est. Ipse verò literarum studiis addictus, primitùs sub Gallo Episcopo, mirificè profecit: postmodùm verò sub Auito viro Dei, ad arcem sapientiæ prouectus est. Factus autem Turonensis Ecclesiæ post B. Euphronium Episcopus, tam doctrinâ, quàm conuersatione clarus atq; sanctissimus emicuit, qui etiam in vitâ miraculis coruscauit. Fuit homo paruæ staturæ, sed magnæ scientiæ, excelsiq; meriti apud DEVM, qui non respicit personam hominis, sed opus & bonam voluntatem. Erat enim in ieiuniis frequens, in orationibus assiduus, & eleemosynis largus, hospitalitatis amator præcipuus, & sanctæ Scripturæ lector studiosus. Vnde libros multos in laudem Sanctorum præcipuè, & historiam gentis suæ luculento sermone conscripsit. Ecclesias complures construxit, alias item reparauit, & exornauit.

Tandem XXI. Episcopatus sui anno, tanquam septenario annorum numero ter in fide S. Trinitatis completo, appositus est ad patres suos, non tam dierum, quia fermè tricennalis ordinatus est, quam virtutum perfectione plenus: qui tamen non vsquequaq; videtur clausus in tumulo, scilicet restat vt linguâ viuat in mundo: & quia sicut credimus, B. Martino in cælo est sociatus, sic etiam corpore est illi in sepulchro vicinus. Obiit XV. Kal. Dec.

A. C. DCXCIV. *Ex vita.*

S. GRE-

S. GREGORIVS TVRONENSIS EPISCOPVS ORD. S. BEN.
Qui fidem de SS. TRINITATE contra Agilanem Arianum Leuuigildi Hisp. Regis ad Chilpericum Gallorum Regem Legatum egregie defendit, et Ecclesiam Dei uniuersam scriptis libris illustrauit, atq; doctrina et sanctiate clarus migrauit ad Dominum, XV. Cal. Dec. A.C. DXCIV.

SODDO, Abbonis nobilis Franci filius adhuc adolescens Ecclesiæ Turonensis Canonicus cùm esset, illud Apostoli apud se repetens: *Si quis ignorat, ignorabitur*, literarum scientiam viro Ecclesiastico dignam cum pietate coniunxit. Virgilium poëtam aliquando dum parat legere, somno oppressus vidit quasi vas insigne, sed serpentibus plenum sibi sitienti offerri: quo visu perterritus in posterum sacris literis se totum dedit. Deinde suis in pauperes distributis in solitudinem secessit, vbi per triennium, diem in lectione sacrâ, noctem ferè in oratione posuit. Victus illi quotidianus, panis semi libra cum fabis paucis: lectus storea humi strata: quâ sensuum incuriâ & nuditate spontaneâ locuples muneribus vndiq; oblatis abstinuit, Posteà in Monasterio Gigniacensi S. Bernone Abbate vitam Monasticam seriò egit. Inuitus, & præ humilitate Sacerdotio initiari, ac deinceps Abbas esse cogitur. Sollicitudini, puritati, deuotioni suorum in DEI Laudibus nocturnis diurnisq;, orationi, & silentio præcipuè cauit, ita vt verborum vice signis necessaria loquerentur. Interim sibi parcus, omnia quæ Monachis Regula permittit abundè suppeditabat. His accessit apparitio crebra SS. MARTINI Turonensis, & P.N. BENEDICTI, è quorum exemplo & patrocinio vnicè pendebat, qui ODDONEM, & illi obsequentes fauoribus, negligentes vindicta cælitùs prosequebantur. Deniq; in principum dissidijs componendis, Ecclesiis pacem restituendis, Monasteriis reformandis cùm consenuisset, Romæ ex febri moribundus, mortis inducias impetrauit, donec Turones reuersus, S. Martini solennitatem celebrâsset: tunc febri redeunte sanctis Ecclesiæ sacramentis munitus inter suas Fratrumq; preces animam Deo reddidit XIV. Cal. Dec. circiter A. C. CMXL. *Ex vita prolixiore ap. Sur.*

S. ODO ABBAS CLVNIACENSIS.
Cænobia ODO *Abbas vnus bis mille reformat;*
Præscribens sacris arcta statuta viris.

S. COLVMBANVS in Hyberniâ, regione Lagenorum, ex nobilibus parentibus procreatus fuit. Eum mater vtero adhuc cùm gereret, velut ſolem procedere, nimioq; fulgore vniuerſum orbem implere, per ſomnium vidit. In literis ita profecit, vt intra ipſos adoleſcentiæ annos in Pſalmorum librum doctiſſimos commentarios, pluraq; alia ederet. In Benchorenſi cænobio à B. Commogello Abbate in monachum attonſus, cùm & Euangelii Dei, & ſalutis animarum zelo apprimè arderet, obtenta demùm ab Abbate licentiâ, XII. ex eodem collegio ſocios accepit, & in Britanniam, mox etiam in Galliam traiecit. Vbi cùm annis multis gentilium conuerſioni fructuoſè admodum incumberet, Monaſteria diuerſa erexit; atq; inprimis Luxouium, deinde Fontanas. Ipſe corticibus arborum, & herbis in ſaltu naſci ſolitis, crebriùs veſcebatur. Miraculorum donum ita habuit, vt quotidianis propemodùm fulgeret. E petrâ enim aquam, Moyſis inſtar produxit. Eſcas cælitùs non ſemel habuit. Abſentia velut præſens cognouit. Languentium fratrum multitudinem per obedientiæ exercitium mirabiliter curauit. Diſcipuli digitum præſciſum ſaliuâ adglutinauit. Moribundi animam, modò admirabili è corpore ne exiret, quoad voluit, detinuit. Sed impium Theodorici Burgundiæ regis concubinatum redarguere cùm non ceſſaret, Brunechildis, & aulicorum factionibus è monaſterio Luxouienſi, totoq; regno proſcriptus fuit. Nec multò poſt Bobienſe Cænobium in Apennino ſaltu cùm fundâſſet, innumeris propemodùm miraculis clarus, animam exhalauit XXI. Nou. A. C DCXV.

vel XXII. *Ex eius vita apud Sur.*

S. CO-

S. COLVMBANVS ABBAS ORD. S. BEN.
Iste COLVMBANVS Stoticis digressus ab oris.
Tot legitur varijs Claustra locasse locis.

S. ELIGIVS genere Lemouix, Catalaci Eucherio ac Terrigiâ parentibus natus, artem aurifabrorum didicit, in quâ adeò excelluit, vt â Clotario II. in aulam adſcitus fuerit, apud quem, eiuſq; filium Dagobertum, & Clodoueum nepotem, ob vitæ morumq; ſanctitatem gratiſſimus exſtitit. Mortuo Aichario in Epiſcopum Nouiomenſem ac Tornacenſem anno DCXLVI electus eſt. Hunc Flandri & Antuerpienſes iure optimo, vt Apoſtolum ſuum, præcipuo honore venerantur. Cortraci, Aldeburgi, Rodeburgi, Oiſtburgi, Brugis, & alibi aras ac templa Deo conſecrauit. Feretra ſeu capſas Sanctorum auro & gemmis exornauit, ac demum anno Domini DCLX. deceſſit, Nouiomi in cathedrali baſilicâ conditus; vbi in hunc vſq; diem miraculis cocuſcat. Pars reliquiarum eius poſtea Brugas ad templum S. Saluatoris eſt translata. *Ex Faſt. Belg Myræi.*

S. ELIGIVS EPISC. NOVIOM. ORD. S. BEN.
Hic multa Sanctorum auro argentoq; fabricauit sepulchra.
Fana, & idola subruit; & erroneos Sueuos conuertit.
Obijt multis miraculis clarus. I. Decemb. DCLXV.

S. SOLA natione Britannicus in auxilium S Bonifacio ſubmiſſus, eius diſcipulus in inſtituto monaſtico fuit, atq; ab eodem presbyter ordinatus, miro virtutum ſplendore clarus enituit. Locum incoluit, cellam vel curiam SOLONIS dictum, quem à Caroloſ Magno poſſidendum accepit. Quin & accolæ regionum illarum vndecunq; aduentantes, prædiorum ſuorum partes tradidêre. Quæ omnia ſibi oblata cænobio Fuldenſi ſubiecit. Cæcum natum S. Crucis ſignaculo illuminauit. Claudum diuinâ virtute erexit. Surdum & mutum oratione curauit. Aliquando aſello inſidens iter agebat, quem lupus deliteſcens terrebat. Ille deſiliens, Signo S. Crucis munitus, iubet aſinum irruere in lupum: atq; ex præcepto eius præualuit aſinus, necatus eſt lupus. His aliisq; virtutum inſignibus quotidie clareſcens, laboribuſq; vitæ ſolitariæ totus exhauſtus ad ſempiterna præmia lætus euolauit, III. Non. Decembr. circa annum Dom. DCCLX. Multis poſt annis Altinus V. Eyſtettenſis Epiſcopus obtinuit apud Gregorium IV. Pont. Max. vt S. Sola de tumulo leuatus, Diuorum numero adſcriberetur. *Ex vita per Ermenoldum ſcriptâ.*

S. SOLA ABBAS.
Non mihi SOLI laboraui.

SIVDOCVS, Iudicaëlis I. huius nominis Britanniæ Armoricæ, in Galliâ Regis filius, amore regis æterni, temporale regnum à fratre Iudicaële, qui succesſerat, oblatum, ſpreuit, ſed verens, ne quod vltrò offerebatur, vel inuitus ſuſcipere aliquando cogeretur, ad monaſterium S. Maini, in quo à iuuentute enutritus fuerat, ſe recipiens, non longè poſt inde profugit, atq; ad ripam Alzei fluminis, in agro Pontino, conſtructo paruo tugurio, vnico diſcipulo contentus, monaſticam vitam, eamq; duriſſimam egit: & pro terreno & caduco regno quod contempſit, cæleſte & æternum accepit quod concupierat, A.C. DCLIII. ipſis Idib. Dec. Cuius corpus virgineum, omniſq; carnalis commixtionis contagione immune, ita ſaluum ac integrum permanſit in tumulo, ad ſexaginta ferè annos, ac ſi ſpiritus vitæ foret in eo.

Ex eius vita.

S: IVDOCVS REGIS BRITAN. FILIVS,
ORD. S. BEN.
Temporale regnum sprevit, monachus factus admiranda san-
ctitate vixit; obijt XIII. Decemb. Anno DCLIII. Eius corpus virgi-
neum ita permansit integrum in tumulo, ac si viueret.

S. ADELHEIDIS, filia Rodolphi bellicosi Burgundionum Regis, & Berthæ Sueuorum Ducis filiæ, sanctitate vitæ cum primis celebris, defuncto marito Lothario Hugonis filio, ditione Papiensi, tanquàm patrimonio suo vtens, à Berengario tyranno, qui solus regno præesse, & illius nomen obscurare, aut extinguere conabatur, timebatq; ne eam ditionem vna cum regno pro dote in alium transferret, in custodiam coniecta, ac variis iniuriis affecta & vexata est. Ex quâ diuinitùs educta, aliisq; grauibus periculis liberata, Othoni Magno Germanorum Regi, qui capto tandem Berengario, potitus regno Italiæ, Imperator factus est, matrimonio iungitur.

Imperatore marito longè post mortuo, piis exercitiis, perpetuò vacabat: Cum filio autem Othone vsq; adeò fæliciter regnauit, vt *Augustarum omnium augustissima* dici mereretur. In diuersis orbis partibus plura Canonicorum, Monachorum, & Monialium cænobia exstruxit, dotauit, ac Ecclesiam Cathedralem Augustanam restaurauit. Etsi porrò omni virtutum genere ornata, ab omnibus suspiceretur; præcipuè tamen nomine liberalitatis ergà pauperes commendabatur. Cum quodam die pauperum ad eam confluentium multitudo, numerum nummorum quos secum habebat, longè excederet, miraculosè aucti illi sunt in manu eius, vt singulis posset elargiri.

Obiit demum A. C. M. die XVI. Dec. miraculis clara, claudi enim eius intercessione sospitatem impetrarunt: Cæco item cuidam, ad eius sepulchrum dormienti apparens, visum promisit, si principi eius loci prediceret grauem Dei vindictam in se suosq; nisi bona Ecclesiastica cuidam monasterio iniquè detenta, restitueret sine morâ: quâ legatione perfunctus ille visum recepit. Ad eius sepulchrum ad insaniam redacti, aliisq; grauissimis morbis correpti, & à dæmoniis obsessi, ipsius meritis sanitati restituti sunt ac liberati. *Ex vita & Prop. August.*

S. ADELHEIDIS IMPERATRIX VIDVA ORD. S. BENED.
Rodolphi Burgundi filia, Lotharij Italiæ, & Othonis M.
Germaniæ R. post Imp. coniunx, demum in Mon: Selsa obijt.
Ad cuius sepulchrum grauissimis correpti morbis sanati sunt.
ob. XVI. Dec. anno D. millesimo.

S. WVNIBALDVS, natus e regiâ ſtirpe patre Richardo matre Vunnâ, decennis Monaſteriũ ingreſſus mirificè in virtutũ ſtadio profecit. Inde cum patre & fratre peregrinationem ſuſcipiens, Lucæ Italiæ vrbe patrem amiſit. Inde cum fratre Willibaldo Romam digreſſus, ibidem ab eo Hieroſymam proficiſcente æger relictus eſt. Poſt ſeptennii tempus in patriam rediens, multos ad mundi contemptum & virtutis ſemitam traduxit, indeq; Romam reuiſens, à Gregorio III P.M. S. Bonifacio adiutor in Germanis rectâ fide imbuendis eſt adiunctus. A quo Presbyter ordinatus, & ſeptem eccleſiis in Thuringiâ eſt præfectus. Non parùm gratiâ valuit apud Vtilonem Boiorum Ducem, à quo latis poſſeſſionibus ditatus, aliisq; donis largiter eſt adiutus. Inde in Heidenheim duo Monaſteria conſtruxit, vnum, in quo ipſe cum diſcipulis monaſticam vitam ſequeretur; alterum in quo S. Walpurga ſoror cum ſacris Virginibus exerceretur. Tandem multis clarus virtutibus abiit in cælum XV. Kal. Ian. A. C. DCCLXXVI. *Ex vitâ prolixiori.*

S. VVVNI-

S.WVNIBALDVS
ABBAS.
Similē illū fecit gloriæ ſctorū

S. Ioscio Roseus ad S. Bertinum in vrbe Audomarensi monachus, Deiparæ Virgini singulariter addictus. Eius rei fidem facit breue quidem, at pium, quotidianum, & mysticum erga Dominam & patronam modesti clientis officium. Id fuit quinq; Psalmorum lectio, eorum nempe quorum initiales litteræ Mariæ nomen exprimunt: quos post matutinas preces, eius in honorem, singulis singulas Angelicas præmittens salutationes, omni die solitus est recitare. Ierosolymitanorum tunc mos is erat Christianorum, quem Theobaldo Cantuariensi Episcopo, inde reuerso, hic didicerat. Hanc Ioscionis pietatem in Deiparam, quid mirandum, eo vita functo, secutum est. Enimverò ex demortui capite, quinq; purpureæ, eæq; lectissimæ, rosæ mox processerunt: in quarum prima Mariæ nomen manifestè ac mirabiliter effictum apparuit. Vna ex ore, duæ ex oculis, totidem ex auribus prodibant. Septem dierum spatio in humatum iacuit beati viri corpus, pio omnibus spectaculo, magna fidelium, rem supra naturæ ordinem admirantium, religione. Andreas Atrebatium Præsul, oculatus inter alios huius miraculi testis, beatum Ioscionem terræ mandauit. Iacet autem sepultus in choro S. Bertini sub arâ minore: iuxta quam, post chorum, candido sculptus in lapide, dictis cum rosis visitur. Multis post mortem signis claruit. Ob. XXX. Nou. A.C.MCLXIII. *Ex Fastis Belg. Myræi.*

S. IOSCIO ROSEVS ORD. S. BEN.
Hic Deip Virgini deuotus, quotidie V. Psalmos, quorũ initiales literæ nomẽ MARIA exprimũt recitabat. Ex eiq; mortui capite quinq; rosæ processerũt nomẽ MARIA continẽtes. Obiit xxx. Nou. A. C. M. CLXIII.

S. M. AVRELIVS CASSIODORVS, nobilissimâ sui temporis familiâ ortus, vir eruditissimus, primùm Comitiuâ rerum priuatarum, inde sacrarum largitionum est insignitus: insuper Præfecturis Prouinciarum Siciliæ vtriusq;, Brutiorum, atq; Lucaniæ potitus, Patriciatus posteâ sublime suggestum conscendit, Palatinæ item quæsturæ munere functus, creuit in Magistrum officiorum, auctusq; etiam sublimitate Præfecturæ Prætorii, ac deniq; summi honoris verticem, A. C. DXIV. atgit Consulatum. Tandem verò seculo nuncium remisit, atq; monasterii captauit quietem: cùm iam degustans spiritalis vitæ dulcedinem, cratere potitus sapientiæ, hoc ore promebat, styloq; pingebat, quo erat plenus interius: nam in fine libri de Anima: *Tibi deniq, Domino*, inquit, *nobilius est seruire, quàm mundi regna capessere; quando ex seruis filij, ex impiis iusti, de captiuis reddimur absoluti*, &c.

Igitur se contulit in Monasterium à se constructum, *Viuariense*, siue *Castellense* dictum: quod ita instituit, vt nihil Deo seruientibus ex iis deesset, quæ Christiano philosophanti ad rerum diuinarum contemplationem conducerent. Sed quod omnibus præstat, egregiam ibidem Bibliothecam constituit, Græcis, Latinisq; libris tam profanorum, quam Ecclesiasticorum auctorum, longè instructissimam, & scholam sacrarum litterarum. Omnia eius opera, & quo fermè ordine eius libri fuêre conscripti, accuratè Card. Baronius collegit, & ex eo Antonius Posseuinus.

In suo monasterio tandem sancto fine quieuit, nonaginta quinq; annos natus, A. C. D.LXIV. teste Petro Opomero in Chronogr.

Ex Baron. & Posseu:

S. MAV-

S. MAGNVS AVRELIVS CASSIODORVS
ORDIN. S. BENED.

V.C. Senator per Antonomasiam dictus. Cum Exquæstor Sacrij Palatij, Magister Officiorum, atq; præfect. fuisset prætorij, exstructo apud Raueniná Monasterio Vniariense, ibi monachus & postmodum Abbas fuit factus. tandem sanctitate clarus, atq; XCV. annos natus vita excessisse traditur. A.C. DLXXV.

BAMALARIVS FORTVNATVS, primo tempore vſus eſt Præceptore Albino Flacco Alcuino Abbate Monaſterii S. Martini Turonenſis. Monaſticas verò diſciplinas didicit in Luxouienſi Burgundiæ Monaſterio. Cùm ergò in diuinis & humanis literis eruditiſſimus euaſiſſet, eum Leo III. Papa S.R.E. Cardinalem anniſque poſtmodùm quatuor exactis, Treuerenſium Sedi Archipræſulem, ac Galliæ Belgicæ Primatem donauit; A.C.DCCCIV. Nouem poſt annis à Carolo Magno Conſtantinopolim Legatus mittitur, ad pacem confirmandam. Librum verò ſuum de Officiis Eccleſiaſticis ſcripſit, & Ludouico Imp. obtulit anno DCCCXXVII. Poſt anno DCCCXXXI. ab eodem ad Gregorium IV. Legatus miſſus eſt, vt Antiphonarii ſcriberet ordinem. Hic etiam piiſſimus Pater *Mortuorum Officium* collegit, ordinauit, inſtituit. Tres inſuper Quadrageſimas obſeruabat, id eſt, ante Paſcha, circa feſtiuitatem S. Ioannis, & ante Natiuitatem Domini. Adhæc beatiſſimam DEIPARAM Virginem, alioſq; Regni cæleſtis ciues, vt ex ipſiuſmet ſcriptis apparet, potentiſſimo amoris affectu proſequebatur.

Adhuc mortali corpore circumdatus, mente ac ſpiritu ad cæleſtia anhelabat, Chriſto frui exoptabat, Sanctorum iungi cætibus appetebat, cæleſtis patriæ amore flagrabat: ad quam tandem peruenit, non longè à ſalutis anno DCCCXXXIII. *Ex ea quæ eſt per R. D. Conſtant. Caiet.*

B.AMALARIVS FORTVNATVS S.R.E.CARD.
ARCHIEP. TREVER. ORD. S. BEN.
Defunctorum animas AMLARIVS. igne piandas.
Exsolui cupiens, uota precesqs dedit.

S. EBBA, Ethelfridi Northumbriæ Regis filia, Collinghanmensis cænobii abbatissa, metuens ne & ipsa, cui solicitudo regiminis & cura pastoralis commissa fuerat, cum sibi subiectis virginibus ludibrio traderetur paganorum, vt pudicitiam amitteret virginalem, conuocatis sororibus in capitulum vniuersis, in hanc vocem prorupit dicens: *Aduenerunt nuper* (inquit) *ad partes nostras pagani nequissimi, & totius humanitatis ignari, qui loca regionis huius singula perlustrantes, nec sexui muliebri nec paruulorum quidem parcentes ætati. Ecclesias & personas Ecclesiasticas destruunt, fœminas sanctimoniales prostituunt, & obuia sibi quæque conterendo consumunt. Itaq; si consiliis meis acquiescere decreueritis, spem certam de clementiâ diuinâ concipio, quod & barbarorum rabiem effugere valebimus, & perpetuæ virginitatis pudicitiam custodire.* Cunctis annuentibus, illa admirandæ animositatis abbatissa, arreptâ nouaculâ nasum proprium cum labro superiori ad dentes vsq; præcidens, horrendum dese spectaculum præbuit vniuersis. Quod factum memorabile cæteræ sunt secutæ. Manè igitur supervenientes tyranni ac conspicientes abbatissam & sorores tam enormiter mutilatas, & in suo sanguine, à plantâ pedis, vsq; adverticẽ tabefactas, cũ festinatione cedentes, præceperunt satellitibus suis, vt iniecto igne, monasterium cum ipsis sanctimonialibus concremarent. Sicq; S. Abbatissa, & omnes virgines sanctissimæ ad martyrij gloriam peruenerunt. *Ex V. Bed. hist. Angl. l. 4. c. 19. & Matth. V Westmon. ad an. 870.*

S. EBBA ABBATISSA ORD. S. BEN.
Hæc Angla et regij sanguinis, ne in Danorum infidelium libidinem incurreret, nasum et superius labrum sibi præscidit, cuiq exemplum moniales sequutæ, simul mon: in cujus igne sunt absumptæ, circa an. DCCCLXX.

B BERCHTOLDVS, primùm armarii & claustralis Prioris officio functus est in S. Blasii Monasterio, deinde itidem Prior Kotwicensis fuit, indeq; evocatus, primus Abbas Garstensis constitutus est Cænobii, nouiter fundati ab Otacharo Marchione Stirensi, qui & ibidem mutato seculari habitu Monachus est effectus. Disciplinæ regularis custos strictissimus existens, ad exemplum magni illius BENEDICTI, labrum æneum plenum denariis, & XXX. panes, contra suum iussum pauperibus denegatos iussit in flumen Anasum præcipitari Meritis ipsius & benedictione paucitas piscium seu vini aliquãdo ita creuit, vt omnibus præter spem, sufficeret. Aliàs etiam multis conuiuantibus pisces diuisit, & tamen in nullo minui plenitudo visa est. Torrentem *Garsten* alueum suum egressum, claustriq; officinas inundantem, oratione cohibuit. Aliquoties cùm pisces deessent, fiducia de Domino conceptâ miraculosè acquisiuit. In curandis energumenis mirâ virtute pollebat; charitatis visceribus totus diffluebat; prophetiæ etiam dono præditus. Infirmatus aliquando, sibi aquam deferri iussit, quam bibens, in vinum conuersam reperit. Rursum ergò pro aquâ mittens, iterum vinum esse sensit; vnde resolutus in lachrymas: Quid, inquit, *Saluator agis? Nonne peccator sum indignus, propter quem signa facias?* quod etiam alias non semel euenisse plurimi testati sunt. Iam verò de hoc seculo migraturus conuocatis fratribus, sic est eos allocutus: *Tempus*, inquit, *aduenit hinc transeundi, nec vltra differri valet diu exoptatum, vix exspectatum. Sed scitote, quia vos nunquam deseram, & huic loco fidelis in perpetuum, deuotusq; cooperator existam. Corporali quidem diuisione separandi sumus; sed spiritu, semper vobiscum ero. Dico tamen, quod post discessum meum locus iste minimè carebit aduersis, & semet ipso minor & inferior multum retrocessisse videbitur; sed tamen; per gratiam Dei, citò resurget, & melioris status resumet dignitatem.* Tandem migraturus Litanias ipse incepit, & donec efflaret spiritum cum aliis decantauit. Eius funus cùm portaretur ad Ecclesiam, stupendo miraculo feretrum virtute diuina subleuatum, nequaquam portitorum humeros tangebat.

Obiit beatus vir XXVII. Iulii A. C. MCXC. Regiminis XXX. post mortem innumeris clarus miraculis. *Ex vita typis impressa Ingolstadii.*

S. BERCH-

B. BERTHOLDVS ABBAS ORD. S. BEN. Primus Garstensis Monasterij in superiori Austria Abbas, omnigenis uirtutibus illustris, inter Litaniarum cantum XXVII. Julij A. C. MCXL. excessit euita. Eius sacrum corpus Angelicis ad tumulum deportatum manibus, inumeris claret miraculis.

AD PERILLVSTREM ET REVERENDISSIMVM DOMINVM D. CONSTANTINVM CAIETANVM S. D. N. A SAcris literarum monimentis, & Abbatem Præsidentem Collegii Gregoriani Domus S. BENEDICTI.

APOSTROPHE.

EN CONSTANTINE CAIETANE Sanctorum Ordinis nostri (qui non solùm antiquitate, sed & Sanctorum numero, & dignitate cæteros antecellit) imagines æreis tabellis expressas, non omnium quidem (quis enim posset, etiamsi maximè vellet) sed magis celebrium, Tuo præcipuè hortatu & auctoritate prodeuntes, inter quos Nominis Tui rationem non habere, nefas putaui. Etsi enim è ferrugine splendorem petere; id est, ex pertenui hoc scriptionis genere, accessionem amplissimæ dignitati Tuæ fieri, haud posse mihi facilè persuadebam: quia tamen complurium SS. Vitæ Tuo studio illustratæ sunt, sic à Te vel postliminii iure vindicari, par est.

Quid ni enim Te inter Benedictina sidera connumerare decet, qui non solùm posthabitis illustrissimæ Familiæ Caietanæ natalibus, DEO sub S. BENEDICTI P. N. signis militare elegisti, sed vbi eruditionis nomine in ipsum Palatium Apostolicum vocatus, sub V. SS. PP. vltra viginti annos doctrinæ ac innocentiæ famâ, totque scriptis insignibus libris vniuersum Christianum orbem repleuisses, & magnum Ordini nostro nomen peperisses; his non contentus, reipsâ posteritatem etiam iuuare voluisti. Hinc Collegii Gregoriani Domus S. BENEDICTI fundationem meditari cæpisti, atque præter insignem Bibliothecam, omnem supellectilem, & alia quæ industriâ Tuâ acquirere potuisti, illuc transportare intendisti, peramplo cum basilicâ Monachis constituto domicilio, addito præstantium ingeniorum laude, & doctrinarum vsu florentissimo Gymnasio, rarissimis pietatis exemplis. Vnde, ni pudor mihi modum statueret, & religiosa Tua modestia, officij admoneret, ex Te ipso possim complura laudis argumenta contexere, & in latissimum inde campum prædica-

HÆC CAIETANÆ SVNT CLARA INSIGNIA GENTIS.

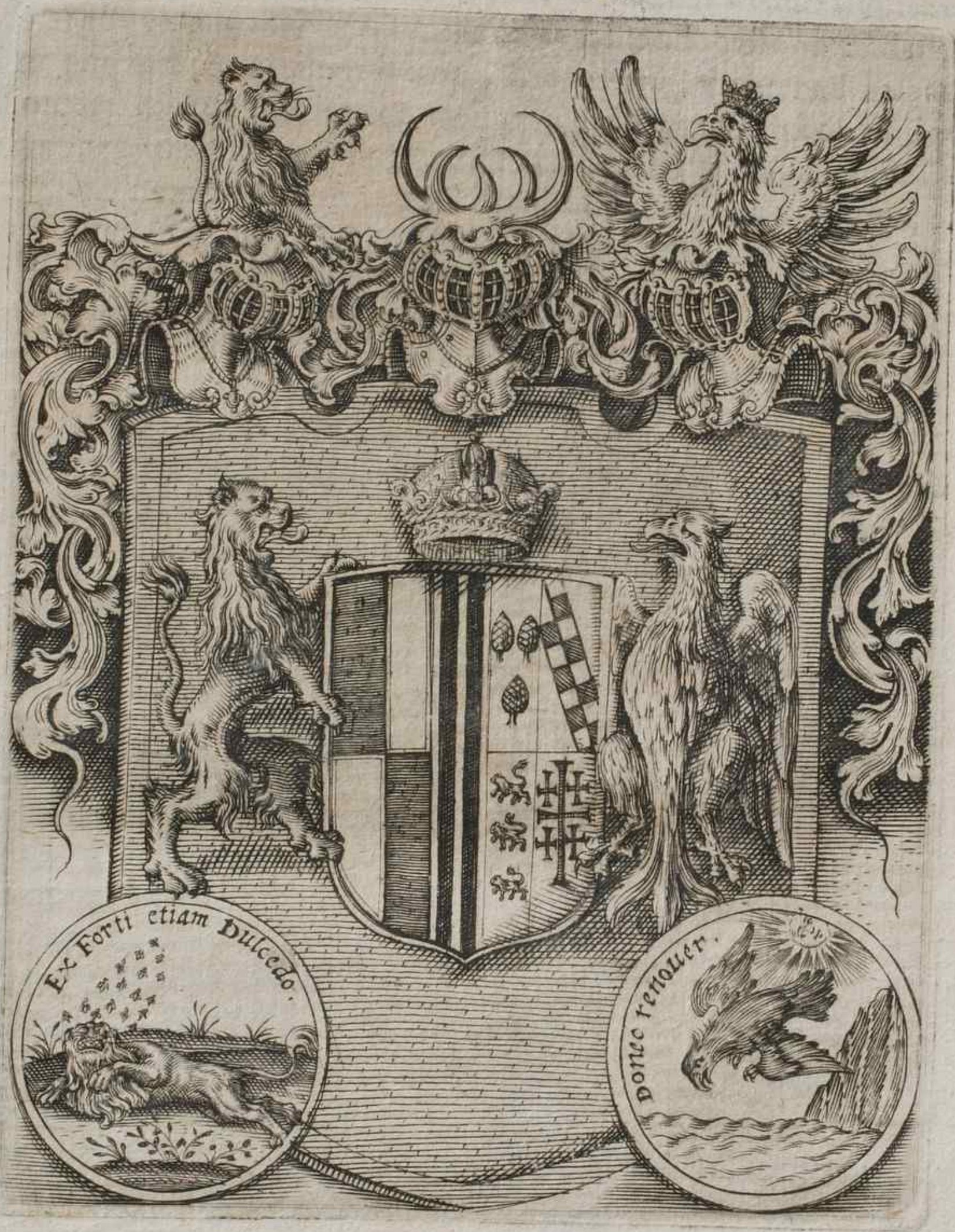

prædicationis virtutum Tuarum, excurrere. Sed ne nimium auribus Tuis dediſſe videar, aliis hæc commemoranda relinquo, ſapientum voce admonitus, *Virtuti laudes poſt funera rectiùs perſolui, & ab exequiis maius venire nomen.* Illud quidem hac apoſtrophe efficere conatus ſum, vt PERILLVSTRIS & REVERENDISSIME PATRONE, intelligeres, quæ ſingularia, & maxima in Monachos Ordinis noſtri, & meipſum beneficia contuliſti, eorum memoriam non ſolius Italiæ, ampliſſimæ quantumuis prouinciæ, finibus concludi, ſed omnium noſtrum, quotquot S. BENEDICTO nomen dedimus, animo gratiſſimo recoli, & conſeruari.

INDEX

INDEX.

S. Adalbertus Episc.	23. *April.*	58
S. Adelardus Abas.	2. *Ian.*	10
S. Adelbertus.	25. *Iunij.*	90
S. Adelgundis Ab.	29. *Ian.*	18
S. Adelheidis Imp.	16. *Decemb.*	164
S. Æmilianus. Ab.	12. *Nou.*	150
S. Alcuinus Ab.	18. *Maij.*	68
S. Amalarius Archiep. Card.		172
S. Amichadus.	30. *Ian.*	20
S. Andreas Zoerardus.	1. *Maij.*	60
S. Anselmus Archiep.	21. *April.*	56
S. Ansgarius Archiep.	3. *Febr.*	24
S. Augustinus Archiep.	26. *Maij.*	72
S. Beda E. D.	27. *Maij.*	74
S. Benedictus Abbas.	21. *Martij.*	46
S. Benedictus Martyr.	1. *Maij.*	60
S. Benedictus Martyr.	12. *Nou.*	148
B. Berchtoldus Abbas	27. *Iulij.*	176
S Bonifacius Archiep. mar.	5. *Iunij.*	78
S. Bonitus Episc:	15. *Ian.*	14
S. Bernardus Abbas	20. *August.*	114
S. Carolomannus Rex.	17. *Aug.*	112
S. Cassiodorus.		170
S. Colomannus Episc mart.	13. *Oct.*	138
S. Columbanus Abbas:	21. *Nou.*	156
S. Corbinianus Episc.	8. *Sept.*	120
S. Deocharus Abbas.	7. *Iunij.*	80
S. Disibodus Episc.	8. *Iunij.*	82
SS. Ducenti Martyres.	6. *Augusti.*	108
S. Ebba Abbatissa.		174
S. Eberhardus Archiep.	1. *Iulii.*	92
S. Ediltreda Regina,	23. *Iunij.*	88
B. Egino Abbas.	15. *Iulij.*	106
S. Eligius Episc.	1. *Decemb.*	158

INDEX.

S. Elisabeth Ab.	18. *Iunij.*	84
S. Emmerammus Ep. M.	22. *Sept.*	126
S. Engelmundus Ab.	21. *Iunij.*	86
S. Eulogius M.	11. *Martij.*	42
S. Florentina.		34
S. Francisca Romana.	9. *Martij.*	40
S. Fulgentius Episcopus.		34
S. Gerardus Episc. M.	24. *Sept.*	128
S. Gertrudis Ab.		84
S. Gothardus Episc.	5. *Maij.*	64
S. Gregorius M. P.	12. *Martij.*	44
S. Gregorius VII. P.	25. *Maij.*	70
S. Gregorius Turon.	17. *Nou.*	152
S. Haimo Episc.	28. *Martij.*	50
S. Hidulphus Archiep.	11. *Iulij.*	104
S. Hildegardis Ab.	15. *Sept.*	84
S. Ieron M.	17. *Aug.*	110
S. Ildefonsus Episc.	23. *Ian.*	16
S. Ioannes Damasc.	6. *Maij.*	66
S. Ioscio Roseus.	30. *Nou.*	168
S. Isidorus Ep.	4. *April.*	34
S. Iudocus.	13. *Dec.*	162
S. Kilianus Episc. M.	8. *Iulij.*	102
S. Lambertus Ep. M.	17. *Sept.*	124
S. Lanfrancus Archiep.	3. *Iulij.*	96
S. Laurentius Archiep.	2. *Febr.*	22
S. Leander Archiep.	2. *Febr.*	22
S. Leodegarius Ep. M.	2. *Oct.*	134
S. Magnus Ab.	6. *Sept.*	118
S. Maurus Ab.	15. *Ian.*	12
S. Mechtildis		84
S. Odilo Ab.	1. *Ian.*	8
S. Odo Ab.	18. *Nou.*	154
S. Otho Episc.	2. *Iulij.*	94
S. Petrus Damianus.	22. *Febr.*	32
S. Pirminius Episc.	3. *Nou.*	144

S. Placi-

INDEX.

S. Placidus Ab. M.	5. *Oct.*	136
S. Procopius Ab.	1. *Apr.*	52
S. Rabanus Archiep.	4. *Feb.*	26
S. Reginbaldus Epiſ.	21. *Aug.*	116
S. Richardus Rex.	7. *Febr.*	28
S. Rupertus Ab.	3. *Martij.*	38
S. Rupertus Ep.	27. *Martij.*	48
S. Scholaſtica.	10. *Febr.*	30
S. Simpertus Epiſ.	13. *Oct.*	140
S. Sola Ab.	3. *Dec.*	160
S. Suibertus Ep.	1. *Martij.*	36
S. Theodardus Ep. M.	10. *Sept.*	122
S. Thiemo Archiep. M.	28. *Sept.*	130
S. Vdalricus Epiſc.	4. *Iulij.*	98
S. Walpurga Ab.	1. *Maij.*	62
S. Waſnulphus Epiſc.	1. *Octob.*	132
S. Wicterpus Ep.	18. *April.*	54
S. Wilhelmus.	28. *Maij.*	76
S. Wilibaldus Ep.	7. *Iulij.*	100
S. Wilibrordus Archiep.	7. *Nou.*	146
S. Wolfgangus Epiſc.	30. *Octob.*	142
S. Wunibaldus Abbas.	18. *Dec.*	166

EMEN-

EMENDANDA.

pag.	versu.	
4	8	relinqueret.
Ibi	24	quoniam.
5	30	circumierunt.
18	7	lassatas.
26	24	gesserit.
30	3	loco.
ibid.	5	descenderat.
ibid.	13	insomnem.
40	10	panem.
44	20	virtutibus.
48	2	ex Monacho.
52	15	Designatus.
56	29	sanctæ.
64	14	capita.
76	12	offert.
ibid.	20	habitus.
78	22	ad.
84	4	nunc.
90	11	consummationem.
102	1	Hybernus.
114	16	incrementa
120	---	118.
121	---	119.
120	17	quæ.
122	2	secessisset.
124	10	eosdem.
126	27	morientis.
134	6	dignitatem.
136	9	regulâ cùm.
138	2	Archiepiscopatui.
Ibid.	13	afflictus.
148	21	interfecti.
170	7	attigit.

FINIS.

RARE BOOK BX 3055 .S73

Stengel, Carl,

Imagines sanctorum Ord. S. Benedicti :

sju 310706

Date Due	Name	Res.
1/15/85	Display	

SAINT JOHN'S, COLLEGEVILLE, MN
BX3055 .S73
Stengel, Karl - Imagines sanctorum Ord. S. Benedic
3 0502 00356 4886

WILLIAM SALLOCH
Pines Bridge Road
Ossining, N.Y. 10562

STENGEL

IMAGINES

SANCTORUM